Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (όγδοο τμήμα)

της 24ης Σεπτεμβρίου 2015*

«Κρατικές ενισχύσεις — Δημόσια ραδιοτηλεοπτική υπηρεσία — Απόφαση με την οποία η ενίσχυση κηρύσσεται συμβατή προς την εσωτερική αγορά — Ενίσχυση χορηγηθείσα από τις δανικές αρχές υπέρ του δανικού ραδιοτηλεοπτικού οργανισμού δημόσιας υπηρεσίας TV2/Danmark — Δημόσια χρηματοδότηση προς αντιστάθμιση των συμφυών με την εκτέλεση των υποχρεώσεων παροχής δημόσιας υπηρεσίας εξόδων — Έννοια της ενισχύσεως — Απόφαση Altmark»

Στην υπόθεση T-674/11,

**TV2/Danmark A/S**, με έδρα το Odense (Δανία), εκπροσωπούμενη από τον O. Koktvedgaard, δικηγόρο,

προσφεύγουσα,

υποστηριζόμενη από

το **Βασίλειο της Δανίας**, εκπροσωπούμενο αρχικώς από τον C. Vang και τη V. Pasternak Jørgensen, στη συνέχεια, από την V. Pasternak Jørgensen, επικουρούμενη από τον K. Lundgaard Hansen, δικηγόρο, τελικά δε εκπροσωπούμενο από τον C. Thorning, επικουρούμενο από τους K. Lundgaard Hansen και R. Holdgaard, δικηγόρους,

παρεμβαίνον,

κατά

**Ευρωπαϊκής Επιτροπής**, εκπροσωπούμενης από τους B. Stromsky, C. Støvlbæk και U. Nielsen,

καθής,

υποστηριζόμενης από

τη **Viasat Broadcasting UK Ltd**, με έδρα το West Drayton (Ηνωμένο Βασίλειο), εκπροσωπούμενη από τους S. Kalsmose-Hjelmborg και M. Honoré, δικηγόρους,

παρεμβαίνουσα,

που έχει ως αντικείμενο αίτημα μερικής ακυρώσεως της αποφάσεως 2011/839/ΕΕ της Επιτροπής, της 20ής Απριλίου 2011, σχετικά με τα μέτρα (C 2/03) που εφάρμοσε η Δανία υπέρ του TV2/Danmark (ΕΕ L 340, σ. 1),

* Γλώσσα διαδικασίας: η δανική.

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο τμήμα),

συγκείμενο από τους Δ. Γρατσία (εισηγητή), πρόεδρο, N. J. Forwood και C. Wetter, δικαστές,

γραμματέας: C. Kristensen, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 15ης Ιανουαρίου 2015,

εκδίδει την ακόλουθη

## Απόφαση

### Ιστορικό της διαφοράς και πραγματικά περιστατικά

1 Η υπό κρίση προσφυγή έχει ως αντικείμενο αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως 2011/839/ΕΕ της Επιτροπής, της 20ής Απριλίου 2011, σχετικά με τα μέτρα (C 2/03) που εφάρμοσε η Δανία υπέρ του TV2/Danmark (ΕΕ L 340, σ. 1, στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), καθόσον με αυτή διαπιστώνεται ότι τα εν λόγω μέτρα συνιστούν κρατική ενίσχυση ή, επικουρικώς, καθόσον με αυτή διαπιστώνεται ότι ορισμένα από αυτά τα μέτρα συνιστούν νέες ενισχύσεις.

2 Η προσφυγή ασκείται από την TV2/Danmark A/S (στο εξής: TV2 A/S ή προσφεύγουσα), η οποία είναι μια δανική ανώνυμη εταιρία ραδιοτηλεοπτικής μεταδόσεως. Η TV2 A/S δημιουργήθηκε προκειμένου να αντικαταστήσει, με λογιστικά και φορολογικά αποτελέσματα από 1ης Ιανουαρίου 2003, την αυτοτελή κρατική επιχείρηση TV2/Danmark (στο εξής: TV2), που ιδρύθηκε το 1986, με τον Lov nº 335 om ændring af Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed, της 4ης Ιουνίου 1986 (νόμο περί τροποποιήσεως του νόμου για την υπηρεσία ραδιοτηλεοπτικής μεταδόσεως). Η TV2 A/S, όπως ακριβώς και ο προκάτοχός της, ο TV2, είναι ο δεύτερος δημόσιος τηλεοπτικός σταθμός στη Δανία, ενώ ο πρώτος είναι ο Danmarks Radio (στο εξής: DR).

3 Αποστολή της TV2 A/S, όπως και, προηγουμένως, του TV2, συνίσταται στην παραγωγή και εκπομπή τηλεοπτικών προγραμμάτων εθνικής και περιφερειακής εμβέλειας. Η εκπομπή αυτή μπορεί να γίνεται με ραδιοηλεκτρικό εξοπλισμό, μεταξύ άλλων και με δορυφορικά ή καλωδιακά συστήματα. Κανόνες ως προς τις υποχρεώσεις δημόσιας υπηρεσίας της TV2 A/S και, προηγουμένως, του TV2, καθορίζονται από τον Δανό υπουργό πολιτισμού.

4 Εκτός από τους δημόσιους ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς, εμπορικοί ραδιοτηλεοπτικοί σταθμοί αναπτύσσουν δραστηριότητα στο σύνολο της δανικής αγοράς υπηρεσιών τηλοψίας. Πρόκειται, μεταξύ άλλων, αφενός μεν για την εταιρία Viasat Broadcasting UK Ltd (στο εξής: Viasat), αφετέρου δε για τον όμιλο που αποτελείται από τις εταιρίες SBS TV A/S και SBS Danish Television Ltd (στο εξής: SBS).

5 Ο TV2 συστάθηκε με τη βοήθεια έντοκου κρατικού δανείου και η δραστηριότητά του, κατά το πρότυπο του DR, θα χρηματοδοτούνταν από το προϊόν των ραδιοτηλεοπτικών τελών που πληρώνουν όλοι οι Δανοί τηλεθεατές. Ο Δανός νομοθέτης αποφάσισε όμως ότι, σε αντίθεση προς την περίπτωση του DR, ο TV2 θα είχε επίσης τη δυνατότητα να αντλεί όφελος, μεταξύ άλλων, από το προϊόν της διαφημιστικής δραστηριότητας.

6 Κατόπιν καταγγελίας που υπέβαλε, στις 5 Απριλίου 2000, η εταιρία SBS Broadcasting SA/Tv Danmark, το σύστημα χρηματοδοτήσεως του TV2 αποτέλεσε το αντικείμενο εξετάσεως εκ μέρους της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων με την απόφασή της 2006/217/ΕΚ, της 19ης Μαΐου 2004, σχετικά με τα μέτρα (C 2/03) που εφάρμοσε η Δανία υπέρ του [TV2] (ΕΕ 2006, L 85, σ. 1, διορθωτικό ΕΕ 2006, L 368, σ. 1, στο εξής: απόφαση της Επιτροπής TV2 I). Η απόφαση αυτή κάλυπτε το χρονικό

διάστημα από το 1995 έως το 2002 και αφορούσε τα ακόλουθα μέτρα: τα έσοδα από ραδιοτηλεοπτικά τέλη, τις μεταφορές από τα Ταμεία που είναι επιφορτισμένα με τη χρηματοδότηση του TV2 (Ταμείο TV2 και Radiofonden [Ταμείο Ραδιοφωνίας]), ποσά χορηγηθέντα ad hoc, την απαλλαγή από την καταβολή φόρου εταιριών, τα άτοκα και χωρίς εξόφληση σε δόσεις δάνεια εγκαταστάσεως που χορηγήθηκαν στον TV2 κατά τη σύστασή του, τις κρατικές εγγυήσεις για δάνεια κεφαλαίων κίνησης, καθώς και τους ευνοϊκούς όρους καταβολής του τέλους συχνότητας που οφείλει ο TV2 για τη χρήση της συχνότητας μεταδόσεως σε εθνική εμβέλεια (στο εξής, από κοινού: τα οικεία μέτρα). Τέλος, η έρευνα της Επιτροπής αφορούσε επίσης τη χορηγηθείσα στον TV2 άδεια μεταδόσεως με τη χρήση τοπικών συχνοτήτων σε διάρθρωση δικτύου και την υποχρέωση των κατόχων δημοτικών εγκαταστάσεων κεραιών να αναμεταδίδουν τα προγράμματα δημόσιας υπηρεσίας του TV2 μέσω των εγκαταστάσεων τους.

7 Κατά το πέρας της εξετάσεως των οικείων μέτρων, η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι τα μέτρα αυτά συνιστούν κρατική ενίσχυση κατά την έννοια του άρθρου 87, παράγραφος 1, ΕΚ (νυν άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ). Χαρακτήρισε επίσης τις ενισχύσεις αυτές ως νέες ενισχύσεις. Αντιθέτως, από την προσβαλλόμενη απόφαση (αιτιολογικές σκέψεις 98 και 99) προκύπτει ότι, κατά την Επιτροπή, η χορηγηθείσα στον TV2 άδεια μεταδόσεως με τη χρήση τοπικών συχνοτήτων σε διάρθρωση δικτύου, καθώς και η υποχρέωση που υπέχουν οι κάτοχοι δημοτικών εγκαταστάσεων κεραιών να αναμεταδίδουν προγράμματα του TV2 δεν συνιστούν κρατικές ενισχύσεις, καθόσον δεν συνεπάγονται μεταφορά κρατικών πόρων. Το συμπέρασμα της Επιτροπής ως προς τα οικεία μέτρα στηριζόταν στην εκτίμηση ότι το σύστημα χρηματοδοτήσεως του TV2, που αποσκοπούσε στην αντιστάθμιση του κόστους παροχής των δημοσίων υπηρεσιών του, δεν πληρούσε τον δεύτερο και τον τέταρτο από τους τέσσερεις όρους που έθεσε το Δικαστήριο με την απόφασή του της 24ης Ιουλίου 2003, Altmark Trans και Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, Συλλογή, στο εξής: απόφαση Altmark, και, όσον αφορά τους ανωτέρω όρους, όροι Altmark, EU:C:2003:415).

8 Η Επιτροπή αποφάσισε επιπλέον ότι η ως άνω ενίσχυση, που χορηγήθηκε μεταξύ 1995 και 2002 από το Βασίλειο της Δανίας στον TV2, είναι συμβατή προς την εσωτερική αγορά, σύμφωνα με το άρθρο 86, παράγραφος 2, ΕΚ (νυν άρθρο 106, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ), με εξαίρεση ποσό 628,2 εκατομμυρίων δανικών κορωνών (DKK), το οποίο χαρακτήρισε ως υπεραντιστάθμιση (αιτιολογική σκέψη 163 και άρθρο 1 της αποφάσεως TV2 I). Κατά συνέπεια, επέβαλε στο Βασίλειο της Δανίας να ανακτήσει αυτό το ποσό εντόκως από την TV2 A/S (άρθρο 2 της αποφάσεως TV2 I), η οποία είχε εν τω μεταξύ αντικαταστήσει τον TV2 (βλ. τη σκέψη 2 ανωτέρω).

9 Δεδομένου ότι η ανάκτηση της ενισχύσεως, στην οποία αναφέρεται το άρθρο 2 της αποφάσεως TV2 I, κατέστησε την TV2 A/S αφερέγγυα, το Βασίλειο της Δανίας κοινοποίησε στην Επιτροπή, με έγγραφό της της 23ης Ιουλίου 2004, σχέδιο ανακεφαλαιοποιήσεώς της. Το σχέδιο αυτό προέβλεπε, όσον αφορά τα χρηματοδοτούμενα από το κράτος μέτρα, αφενός, εισφορά κεφαλαίου 440 εκατομμυρίων DKK και, αφετέρου, τη μετατροπή σε κεφάλαιο ενός κρατικού δανείου 394 εκατομμυρίων DKK. Με την απόφασή της C (2004) 3632 τελικό, της 6ης Οκτωβρίου 2004, στη σχετική με κρατικές ενισχύσεις υπόθεση N 313/2004, που αφορά την ανακεφαλαιοποίηση της [TV2 A/S] (ΕΕ 2005, C 172, σ. 3, στο εξής: απόφαση περί ανακεφαλαιοποιήσεως), η Επιτροπή έκρινε ότι τα δύο σκοπούμενα μέτρα υπέρ της TV2 A/S ήταν «αναγκαί[α] για την ανασύσταση του κεφαλαίου το οποίο χρειάζεται η TV2 [A/S], μετά τη μετατροπή της σε ανώνυμη εταιρία, προκειμένου να είναι σε θέση να εκπληρώσει την αποστολή της που συνίσταται στην παροχή δημόσιας υπηρεσίας» (αιτιολογική σκέψη 53 της αποφάσεως περί της αναδιαρθρώσεως κεφαλαίου). Ως εκ τούτου, η Επιτροπή αποφάσισε ότι κάθε στοιχείο κρατικής ενισχύσεως που μπορεί να συνδέεται με την προβλεπόμενη αναδιάρθρωση κεφαλαίου της TV2 [A/S] συμβιβάζεται με την κοινή αγορά, σύμφωνα με το άρθρο 86, παράγραφος 2, ΕΚ (αιτιολογική σκέψη 55 της αποφάσεως περί ανακεφαλαιοποιήσεως).

10 Η απόφαση TV2 I αποτέλεσε το αντικείμενο τεσσάρων προσφυγών ακυρώσεως, που άσκησαν, αφενός, η TV2 A/S (υπόθεση T-309/04) και το Βασίλειο της Δανίας (υπόθεση T-317/04) και, αφετέρου, οι ανταγωνιστές της TV2 A/S, οι Viasat (υπόθεση T-329/04) και SBS (υπόθεση T-336/04).

11 Με απόφαση της 22ας Οκτωβρίου 2008, TV2/Danmark κ.λπ. κατά Επιτροπής (T-309/04, T-317/04, T-329/04 και T-336/04, Συλλογή, στο εξής: απόφαση TV2 I, EU:T:2008:457), το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε την απόφαση της Επιτροπής TV2 I. Με την απόφασή του, το Γενικό Δικαστήριο εκτίμησε ότι ορθώς η Επιτροπή έκρινε ότι η συνιστάμενη στην παροχή δημόσιας υπηρεσίας αποστολή που έχει ανατεθεί στον TV2 ανταποκρίνεται στον ορισμό των υπηρεσιών γενικού οικονομικού συμφέροντος της ραδιοτηλεοράσεως (προπαρατεθείσα απόφαση TV2 I, EU:T:2008:457, σκέψη 124). Επίσης, όμως, διαπίστωσε την ύπαρξη διαφόρων παρανομιών που καθιστούν πλημμελή την απόφαση της Επιτροπής TV2 I, οι οποίες τελικά επέφεραν την ακύρωσή της.

12 Συγκεκριμένα, πρώτον, εξετάζοντας το ζήτημα αν τα μέτρα που αφορά η απόφαση της Επιτροπής TV2 I δέσμευαν κρατικούς πόρους, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι η Επιτροπή δεν αιτιολόγησε την απόφασή της ως προς το ότι ελήφθησαν υπόψη, εν τοις πράγμασι, ως κρατικοί πόροι έσοδα από διαφημίσεις των ετών 1995 και 1996 (απόφαση TV2 I, σκέψη 11 ανωτέρω, EU:T:2008:457, σκέψεις 160 έως 167). Δεύτερον, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι η εξέταση από την Επιτροπή του ζητήματος αν πληρούνταν ο δεύτερος και ο τέταρτος όρος Altmark δεν στηριζόταν σε προσεκτική εξέταση των συγκεκριμένων νομικών και οικονομικών συνθηκών υπό το πρίσμα των οποίων καθορίστηκε το ποσό των ραδιοτηλεοπτικών τελών που αναλογεί στον TV2. Κατά συνέπεια, η απόφαση της Επιτροπής TV2 I ήταν πλημμελής λόγω ελλείψεως αιτιολογίας ως προς αυτό το σημείο (απόφαση TV2 I, σκέψη 11 ανωτέρω, EU:T:2008:457, σκέψεις 224 έως 233). Τρίτον, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι τα συμπεράσματα της Επιτροπής ως προς το συμβατό της ενισχύσεως υπό το πρίσμα του άρθρου 86, παράγραφος 2, ΕΚ, ειδικότερα ως προς την ύπαρξη υπεραντισταθμίσεως, έπασχαν επίσης έλλειψη αιτιολογίας. Κατά το Γενικό Δικαστήριο, αυτή η έλλειψη αιτιολογίας εξηγείται από την ανυπαρξία προσεκτικής εξετάσεως των συγκεκριμένων, νομικών και οικονομικών, συνθηκών που οδήγησαν στον καθορισμό του ποσού των ραδιοτηλεοπτικών τελών που αναλογούσε στον TV2 κατά το υπό εξέταση διάστημα (απόφαση TV2 I, σκέψη 11 ανωτέρω, EU:T:2008:457, σκέψεις 192 και 197 έως 203).

13 Η απόφαση περί ανακεφαλαιοποιήσεως αποτέλεσε το αντικείμενο δύο προσφυγών ακυρώσεως, που άσκησαν η SBS και η Viasat. Με δύο διατάξεις που εκδόθηκαν στις 24 Σεπτεμβρίου 2009, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι, λαμβανομένης υπόψη της ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής TV2 I και του στενού συνδέσμου που υφίστατο μεταξύ της απορρέουσας από αυτή την απόφαση υποχρεώσεως ανακτήσεως της ενισχύσεως και των μέτρων που αποτελούσαν το αντικείμενο της αποφάσεως περί ανακεφαλαιοποιήσεως, παρέλκει πλέον η έκδοση αποφάσεως στις προπαρατεθείσες υποθέσεις (διάταξη της 24ης Σεπτεμβρίου 2009, SBS TV και SBS Danish Television κατά Επιτροπής, T-12/05, EU:T:2009:357, και Viasat Broadcasting UK κατά Επιτροπής, T-16/05, EU:T:2009:358).

14 Κατόπιν της ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής TV2 I, η Επιτροπή επανεξέτασε τα οικεία μέτρα. Με την ευκαιρία αυτή, διαβουλεύτηκε με το Βασίλειο της Δανίας και με την TV2 A/S, περιήλθαν δε σ' αυτήν παρατηρήσεις από τρίτους.

15 Η Επιτροπή εξέθεσε το αποτέλεσμα της νέας εξετάσεώς της των οικείων μέτρων με την προσβαλλόμενη απόφαση, η οποία αποτελεί επίσης το αντικείμενο άλλης προσφυγής που άσκησε η Viasat Broadcasting UK (υπόθεση T-125/10, Viasat Broadcasting UK κατά Επιτροπής) επί της οποίας το Γενικό Δικαστήριο αποφάνθηκε με σημερινή απόφαση.

16 Η προσβαλλόμενη απόφαση αφορά μέτρα που ελήφθησαν έναντι του TV2 μεταξύ 1995 και 2002. Εντούτοις, στην ανάλυσή της, η Επιτροπή έλαβε επίσης υπόψη μέτρα ανακεφαλαιοποιήσεως που ελήφθησαν το 2004 κατόπιν της αποφάσεως TV2 I.

17 Με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή ενέμεινε στην άποψή της ως προς τον χαρακτηρισμό των οικείων μέτρων ως κρατικής ενισχύσεως, κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, υπέρ του TV2 (αιτιολογική σκέψη 153 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Σε μια πρώτη προσέγγιση, εκτίμησε ότι τα έσοδα από τις διαφημίσεις για τα έτη 1995 και 1996 συνιστούν κρατικούς πόρους (αιτιολογική σκέψη 90 της προσβαλλομένης αποφάσεως) και, σε μια δεύτερη προσέγγιση,

επαληθεύοντας την ύπαρξη ενός επιλεκτικού πλεονεκτήματος, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι τα οικεία μέτρα δεν πληρούν τον δεύτερο και τον τέταρτο όρο Altmark (αιτιολογική σκέψη 153 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Αντιθέτως, ενώ με την απόφαση της Επιτροπής TV2 I κατέληξε στο συμπέρασμα ότι το ποσό των 628,2 εκατομμυρίων DKK συνιστούσε υπεραντιστάθμιση, ασυμβίβαστη προς το άρθρο 86, παράγραφος 2, ΕΚ, με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή εκτίμησε ότι το ποσό αυτό ήταν κατάλληλο αποθεματικό υπό μορφή κεφαλαιακής βάσεως για τον TV2 A/S. Στο διατακτικό της προσβαλλομένης αποφάσεως έκρινε ως ακολούθως:

*«Άρθρο 1*

Τα μέτρα που εφάρμοσε η Δανία υπέρ του [TV2] μεταξύ του 1995 και του 2002 υπό μορφή εσόδων από ραδιοτηλεοπτικά τέλη και τα άλλα μέτρα που εξετάζονται στην παρούσα απόφαση είναι συμβατά με την εσωτερική αγορά κατά την έννοια του άρθρου 106, παράγραφος 2, [ΣΛΕΕ]».

18 Τέλος, πρέπει να σημειωθεί ότι το Βασίλειο της Δανίας έλαβε μέτρα για τη διάσωση και την αναδιάρθρωση της TV2 A/S. Έτσι, αφενός, στις 16 Ιουνίου 2008, κοινοποίησε ένα σχέδιο χορηγήσεως ενισχύσεως στην TV2 A/S για τη διάσωσή της υπό μορφή πιστωτικής διευκολύνσεως. Η ενίσχυση αυτή εγκρίθηκε από την Επιτροπή με την απόφασή της C(2008) 4224 τελικό της Επιτροπής, της 4ης Αυγούστου 2008, στην υπόθεση αριθ. 287/2008, σχετικά με την ενίσχυση για διάσωση που χορηγήθηκε στην TV2 Danmark A/S (ΕΕ 2009, C 9, σ. 1). Η απόφαση της Επιτροπής αποτέλεσε το αντικείμενο προσφυγής από τη Viasat. Με διάταξη της 22ας Μαρτίου 2012, το Γενικό Δικαστήριο, διαπιστώνοντας ότι η ενίσχυση που εγκρίθηκε με την επίμαχη απόφαση είχε επιστραφεί εξ ολοκλήρου, αποφάσισε ότι η προσφυγή κατέστη άνευ αντικειμένου και η δίκη πρέπει να καταργηθεί (διάταξη της 22ας Μαρτίου 2012, Viasat Broadcasting UK κατά Επιτροπής, T-114/09, EU:T:2012:144).

19 Εξάλλου, στις 4 Φεβρουαρίου 2009, το Βασίλειο της Δανίας κοινοποίησε στην Επιτροπή ένα σχέδιο αναδιαρθρώσεως της TV2 A/S. Με την απόφασή της 2012/109/ΕΕ, της 20ής Απριλίου 2011, για την κρατική ενίσχυση C 19/09 (πρώην N 64/09), την οποία η Δανία σκοπεύει να χορηγήσει για την αναδιάρθρωση της TV2 A/S (ΕΕ 2012, L 50, σ. 21), η Επιτροπή έκρινε ότι το σχέδιο αναδιαρθρώσεως είναι συμβατό με την εσωτερική αγορά, κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 3, στοιχείο γ', ΣΛΕΕ υπό ορισμένους όρους, ένας από τους οποίους ήταν η απαγόρευση καταβολής των προβλεπόμενων από το εν λόγω σχέδιο ενισχύσεων, για τον λόγο ότι η κατάσταση της δικαιούχου εταιρίας έχει βελτιωθεί. Η απόφαση αυτή αποτέλεσε το αντικείμενο προσφυγής που άσκησε η Viasat. Δεδομένου ότι η Viasat παραιτήθηκε από την προσφυγή της, η υπόθεση διαγράφηκε από το πρωτόκολλο του Γενικού Δικαστηρίου με τη διάταξη της 10ης Δεκεμβρίου 2012, Viasat Broadcasting UK κατά Επιτροπής (T-210/12, EU:T:2012:660).

**Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων**

20 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 30 Δεκεμβρίου 2011, η TV2 A/S άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

21 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 26 Μαρτίου 2012, το Βασίλειο της Δανίας ζήτησε να παρέμβει, στην υπό κρίση υπόθεση, υπέρ της TV2 A/S.

22 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 25 Απριλίου 2012, η Viasat ζήτησε να της επιτραπεί να παρέμβει στην υπό κρίση υπόθεση υπέρ της Επιτροπής.

23 Με διάταξη της 13ης Ιουλίου 2012, ο πρόεδρος του τρίτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου έκανε δεκτά αυτά τα αιτήματα.

24 Κατόπιν μεταβολής της συνθέσεως των τμημάτων του Γενικού Δικαστηρίου, ο εισηγητής δικαστής τοποθετήθηκε, ως πρόεδρος, στο όγδοο τμήμα, στο οποίο ανατέθηκε, κατά συνέπεια, η υπό κρίση υπόθεση.

25 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Γενικό Δικαστήριο (όγδοο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία και, στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας, να καλέσει την προσφεύγουσα και το Βασίλειο της Δανίας να προσκομίσουν έγγραφα. Οι διάδικοι ανταποκρίθηκαν εμπροθέσμως στο αίτημα αυτό.

26 Λόγω κωλύματος ενός μέλους του τμήματος, ο Πρόεδρος του Γενικού Δικαστηρίου όρισε, κατ' εφαρμογή του άρθρου 32, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου της 2ας Μαΐου 1991, άλλον δικαστή για να συμπληρωθεί η σύνθεση του τμήματος.

27 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 15ης Ιανουαρίου 2015.

28 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση, καθόσον αυτή διαπιστώνει ότι τα εξεταζόμενα μέτρα συνιστούν κρατική ενίσχυση κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ·

— επικουρικώς, να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση καθόσον η Επιτροπή διαπιστώνει με αυτή ότι:

  — τα εξεταζόμενα μέτρα συνιστούν όλα νέα ενίσχυση η οποία, επομένως, έπρεπε να έχει κοινοποιηθεί,

  — τα ραδιοτηλεοπτικά τέλη τα οποία, κατά τα έτη 1997-2002, μεταβιβάστηκαν στους περιφερειακούς σταθμούς μέσω του TV2, συνιστούσαν κρατική ενίσχυση υπέρ του TV2,

  — τα έσοδα από τις διαφημίσεις τα οποία, το 1995 και το 1996 και κατά την εκκαθάριση του Ταμείου TV2 το 1997, μεταβιβάστηκαν από το Ταμείο TV2 στο TV2, συνιστούσαν κρατική ενίσχυση υπέρ του TV2.

29 Το Βασίλειο της Δανίας ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση, σύμφωνα με το κύριο αίτημα της προσφεύγουσας·

— επικουρικώς, να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση, καθόσον η Επιτροπή διαπιστώνει με αυτή ότι τα έσοδα από τις διαφημίσεις τα οποία, το 1995 και το 1996 και κατά την εκκαθάριση του Ταμείου TV2 το 1997, μεταβιβάστηκαν από το Ταμείο TV2 στο TV2 συνιστούσαν κρατική ενίσχυση υπέρ του TV2.

30 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

31 Η Viasat υποστηρίζει τα αιτήματα της Επιτροπής.

**Σκεπτικό**

*Επί του παραδεκτού*

32 Η Επιτροπή δεν αμφισβητεί το παραδεκτό της υπό κρίση προσφυγής. Εντούτοις, οι περιστάσεις της υποθέσεως επιβάλλουν την εξέταση αυτού του ζητήματος, η οποία, ελλείψει σχετικής αμφισβητήσεως, θα χωρήσει αυτεπαγγέλτως, σύμφωνα με το άρθρο 113 του Κανονισμού Διαδικασίας της 2ας Μαΐου 1991.

33 Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα είναι η μόνη δικαιούχος στο πλαίσιο των μέτρων, στα οποία αναφέρεται η προσβαλλόμενη απόφαση, η ενεργητική της νομιμοποίηση είναι βεβαία (απόφαση της 17ης Σεπτεμβρίου 1980, Philip Morris Holland κατά Επιτροπής, 730/79, Συλλογή, EU:C:1980:209, σ. 13, σκέψη 5).

34 Εντούτοις, πρέπει να υπομνησθεί ότι το παραδεκτό μιας προσφυγής ακυρώσεως εξαρτάται από την προϋπόθεση ότι το φυσικό ή νομικό πρόσωπο που την ασκεί αντλεί συμφέρον από την ακύρωση της προσβαλλομένης πράξεως. Το συμφέρον αυτό πρέπει να είναι γεγενημένο και ενεστώς και εκτιμάται κατά την ημερομηνία ασκήσεως της προσφυγής. Το συμφέρον αυτό προϋποθέτει ότι η ακύρωση της πράξεως είναι ικανή, αφ' εαυτής, να παραγάγει έννομες συνέπειες ή, κατ' άλλη διατύπωση, ότι η προσφυγή είναι ικανή, ως εκ του αποτελέσματός της, να ωφελήσει τον διάδικο που την άσκησε (βλ. την απόφαση TV2 I, σκέψη 11 ανωτέρω, EU:T:2008:457, σκέψεις 67 και 68 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

35 Εν προκειμένω τίθεται το ζήτημα αν η προσφεύγουσα έχει έννομο συμφέρον, εφόσον η Επιτροπή, στην προσβαλλόμενη απόφαση, χαρακτήρισε τα οικεία μέτρα ως κρατική ενίσχυση, συμβατή προς την εσωτερική αγορά, και, επομένως, δεν υποχρέωσε τις δανικές αρχές να ανακτήσουν την ενίσχυση από την προσφεύγουσα.

36 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι από τη νομολογία που αφορά τις προσφυγές ακυρώσεως οι οποίες ασκούνται από τον δικαιούχο της ενισχύσεως κατά αποφάσεως της Επιτροπής, η οποία κηρύσσει την επίμαχη ενίσχυση πλήρως συμβατή με την εσωτερική αγορά ή κηρύσσει συμβατό με την εσωτερική αγορά το ένα από τα επίδικα μέτρα χρηματοδοτήσεως, προκύπτει ότι το έννομο συμφέρον μπορεί να συνάγεται από την ύπαρξη αποδεδειγμένου κινδύνου προσβολής της νομικής καταστάσεως των προσφευγόντων από ένδικα βοηθήματα ή ακόμη από το ότι ο εν λόγω κίνδυνος ασκήσεως ενδίκων βοηθημάτων είναι γεγενημένος και ενεστώς κατά την ημερομηνία ασκήσεως της προσφυγής ενώπιον του δικαστή της Ευρωπαϊκής Ένωσης (βλ. απόφαση TV2 I, σκέψη 11 ανωτέρω, EU:T:2008:457, σκέψη 79 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

37 Μέχρι τούδε, η νομολογία έχει δεχθεί ότι αναγνωρίζεται η ύπαρξη «αποδεδειγμένου» ή «γεγενημένου και ενεστώτος» κινδύνου ασκήσεως ενδίκων βοηθημάτων κατά ενός προσφεύγοντος, που είναι δικαιούχος παράνομης αλλά συμβατής προς την εσωτερική αγορά ενισχύσεως, οσάκις, αφενός, ένα τέτοιο ένδικο βοήθημα εκκρεμεί ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων κατά τον χρόνο ασκήσεως της προσφυγής ακυρώσεως ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου (απόφαση της 14ης Απριλίου 2005, Sniace κατά Επιτροπής T-141/03, Συλλογή, EU:T:2005:129, σκέψεις 29 και 30) ή οσάκις ασκείται ενώπιον αυτών των δικαστηρίων πριν το Γενικό Δικαστήριο αποφασίσει επί της προσφυγής ακυρώσεως (βλ,, με αυτό το πνεύμα, απόφαση TV2 I, σκέψη 11 ανωτέρω, EU:T:2008:457, σκέψεις 79 έως 81) και, αφετέρου, το ένδικο βοήθημα που εκκρεμεί ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων και το οποίο επικαλείται η προσφεύγουσα έχει ως αντικείμενο την ενίσχυση την οποία αφορά η απόφαση που αποτελεί το αντικείμενο της ασκηθείσας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου προσφυγής (απόφαση της 20ής Σεπτεμβρίου 2007, Salvat père & fils κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-136/05, EU:T:2007:295, σκέψεις 41 έως 43).

38 Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα προέβαλε με το δικόγραφο προσφυγής ότι το έννομο και ενεστώς συμφέρον της για την άσκηση της προσφυγής στηρίζεται στον χαρακτηρισμό ακριβώς των οικείων μέτρων ως κρατικών ενισχύσεων κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ και ως νέων ενισχύσεων κατά την έννοια του άρθρου 1, στοιχείο γ', του κανονισμού (ΕΚ) 659/1999 του Συμβουλίου, της 22ας Μαρτίου 1999, για τη θέσπιση λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του άρθρου [108 ΣΛΕΕ] (ΕΕ L 83, σ. 1). Υπενθυμίζει ότι ένας τέτοιος χαρακτηρισμός την εκθέτει στις συνέπειες από την έλλειψη κοινοποιήσεως των οικείων μέτρων, ήτοι, όπως έκρινε το Δικαστήριο, με τις σκέψεις 52 και 53 της αποφάσεως της 12ης Φεβρουαρίου 2008, CELF και ministre de la Culture et de la Communication (C-199/06, στο εξής: απόφαση CELF, EU:C:2008:79), στην υποχρέωση αποδόσεως στο κράτος των τόκων για το χρονικό διάστημα της παρανομίας και, ενδεχομένως, στην υποχρέωση ανορθώσεως της ζημίας που θα έχουν υποστεί οι ανταγωνιστές της λόγω του παράνομου χαρακτήρα της ενισχύσεως. Δήλωσε επίσης ότι μια διαδικασία για να υποχρεωθεί στην καταβολή τέτοιων τόκων και τέτοιας αποζημιώσεως κινήθηκε από τη Viasat ενώπιον των δανικών δικαστηρίων το 2006. Η διαδικασία αυτή ανεστάλη εν αναμονή, καταρχάς, της αποφάσεως TV2 I, σκέψη 11 ανωτέρω (EU:T:2008:457) του Γενικού Δικαστηρίου και, κατόπιν, της νέας αποφάσεως της Επιτροπής.

39 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα και η Viasat διευκρίνισαν ότι η αγωγή που άσκησε η δεύτερη το 2006 περιλαμβάνει διάφορα αιτήματα. Ένα από αυτά, που στρέφεται κατά της προσφεύγουσας, αφορά την καταβολή τόκων για το χρονικό διάστημα της παρανομίας. Ένα άλλο, που στρέφεται κατά του Βασιλείου της Δανίας, αφορά αντιστάθμιση που απαιτεί η Viasat, λόγω της πρόωρης και παράνομης καταβολής, κατ' αυτήν, των κρατικών ενισχύσεων που αφορά η προσβαλλόμενη απόφαση. Η προσφεύγουσα και η Viasat επιβεβαίωσαν επίσης ότι, όσον αφορά τα δύο ως άνω αιτήματα, η εν λόγω αγωγή εξακολουθούσε να εκκρεμεί κατά το χρονικό σημείο της ασκήσεως της υπό κρίση προσφυγής και η εκδίκασή της ανεστάλη από το αιτούν δικαστήριο, έως ότου το Γενικό Δικαστήριο εκδώσει απόφαση επί της εν προκειμένω διαφοράς.

40 Λαμβανομένων υπόψη αυτών των στοιχείων, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η προσφεύγουσα κατέδειξε επαρκώς την ύπαρξη, κατά τον χρόνο ασκήσεως της προσφυγής της, γεγενημένου και ενεστώτος κινδύνου από ένδικο βοήθημα κατά τη νομολογία που παρατίθεται στις σκέψεις 36 και 37 ανωτέρω.

41 Επομένως, η υπό κρίση προσφυγή ασκείται παραδεκτώς.

*Επί της ουσίας*

42 Προς στήριξη των αιτημάτων της, η προσφεύγουσα διατυπώνει τέσσερεις λόγους ακυρότητας, από τους οποίους ο πρώτος συνδέεται με το κύριο αίτημα, οι δε τρεις άλλοι, αντιστοίχως, με τα τρία επικουρικά αιτήματα. Οι λόγοι αυτοί αντλούνται, ως προς τον πρώτο, από παράβαση του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ και παραβίαση της αρχής της ασφάλειας δικαίου, καθόσον η Επιτροπή έκρινε ότι τα οικεία μέτρα συνιστούν κρατική ενίσχυση, ως προς τον δεύτερο, από τον εσφαλμένο χαρακτηρισμό ως νέας ενισχύσεως των προερχομένων από τα ραδιοτηλεοπτικά τέλη εσόδων που καταβλήθηκαν στον TV2, καθώς και την απαλλαγή από τον φόρο εταιριών που της παρασχέθηκε, ως προς τον τρίτο, από παράβαση του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, καθόσον η Επιτροπή έκρινε ότι τα αντλούμενα από τα ραδιοτηλεοπτικά τέλη έσοδα που μεταβιβάσθηκαν από τον TV2 στους περιφερειακούς του σταθμούς συνιστούν κρατική ενίσχυση χορηγηθείσα στον TV2 και, ως προς τον τέταρτο, από πλάνη περί το δίκαιο, καθόσον η Επιτροπή εκτίμησε ότι τα έσοδα από τις διαφημίσεις που καταβλήθηκαν στον TV2 μέσω του Ταμείου TV2 συνιστούν κρατική ενίσχυση.

43 Ο πρώτος, ο τρίτος και ο τέταρτος λόγος θέτουν υπό αμφισβήτηση τον χαρακτηρισμό των οικείων μέτρων ως κρατικής ενισχύσεως. Ο δεύτερος λόγος θέτει υπό αμφισβήτηση, εν μέρει, τον χαρακτηρισμό ως νέας ενισχύσεως των εσόδων που αντλούνται από τα τηλεοπτικά τέλη και από την απαλλαγή από τον φόρο εταιριών. Καθόσον ο χαρακτηρισμός ως νέας ενισχύσεως προϋποθέτει ότι,

μεταξύ άλλων, τα εν λόγω μέτρα συνιστούν κρατικές ενισχύσεις, ο δεύτερος λόγος θα εξετασθεί τελευταίος, μετά την ανάλυση του βασίμου των λόγων ακυρώσεως με τους οποίους η προσφεύγουσα αμφισβητεί την ίδια την ύπαρξη της κρατικής ενισχύσεως.

Επί του πρώτου λόγου, που αντλείται από παράβαση του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ και από παραβίαση της αρχής της ασφάλειας δικαίου, καθόσον η Επιτροπή έκρινε ότι τα οικεία μέτρα συνιστούν κρατική ενίσχυση

44 Στο πλαίσιο του πρώτου της λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα, υποστηριζόμενη από το Βασίλειο της Δανίας, προβάλλει, κατ' ουσία, ότι κακώς η Επιτροπή χαρακτήρισε τα οικεία μέτρα ως κρατική ενίσχυση, κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, όπως αυτό έχει ερμηνευθεί με την απόφαση Altmark, σκέψη 7 ανωτέρω (EU:C:2003:415).

45 Λαμβανομένης υπόψη της επιχειρηματολογίας της προσφεύγουσας και του Βασιλείου της Δανίας, διαπιστώνεται ότι ο λόγος αυτός εμπεριέχει τέσσερα σκέλη, το πρώτο από τα οποία αντλείται από εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, όπως αυτό έχει ερμηνευθεί με την απόφαση Altmark, σκέψη 7 ανωτέρω (EU:C:2003:415). Το δεύτερο σκέλος αντλείται από παραβίαση της αρχής της ασφάλειας δικαίου. Το δεύτερο και το τρίτο σκέλος αντλούνται από εσφαλμένη εφαρμογή, αντιστοίχως, του δεύτερου και του τέταρτου όρου Altmark.

46 Πριν εξετασθούν τα τέσσερα αυτά σκέλη, πρέπει να υπομνησθεί ότι ο χαρακτηρισμός ενός μέτρου ως κρατικής ενισχύσεως κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ προϋποθέτει τη συνδρομή τεσσάρων προϋποθέσεων, ήτοι ότι πρόκειται για παρέμβαση εκ μέρους του κράτους ή μέσω δημοσίων πόρων, ότι η παρέμβαση αυτή μπορεί να επηρεάσει το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών, ότι χορηγεί ένα πλεονέκτημα στον δικαιούχο και ότι νοθεύει ή να απειλεί να νοθεύσει τον ανταγωνισμό (απόφαση Altmark, σκέψη 7 ανωτέρω, EU:C:2003:415, σκέψη 75).

47 Από τον ορισμό που υπομνήσθηκε στη σκέψη 46 ανωτέρω προκύπτει ότι ένας από τους όρους για τον χαρακτηρισμό ενός μέτρου ως κρατικής ενισχύσεως κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ είναι η ύπαρξη πλεονεκτήματος παρεχομένου στον αποδέκτη. Συναφώς, με την απόφαση Altmark, σκέψη 7 ανωτέρω (EU:C:2003:415), το Δικαστήριο έκρινε ότι, στο μέτρο που κρατική παρέμβαση πρέπει να θεωρηθεί αντιστάθμιση που συνιστά την αντιπαροχή υπηρεσιών οι οποίες παρασχέθηκαν από τις δικαιούχους επιχειρήσεις για την εκπλήρωση υποχρεώσεων δημόσιας υπηρεσίας, δεν μπορεί αυτή να θεωρηθεί ότι παρέχει πλεονέκτημα στον αποδέκτη της, θέτοντας τον σε ευνοϊκότερη από άποψη ανταγωνισμού θέση σε σχέση με τις ανταγωνίστριες επιχειρήσεις. Μια τέτοια παρέμβαση δεν πληροί επομένως τη μία από τις αναγκαίες προϋποθέσεις για την ύπαρξη κρατικής ενισχύσεως και, κατά συνέπεια, δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ (απόφαση της 8ης Μαΐου 2013, Libert κ.λπ., C-197/11 και C-203/11, Συλλογή, EU:C:2013:288, σκέψη 84).

48 Το Δικαστήριο έχει πάντως διατυπώσει τέσσερεις όρους, τους οποίους πρέπει να πληροί μια αντιστάθμιση που καταβάλλεται για την παροχή δημοσίων υπηρεσιών, προκειμένου αυτή να μπορεί, σε μια συγκεκριμένη περίπτωση, να θεωρηθεί ότι δεν παρέχει πλεονέκτημα στον αποδέκτη της και να μην πρέπει έτσι να χαρακτηριστεί ως κρατική ενίσχυση κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ (βλ., σχετικώς, απόφαση Altmark, σκέψη 7 ανωτέρω, EU:C:2003:415, σκέψεις 87 έως 94).

49 Οι όροι Altmark είναι οι ακόλουθοι: Πρώτον, η δικαιούχος επιχείρηση της αντισταθμίσεως πρέπει να είναι πράγματι επιφορτισμένη με την εκπλήρωση υποχρεώσεως παροχής δημόσιας υπηρεσίας, οι δε υποχρεώσεις αυτές πρέπει να είναι σαφώς καθορισμένες. Δεύτερον, οι βασικές παράμετροι βάσει των οποίων υπολογίζεται η αντιστάθμιση πρέπει να έχουν προσδιοριστεί προηγουμένως αντικειμενικά και με διαφάνεια. Τρίτον, η αντιστάθμιση δεν μπορεί να υπερβαίνει το μέτρο του αναγκαίου για την κάλυψη του συνόλου ή μέρους των δαπανών που πραγματοποιούνται για την εκπλήρωση

υποχρεώσεως παροχής δημόσιας υπηρεσίας, λαμβανομένων υπόψη των σχετικών εσόδων και ενός ευλόγου κέρδους για την εκπλήρωση των υποχρεώσεων αυτών. Τέταρτον, όταν η επιλογή της επιχειρήσεως στην οποία πρόκειται να ανατεθεί η εκπλήρωση υποχρεώσεως παροχής δημόσιας υπηρεσίας σε συγκεκριμένη περίπτωση δεν πραγματοποιείται στο πλαίσιο διαδικασίας συνάψεως δημοσίας συμβάσεως, παρέχουσας τη δυνατότητα επιλογής του υποψηφίου που είναι σε θέση να παράσχει τις σχετικές υπηρεσίες με το μικρότερο, για το κοινωνικό σύνολο κόστος, το επίπεδο της απαραίτητης αντισταθμίσεως πρέπει να καθορίζεται βάσει αναλύσεως των δαπανών στις οποίες θα προέβαινε μια μέση επιχείρηση, με χρηστή διαχείριση και κατάλληλα εξοπλισμένη προς ικανοποίηση των απαιτήσεων σχετικά με την παροχή δημόσιας υπηρεσίας προκειμένου να εκπληρώσει τις ως άνω υποχρεώσεις, λαμβανομένων υπόψη των σχετικών εσόδων και ενός ευλόγου κέρδους.

50 Ο πρώτος λόγος της υπό κρίση προσφυγής αφορά κυρίως την ερμηνεία και την εφαρμογή του δεύτερου και του τέταρτου όρου Altmark.

– Επί του πρώτου σκέλους που αφορά την εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, με την απόφαση Altmark, σκέψη 7 ανωτέρω (EU:C:2003:415)

51 Πρώτον, στο πλαίσιο του πρώτου σκέλους, η προσφεύγουσα, υποστηριζόμενη από το Βασίλειο της Δανίας, προβαίνει σε γενικές παρατηρήσεις ως προς την ερμηνεία της αποφάσεως Altmark, σκέψη 7 ανωτέρω (EU:C:2003:415), και τους όρους Altmark. Υποστηρίζει ότι οι όροι αυτοί πρέπει να ερμηνεύονται σε συνάρτηση με τα συμφραζόμενά τους και τον σκοπό τους και κατά τρόπο που δεν επεκτείνει την έννοια της κρατικής ενισχύσεως σε μέτρα που δεν προσπορίζουν στις επιχειρήσεις όφελος, το οποίο τις θέτει σε ευνοϊκή θέση σε σχέση με τους ανταγωνιστές τους. Ο τρίτος από αυτούς τους όρους, κατά τον οποίο η αντιστάθμιση δεν μπορεί να υπερβαίνει το μέτρο του αναγκαίου για την κάλυψη των δαπανών που πραγματοποιούνται για την εκπλήρωση υποχρεώσεως παροχής δημόσιας υπηρεσίας, λαμβανομένων υπόψη των σχετικών εσόδων και ενός ευλόγου κέρδους για την εκπλήρωση των υποχρεώσεων αυτών, είναι θεμελιώδους σημασίας για να εκτιμηθεί η ύπαρξη κρατικής ενισχύσεως, από δε τη νομολογία, μεταξύ άλλων από την απόφαση της 12ης Φεβρουαρίου 2008, BUPA κ.λπ. κατά Επιτροπής (T-289/03, Συλλογή, στο εξής: απόφαση BUPA, EU:T:2008:29), προκύπτει η δυνατότητα παρεκκλίσεως από την εφαρμογή των άλλων όρων.

52 Όπως διαπιστώνεται, με αυτό το επιχείρημα η προσφεύγουσα υποστηρίζει, κατ' ουσία, ότι, εξετάζοντας ένα μέτρο υπό το πρίσμα του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, όπως ερμηνεύεται με την απόφαση Altmark, σκέψη 7 ανωτέρω (EU:C:2003:415), η Επιτροπή πρέπει να εξετάζει καταρχάς αν πληρούται ο τρίτος όρος Altmark και, σε περίπτωση καταφάσεως, να παρεκκλίνει από την εφαρμογή του δεύτερου και του τέταρτου από τους όρους Altmark. Επομένως, εν προκειμένω, η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, διότι, αντί να εφαρμόσει την απόφαση Altmark, σκέψη 7 ανωτέρω (EU:C:2003:415), σύμφωνα με τη μεθοδολογία που προτείνει η προσφεύγουσα, διαπίστωσε ότι έπρεπε να εφαρμοσθεί ο δεύτερος και ο τέταρτος όρος Altmark, χωρίς προηγουμένως να επαληθεύσει, στο πλαίσιο του τρίτου όρου Altmark, αν το προσπορισθέν στον TV2 πλεονέκτημα μέσω των οικείων μέτρων υπερέβαινε πράγματι το μέτρο του αναγκαίου για την κάλυψη των δαπανών που πραγματοποιούνται για την εκπλήρωση των υποχρεώσεών της παροχής δημόσιας υπηρεσίας.

53 Αυτή η ερμηνεία των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας είναι η επιβεβλημένη, εφόσον φαίνεται να περιορίζει την έννοια του πλεονεκτήματος, κατά το άρθρο 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, στην έννοια της υπεραντισταθμίσεως ή, κατ' άλλη διατύπωση, της αντισταθμίσεως που υπερβαίνει το μέτρο του αναγκαίου για την κάλυψη των δαπανών που πραγματοποιούνται για την εκπλήρωση των υποχρεώσεων παροχής δημόσιας υπηρεσίας, κατά την έννοια του τρίτου όρου Altmark. Επομένως, κατ' αυτή την άποψη, αν δεν υφίσταται η υπεραντιστάθμιση, δεν υφίσταται ούτε το πλεονέκτημα, κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, και το μέτρο δεν μπορεί να χαρακτηρισθεί κρατική ενίσχυση.

54 Συναφώς, αφενός, αρκεί να υπομνησθεί ότι, απαντώντας σε επιχειρήματα παρόμοια προς αυτό που προβάλλει η προσφεύγουσα, το οποίο στηρίζεται στην υπεροχή του τρίτου όρου Altmark, το Γενικό Δικαστήριο έχει κρίνει ότι από τη σαφέστατη κατηγορηματική διατύπωση της αποφάσεως Altmark, σκέψη 7 ανωτέρω (EU:C:2003:415), προκύπτει ότι οι τέσσερις προϋποθέσεις που αυτή θέτει έχουν όλες ως σκοπό να διαπιστωθεί εάν το επίδικο μέτρο έχει τον χαρακτήρα κρατικής ενισχύσεως και, ειδικότερα, εάν υφίσταται ορισμένο πλεονέκτημα. Κρατική παρέμβαση που δεν πληροί μία ή περισσότερες από τις εν λόγω προϋποθέσεις πρέπει επομένως να χαρακτηρίζεται ως κρατική ενίσχυση υπό την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ (βλ. απόφαση της 16ης Δεκεμβρίου 2010, Κάτω Χώρες και NOS κατά Επιτροπής, T-231/06 και T-237/06, Συλλογή, EU:T:2010:525, σκέψεις 128, 145 και 146 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία· βλ., επίσης, με αυτό το πνεύμα, απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 2009, FAB κατά Επιτροπής, T-8/06, EU:T:2009:386, σκέψη 65).

55 Εξάλλου, όσον αφορά ειδικότερα τη σχέση μεταξύ του τρίτου και του δεύτερου όρου Altmark, είναι προφανώς αδύνατο να γίνει δεκτό ότι αντιστάθμιση, η οποία χορηγείται σε αποδέκτρια επιχείρηση επιφορτισμένη με αποστολή παροχής δημόσιας υπηρεσίας, δεν υπερβαίνει το μέτρο του αναγκαίου για την κάλυψη του συνόλου ή μέρους των δαπανών που πραγματοποιούνται για την εκπλήρωση υποχρεώσεως παροχής δημόσιας υπηρεσίας, λαμβανομένων υπόψη των σχετικών εσόδων και ενός ευλόγου κέρδους σχετικού με την εκπλήρωση των υποχρεώσεων αυτών, χωρίς να είναι γνωστό, εκ των προτέρων, με ποιες παραμέτρους καθορίσθηκε το ποσόν αυτής της αντισταθμίσεως, πράγμα ακριβώς που συνιστά τον σκοπό του δεύτερου όρου Altmark.

56 Επομένως, σε αντίθεση προς τα υποστηριζόμενα από την προσφεύγουσα, πρέπει να πληρούνται όλοι οι όροι Altmark, προκειμένου μια κρατική επέμβαση να μην εμπίπτει στο άρθρο 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ.

57 Αφετέρου, η προσφεύγουσα δεν μπορεί ούτε την απόφαση BUPA, σκέψη 51 ανωτέρω (EU:T:2008:29), να επικαλείται εγκύρως, για να στηρίξει το επιχείρημά της ότι είναι δυνατή η παρέκκλιση από ορισμένους από τους όρους Altmark. Πρέπει να υπομνησθεί ότι, με την απόφαση αυτή, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε το κύρος της αποφάσεως, με την οποία η Επιτροπή εκτίμησε, έναντι του άρθρου 87, παράγραφος 1, ΕΚ ένα σύστημα αντισταθμίσεως ασφαλισμένων κινδύνων (στο εξής: RES) που ίσχυε στην ιρλανδική αγορά της ιδιωτικής ασφαλίσεως υγείας. Το σύστημα ιδιωτικής ασφαλίσεως υγείας στην Ιρλανδία στηριζόταν, κατ' ουσία, σε μια υποχρέωση περί ελεύθερης προσβάσεως σε κάθε πρόσωπο, ανεξαρτήτως καταστάσεως υγείας, ηλικίας ή φύλου του, και σε ένα ενιαίο τιμολόγιο που υποχρέωνε τους ασφαλιστές να επιβάλλουν το ίδιο ασφάλιστρο σε όλους τους ασφαλισμένους για τον ίδιο τύπο προϊόντος, ανεξαρτήτως της καταστάσεως της υγείας τους. Υπ' αυτές τις συνθήκες, το RES προέβλεπε, αφενός, την καταβολή εισφοράς σε ένα κρατικό όργανο, την Health Insurance Authority (αρμόδια για την ασφάλιση υγείας αρχή, στο εξής: HIA), από τους ασφαλιστές οι οποίοι έχουν χαμηλότερο βαθμό των ασφαλισμένων κινδύνων από τον μέσο βαθμό της αγοράς, και, αφετέρου, την καταβολή αντίστοιχου ποσού από την HIA στους ασφαλιστές που έχουν υψηλότερο βαθμό των ασφαλισμένων κινδύνων σε σχέση με τον μέσο βαθμό της αγοράς. Οι πληρωμές αυτές πραγματοποιούνται μέσω Ταμείου που συστάθηκε ειδικά για τον σκοπό αυτό και το οποίο διαχειρίζεται η HIA. Εγκαθιδρύοντας αυτό το σύστημα αλληλεγγύης μεταξύ των ασφαλιστών, το RES σκοπούσε να διασφαλίσει τη σταθερότητα της αγοράς της ιδιωτικής ασφαλίσεως υγείας στην Ιρλανδία και να εξουδετερώσει τις διαφορές που παρατηρούνται στον βαθμό των ασφαλισμένων κινδύνων μεταξύ των ασφαλιστών, προκειμένου να αποφευχθεί το ενδεχόμενο οι ασφαλιστές να στοχεύουν, μέσω επιλεκτικού μάρκετινγκ, τους υγιείς καταναλωτές μειωμένου ασφαλιστικού κινδύνου. Η Επιτροπή εξέτασε αυτό το σύστημα κατόπιν καταγγελίας που υπέβαλε ένας από τους ασφαλιστές, ο οποίος, λόγω του ότι είχε χαμηλότερο βαθμό ασφαλισμένων κινδύνων, κατέβαλλε υψηλότερες εισφορές από τους άλλους. Αφού εξέτασε το RES, η Επιτροπή κατέληξε ότι οι πληρωμές που πραγματοποιούνται στο πλαίσιο του RES περιορίζονται στο ποσό που είναι απολύτως αναγκαίο, ώστε οι ασφαλιστές να αποζημιώνονται για τις υποχρεώσεις που αναλαμβάνουν στο πλαίσιο υπηρεσίας γενικού οικονομικού συμφέροντος και δεν συνιστούν, επομένως, κρατική ενίσχυση κατά την έννοια του άρθρου 87, παράγραφος 1, ΕΚ (απόφαση BUPA, σκέψη 51 ανωτέρω, EU:T:2008:29, σκέψεις 27, 37, 41 και 43).

58 Με γνώμονα ακριβώς τις ιδιομορφίες του RES, που περιγράφηκαν ανωτέρω στη σκέψη 57, ήτοι, αφενός, την ουδετερότητα αυτού του συστήματος αντισταθμίσεως σε σχέση με τα έσοδα και τα κέρδη των δικαιούχων και, αφετέρου, της ιδιαιτερότητας που παρουσιάζει το επιπλέον κόστος που προκύπτει από τον αρνητικό βαθμό των ασφαλισμένων κινδύνων των εν λόγω δικαιούχων, το Γενικό Δικαστήριο δέχθηκε ότι μία από τις προϋποθέσεις Altmark, ήτοι η τέταρτη, δεν μπορεί να εφαρμοστεί αυστηρά στην προκειμένη περίπτωση (απόφαση BUPA, σκέψη 51 ανωτέρω, EU:T:2008:29, σκέψεις 246 έως 248).

59 Αφενός, όμως, η προσφεύγουσα δεν προβάλλει ότι η παρασχεθείσα στον TV2 αντιστάθμιση εμφανίζει ιδιομορφίες ανάλογες προς αυτές που υπήρχαν στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση BUPA, σκέψη 51 ανωτέρω (EU:T:2008:29).

60 Πράγματι, για να δικαιολογηθεί η παρέκκλιση από τις προϋποθέσεις Altmark εν προκειμένω, η προσφεύγουσα επικαλείται μόνο την ιδιομορφία της καθεαυτήν δημόσιας ραδιοτηλεοπτικής υπηρεσίας. Κατά την προσφεύγουσα, αυτή η ιδιομορφία της δημόσιας ραδιοτηλεοπτικής υπηρεσίας συνδέεται με τις δυσκολίες που ανακύπτουν κατά τον ορισμό αυτής της δημόσιας υπηρεσίας. Συναφώς, αναφέρεται ειδικότερα στο πρωτόκολλο για το σύστημα δημόσιας ραδιοτηλεόρασης στα κράτη μέλη, προσαρτημένο στη Συνθήκη ΛΕΕ (στο εξής: πρωτόκολλο του Άμστερνταμ). Διατείνεται ότι, εξετάζοντας τη δυνατότητα εφαρμογής των προϋποθέσεων Altmark, η Επιτροπή όφειλε να λάβει υπόψη ότι, σύμφωνα με το πρωτόκολλο του Άμστερνταμ, τα κράτη μέλη έχουν το δικαίωμα να καθορίζουν την αποστολή του συστήματος της δημόσιας ραδιοτηλεοράσεως με γενικούς όρους και με ποιοτικά κριτήρια.

61 Συναφώς, πρέπει κατ' ανάγκη να υπομνησθεί ότι από το κείμενο του πρωτοκόλλου του Άμστερνταμ προκύπτει ότι η πράξη αυτή σκοπεί στην ερμηνεία της εξαιρέσεως που διατυπώνεται στο άρθρο 106, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ (βλ. σχετικώς την απόφαση της 10ης Ιουλίου 2012, TF1 κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-520/09, EU:T:2012:352, σκέψη 94). Στερείται επομένως σημασίας για την εκτίμηση της δυνατότητας εφαρμογής των κριτηρίων Altmark που σκοπό έχουν τη διαπίστωση υπάρξεως κρατικής ενισχύσεως και όχι το συμβατό της προς την εσωτερική αγορά. Επιπλέον, το Γενικό Δικαστήριο έχει κρίνει ότι δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι το πρωτόκολλο του Άμστερνταμ αποκλείει την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού και απαγορεύει στην Επιτροπή να ελέγξει εάν η κρατική χρηματοδότηση παρέχει οικονομικό πλεονέκτημα στους δημόσιους ραδιοτηλεοπτικούς φορείς βάσει των κριτηρίων που διαμόρφωσε το Δικαστήριο με την απόφαση Altmark, σκέψη 7 ανωτέρω (EU:C:2003:415) (απόφαση Κάτω Χώρες κατά Επιτροπής, σκέψη 54 ανωτέρω, EU:T:2010:525, σκέψη 149).

62 Εξάλλου, ακόμη κι αν αναγνωριζόταν ότι το πρωτόκολλο του Άμστερνταμ έχει σημασία για την εκτίμηση της υπάρξεως κρατικής ενισχύσεως, αυτή θα περιοριζόταν στην πρώτη προϋπόθεση Altmark, που αφορά τον καθορισμό των υποχρεώσεων παροχής δημόσιας υπηρεσίας. Εν προκειμένω, όμως, το αν πληρούται η πρώτη προϋπόθεση Altmark δεν αποτελεί ένδικο ζήτημα.

63 Αφετέρου, σε αντίθεση προς τα όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, δεν προκύπτει από την απόφαση BUPA, σκέψη 51 ανωτέρω (EU:T:2008:29), ότι, κατά το Γενικό Δικαστήριο, είναι δυνατόν να αποκλεισθεί πλήρως η δυνατότητα εφαρμογής της τέταρτης προϋποθέσεως Altmark. Αντιθέτως, μολονότι δέχθηκε ότι, λαμβανομένων υπόψη των ιδιομορφιών του επίμαχου συστήματος αντισταθμίσεως, η προϋπόθεση αυτή δεν μπορούσε να εφαρμοστεί αυστηρά, το Γενικό Δικαστήριο υπογράμμισε ότι, παρά αυτές τις ιδιομορφίες, η Επιτροπή όφειλε να βεβαιωθεί ότι το σύστημα δεν καθιστά δυνατή την αντιστάθμιση του κόστους που μπορεί να προκύπτει λόγω ελλείψεως αποτελεσματικότητας των δικαιούχων (απόφαση BUPA, σκέψη 51 ανωτέρω, EU:T:2008:29, σκέψεις 246 και 249).

64 Δεύτερον, η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι, εν προκειμένω, εφαρμόζοντας τις προϋποθέσεις Altmark, ειδικότερα δε τη δεύτερη και την τέταρτη από αυτές τις προϋποθέσεις, η Επιτροπή παρέλειψε να λάβει υπόψη το γεγονός ότι οι προϋποθέσεις αυτές έτυχαν εφαρμογής σε περιστάσεις που υφίσταντο πριν

από την απόφαση Altmark, σκέψη 7 ανωτέρω (EU:C:2003:415). Από τις σκέψεις 228 και 232 της αποφάσεως TV2 I, σκέψη 11 ανωτέρω (EU:T:2008:457), προκύπτει όμως ότι, σε μια τέτοια περίπτωση, αρκεί το ότι οι προϋποθέσεις αυτές τηρήθηκαν «κατ' ουσίαν».

65 Συναφώς, αφενός, πρέπει ευθύς αμέσως να διευκρινισθεί ότι, στη σκέψη 228 της αποφάσεως TV2 I, σκέψη 11 ανωτέρω (EU:T:2008:457), το Γενικό Δικαστήριο περιορίσθηκε να εκθέσει, υπογραμμίζοντας ότι αυτό δεν συνιστά για το Γενικό Δικαστήριο νόσφιση της αρμοδιότητας της Επιτροπής στον τομέα των κρατικών ενισχύσεων, ότι, λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων που προσκόμισε ενώπιον του το Βασίλειο της Δανίας, δεν μπορεί να αποκλεισθεί ότι οι λεπτομέρειες καθορισμού των αναλογούντων στον TV2 ραδιοτηλεοπτικών τελών θα μπορούσαν να αποτελούν αντικειμενική και διαφανή διαδικασία. Συνεπώς, κατά το Γενικό Δικαστήριο, δεν μπορεί να αποκλεισθεί ότι, κατόπιν προσεκτικής εξετάσεως των λεπτομερειών αυτών, θα μπορούσε να συναχθεί, ενδεχομένως, το συμπέρασμα ότι το Βασίλειο της Δανίας, πριν ακόμη το Δικαστήριο διατυπώσει τις προϋποθέσεις Altmark, διασφάλισε, κατ' ουσίαν, την τήρηση της δεύτερης προϋποθέσεως Altmark. Αφετέρου, με τη σκέψη 232 της εν λόγω αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο εξέθεσε απλώς ότι δεν μπορεί να αποκλεισθεί ότι κατόπιν προσεκτικής εξετάσεως των συνθηκών που οδήγησαν στον καθορισμό του ποσού των ραδιοτηλεοπτικών τελών που αναλογούσε στον TV2 κατά το υπό εξέταση χρονικό διάστημα, εξετάσεως την οποία όφειλε να πραγματοποιήσει η Επιτροπή, θα συναγόταν το συμπέρασμα ότι το Βασίλειο της Δανίας μερίμνησε, κατ' ουσίαν και πριν ακόμη το Δικαστήριο ορίσει τις προϋποθέσεις Altmark, για την τήρηση της τέταρτης από τις προϋποθέσεις αυτές.

66 Από τις σκέψεις 228 και 232 της αποφάσεως TV2 I, σκέψη 11 ανωτέρω (EU:T:2008:457) προκύπτει ότι, κατά το Γενικό Δικαστήριο, η προσεκτική εξέταση των συνθηκών που οδήγησαν στον καθορισμό του ποσού των ραδιοτηλεοπτικών τελών που αναλογούσε στον TV2 κατά το υπό εξέταση χρονικό διάστημα, η οποία ήταν απούσα στην απόφαση της Επιτροπής TV2 I, θα μπορούσε να ωθήσει την Επιτροπή στο συμπέρασμα ότι η δεύτερη και η τέταρτη προϋπόθεση Altmark πληρούνταν εν προκειμένω. Η έκφραση «κατ' ουσίαν» μπορεί μόνο να σημαίνει ότι, κατά το Γενικό Δικαστήριο, δεν θα μπορούσε να αποκλεισθεί ότι, λαμβανομένων υπόψη των περιστάσεων της συγκεκριμένης περιπτώσεως, επιτεύχθηκαν οι ειδικοί σκοποί της δεύτερης και της τέταρτης προϋποθέσεως Altmark. Πράγματι, δεν φαίνεται λογικό να υποστηρίζεται ότι πρέπει να εφαρμόζονται οι προϋποθέσεις Altmark και, συγχρόνως, να επιχειρείται με τη χρησιμοποίηση της εκφράσεως «κατ' ουσίαν» να τονίζεται ότι αρκεί να πληρούνται εν μέρει αυτές οι προϋποθέσεις.

67 Εξάλλου, η ίδια η προσφεύγουσα δεν διευκρινίζει τι εννοεί με την εφαρμογή «κατ' ουσίαν» του δεύτερου και του τέταρτου όρου Altmark. Το επιχείρημά της μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι η Επιτροπή, εφόσον εφάρμοσε αυτούς τους όρους σε πριν από την έκδοση της αποφάσεως Altmark, σκέψη 7 ανωτέρω (EU:C:2003:415), περιστάσεις, έπρεπε να τους ερμηνεύσει με πιο εύκαμπτο τρόπο, ώστε να τους προσαρμόσει στις ιδιαίτερες περιστάσεις της συγκεκριμένης περιπτώσεως.

68 Ερωτηθείσα σχετικώς κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα επικαλέσθηκε την απόφαση της 7ης Νοεμβρίου 2012, CBI κατά Επιτροπής (T-137/10, Συλλογή, EU:T:2012:584, σκέψεις 85 έως 89), από την οποία, κατ' αυτή, συνάγεται η δυνατότητα λιγότερο άκαμπτης εφαρμογής των όρων Altmark, προσαρμοσμένης στις ιδιαιτερότητες του οικείου τομέα.

69 Συναφώς, πρέπει να διευκρινισθεί ότι, με την εν λόγω απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε το κύρος μιας αποφάσεως, με την οποία η Επιτροπή διαπίστωσε, χωρίς να κινήσει επίσημη διαδικασία εξετάσεως, ότι οι αντισταθμίσεις που παρέχονται στα δημόσια γενικά νοσοκομεία της Περιφέρειας Βρυξελλών-Πρωτευούσης (Βέλγιο) συνιστούν κρατικές ενισχύσεις συμβατές με την εσωτερική αγορά. Σ' αυτό το πλαίσιο, τόνισε ότι, μολονότι οι προϋποθέσεις της αποφάσεως Altmark αφορούν αδιακρίτως όλους τους τομείς της οικονομίας, κατά την εφαρμογή τους πρέπει να λαμβάνεται υπόψη η ιδιαιτερότητα του οικείου τομέα. Το Γενικό Δικαστήριο υπενθύμισε επίσης, αναφερόμενο σχετικώς στην απόφαση BUPA, σκέψη 51 ανωτέρω (EU:T:2008:29), ότι, λαμβανομένης υπόψη της ιδιαιτερότητας της αποστολής παροχής δημόσιας υπηρεσίας σε ορισμένους τομείς, πρέπει να επιδεικνύεται ελαστικότητα ως προς την εφαρμογή της αποφάσεως Altmark, σκέψη 7 ανωτέρω

(EU:C:2003:415), βάσει του πνεύματος και του σκοπού που επέβαλαν τις προϋποθέσεις οι οποίες διατυπώθηκαν με την απόφαση αυτή και με τρόπο προσαρμοσμένο στις ιδιαίτερες συνθήκες της συγκεκριμένης περιπτώσεως. Τέλος, το Γενικό Δικαστήριο εκτίμησε ότι τα κριτήρια που διατύπωσε το Δικαστήριο στην απόφαση Altmark, σκέψη 7 ανωτέρω (EU:C:2003:415), όσον αφορά τη δραστηριότητα των μεταφορών, η οποία έχει αδιαμφισβήτητα οικονομικό και ανταγωνιστικό χαρακτήρα, δεν μπορούν να τύχουν εφαρμογής, με την ίδια αυστηρότητα, στον νοσοκομειακό τομέα, ο οποίος δεν έχει κατ' ανάγκη τέτοιο ανταγωνιστικό και εμπορικό χαρακτήρα (απόφαση CBI κατά Επιτροπής, σκέψη 68 ανωτέρω, EU:T:2012:584, σκέψεις 85, 86 και 89).

70 Από την απόφαση αυτή προκύπτει ο λόγος που μπορεί να δικαιολογεί μια λιγότερο άκαμπτη εφαρμογή των όρων Altmark σε μια ιδιαίτερη περίπτωση, όταν δεν υπάρχει ανταγωνιστική και εμπορική διάσταση στον τομέα στον οποίο δραστηριοποιείται ο δικαιούχος της αντισταθμίσεως. Δεν μπορεί όμως να γίνει δεκτό, ακόμη και λαμβανομένης υπόψη της ιδιαιτερότητας της αποστολής παροχής δημόσιας ραδιοτηλεοπτικής υπηρεσίας, που υπογραμμίζεται με το πρωτόκολλο του Άμστερνταμ, ότι ο τομέας των ραδιοτηλεοπτικών μεταδόσεων δεν έχει ανταγωνιστικό και εμπορικό χαρακτήρα. Εν προκειμένω, αυτή η διάσταση εκδηλώνεται, μεταξύ άλλων, από το γεγονός ότι ο TV2, που χρηματοδοτείται εν μέρει από τα έσοδά του από διαφημίσεις, ήταν δραστήριος στην αγορά των τηλεοπτικών διαφημίσεων. Σε αντίθεση προς τις περιστάσεις της υποθέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση CBI κατά Επιτροπής, σκέψη 68 ανωτέρω (EU:T:2012:584), οι περιστάσεις της παρούσας υποθέσεως δεν δικαιολογούν επομένως μια λιγότερο αυστηρή ερμηνεία των όρων Altmark.

71 Εν πάση περιπτώσει, παρά τις παρασχεθείσες διευκρινίσεις κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, το επιχείρημα της προσφεύγουσας, ότι η Επιτροπή θα έπρεπε να είχε προβεί σε πιο εύκαμπτη ερμηνεία των όρων Altmark, ώστε να τους προσαρμόσει στις περιστάσεις της συγκεκριμένης περιπτώσεως, παραμένει αόριστο και γενικό, καθόσον η προσφεύγουσα δεν διευκρινίζει σε τι θα έπρεπε να συνίσταται μια τέτοια προσαρμογή των επίμαχων όρων.

72 Εξάλλου, αν το επιχείρημα συνοψιζόταν στη διαπίστωση ότι, εν προκειμένω, οι δύο επίμαχοι όροι πρέπει να θεωρηθούν ότι πληρούνται, δεν θα μπορούσε αυτό να εκτιμηθεί in abstracto στο πλαίσιο αυτού του σκέλους, αλλά θα έπρεπε να εκτιμηθεί κατωτέρω, μαζί με το επιχείρημα που προβάλλεται στο πλαίσιο του τρίτου και του τέταρτου σκέλους, με τα οποία η προσφεύγουσα προβάλλει ότι η εφαρμογή αυτών των δύο όρων στην εν προκειμένω περίπτωση είναι πλημμελής λόγω πλάνης.

73 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω, το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως είναι απορριπτέο.

– Επί του δευτέρου σκέλους, που αφορά την παραβίαση της αρχής της ασφάλειας δικαίου

74 Στο πλαίσιο του δεύτερου σκέλους αυτού του λόγου ακυρότητας, η προσφεύγουσα υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι η προσβαλλόμενη απόφαση συνιστά παραβίαση της αρχής της ασφάλειας δικαίου.

75 Από τα επιχειρήματα, με τα οποία η προσφεύγουσα αναφέρεται στην αρχή της ασφάλειας δικαίου, συνάγεται ότι η παραβίαση φέρεται να υφίσταται διττώς.

76 Αφενός, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι η εφαρμογή του δεύτερου και του τέταρτου όρου Altmark σε περιστάσεις που υφίσταντο πριν από την έκδοση της αποφάσεως Altmark, σκέψη 7 ανωτέρω (EU:C:2003:415), συνιστά αναδρομική εφαρμογή των εν λόγω όρων. Αυτή η αναδρομική εφαρμογή συνιστά όμως, κατά την προσφεύγουσα, παραβίαση της αρχής της ασφάλειας δικαίου.

77 Αφετέρου, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι υφίσταται, εν προκειμένω, παραβίαση της αρχής της ασφάλειας δικαίου, λαμβανομένου υπόψη, ειδικότερα, του γεγονότος ότι, λόγω της εφαρμογής των όρων Altmark, θα μπορούσε να υποχρεωθεί να καταβάλει τόκους για το χρονικό διάστημα της παρανομίας και ενδεχομένως αποζημίωση προς όφελος των ανταγωνιστών της, σύμφωνα με τις

σκέψεις 52 και 53 της αποφάσεως CELF, σκέψη 38 ανωτέρω (EU:C:2008:79). Συναφώς, διευκρινίζει ότι είναι ιδίως αντίθετο προς την αρχή της ασφάλειας δικαίου να υφίσταται τις χρηματοοικονομικές συνέπειες από την έλλειψη κοινοποιήσεως στην Επιτροπή μιας αντισταθμίσεως για τις υποχρεώσεις παροχής δημόσιας υπηρεσίας που της επιβλήθηκαν με νόμο, για τον λόγο ότι το σύστημα αντισταθμίσεως δεν τηρεί πλήρως όρους που διατυπώνονται με απόφαση εκδοθείσα πλέον των 25 ετών από της θεσπίσεως του εν λόγω συστήματος, και τους οποίους οι αρχές δεν είχαν κανένα λόγο να γνωρίζουν. Κατά την προσφεύγουσα, η παραβίαση της αρχής της ασφάλειας δικαίου είναι πολλώ μάλλον κατάφωρη εν προκειμένω, καθόσον, στο πλαίσιο του τέταρτου όρου Altmark, το Δικαστήριο επέβαλε στα κράτη μέλη υποχρέωση διοργανώσεως διαδικασίας υποβολής προσφορών.

78 Το πρώτο επιχείρημα της προσφεύγουσας προσεγγίζει την επιχειρηματολογία που αναπτύσσει αυτή στο πλαίσιο του πρώτου σκέλους αυτού του λόγου ακυρώσεως (βλ. σκέψη 64 ανωτέρω). Συγκεκριμένα, ενώ, στο πλαίσιο του πρώτου αυτού σκέλους, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι η εφαρμογή των όρων Altmark σε περιστάσεις που είχαν διαμορφωθεί πριν από την απόφαση Altmark, σκέψη 7 ανωτέρω (EU:C:2003:415), έπρεπε να είναι «εύκαμπτη», στο πλαίσιο του εν προκειμένω σκέλους ισχυρίζεται ότι η αρχή της ασφάλειας δικαίου επέβαλλε στην Επιτροπή να αποκλείσει πλήρως την εφαρμογή των εν λόγω αρχών σε περιστάσεις που είχαν διαμορφωθεί πριν από την καθοριστική απόφαση του Δικαστηρίου.

79 Το πρώτο αυτό επιχείρημα πρέπει να απορριφθεί. Πρέπει, καταρχάς, να υπομνησθεί ότι η απόφαση Altmark, σκέψη 7 ανωτέρω (EU:C:2003:415), είναι απόφαση εκδοθείσα από το Δικαστήριο στο πλαίσιο προδικαστικής διαδικασίας. Είναι αναγκαίο όμως να υπομνησθεί ότι η αρμοδιότητα που έχει το Δικαστήριο δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ αποβλέπει στην εξασφάλιση της ομοιόμορφης ερμηνείας και εφαρμογής του ενωσιακού δικαίου, ιδίως των διατάξεων που έχουν άμεσο αποτέλεσμα, από τα εθνικά δικαστήρια (απόφαση της 27ης Μαρτίου 1980, Denkavit italiana, 61/79, Συλλογή, EU:C:1980:100, σ. 605, σκέψη 15) και ότι, κατά πάγια νομολογία, μια προδικαστική απόφαση έχει αμιγώς αναγνωριστικό και όχι διαπλαστικό χαρακτήρα, οπότε τα αποτελέσματά της, καταρχήν, ανατρέχουν στην ημερομηνία ενάρξεως της ισχύος του κανόνα που ερμηνεύθηκε (βλ. απόφαση της 8ης Σεπτεμβρίου 2011, Q-Beef και Bosschaert, C-89/10 και C-96/10, Συλλογή, EU:C:2011:555, σκέψη 48 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Βεβαίως, το Δικαστήριο μπορεί, κατ' εξαίρεση, κατ' εφαρμογήν της συμφυούς με την έννομη τάξη της Ένωσης γενικής αρχής της ασφάλειας δικαίου και προς αποτροπή σοβαρών διαταραχών, να αποφασίσει τον διαχρονικό περιορισμό των αποτελεσμάτων της αποφάσεώς του και να εμποδίσει έτσι κάθε ενδιαφερόμενο να επικαλεσθεί διάταξη που ερμήνευσε το Δικαστήριο, προκειμένου να θέσει υπό αμφισβήτηση έννομες σχέσεις που έχουν συσταθεί με καλή πίστη (βλ. σχετικώς απόφαση Denkavit italiana, προπαρατεθείσα, EU:C:1980:100, σκέψη 17, και απόφαση της 19ης Δεκεμβρίου 2013, Association Vent De Colère! κ.λπ., C-262/12, Συλλογή, EU:C:2013:851, σκέψεις 39 και 40). Πάντως, όπως τονίσθηκε με την απόφαση BUPA, σκέψη 51 ανωτέρω (EU:T:2008:29, σκέψεις 158 και 159), το Δικαστήριο δεν αποφάσισε να εφαρμόσει αυτό το κατ' εξαίρεση μέτρο, εκδίδοντας την απόφαση Altmark, σκέψη 7 ανωτέρω (EU:C:2003:415).

80 Επομένως, σε αντίθεση προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η εφαρμογή του δεύτερου και του τρίτου όρου Altmark δεν μπορεί να αποκλεισθεί, λόγω του ότι οι όροι αυτοί εφαρμόζονται, εν προκειμένω, σε περιστάσεις που υφίσταντο πριν από την έκδοση της αποφάσεως, σκέψη 7 ανωτέρω (EU:C:2003:415).

81 Με το δεύτερο επιχείρημά της, η προσφεύγουσα διατείνεται, όπως φαίνεται, ότι υφίσταται, εν προκειμένω, παραβίαση της αρχής της ασφάλειας δικαίου, λαμβανομένης, ιδίως, υπόψη της σοβαρότητας των συνεπειών που συνεπάγεται γι' αυτήν ο χαρακτηρισμός ως κρατικής ενισχύσεως, κατ' εφαρμογή των όρων Altmark, των οικείων μέτρων, που θεσπίσθηκαν πολύ πριν από την έκδοση της αποφάσεως Altmark, σκέψη 7 ανωτέρω (EU:C:2003:415).

82 Ούτε ένα τέτοιο επιχείρημα μπορεί να γίνει δεκτό. Πράγματι, από τη νομολογία προκύπτει ότι οι χρηματοοικονομικές συνέπειες για τον δικαιούχο μέτρου που δεν κοινοποιήθηκε δεν συνιστούν περίσταση που δικαιολογεί, από την άποψη της γενικής αρχής της ασφάλειας δικαίου, περιορισμό των

διαχρονικών αποτελεσμάτων αποφάσεως με την οποία το Δικαστήριο ερμηνεύει το άρθρο 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, υπό την έννοια ότι το οικείο μέτρο αποδεικνύεται ότι είναι κρατική ενίσχυση (βλ. σχετικώς απόφαση Association Vent De Colère! κ.λπ., σκέψη 79 ανωτέρω, EU:C:2013:851, σκέψεις 40 έως 42 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Επομένως, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλείται αρνητικές χρηματοοικονομικές περιστάσεις που συνεπάγεται γι' αυτήν η εφαρμογή των όρων Altmark στα οικεία μέτρα και ο χαρακτηρισμός αυτών των μέτρων ως κρατικής ενισχύσεως, κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, όπως ερμηνεύθηκε με την απόφαση Altmark, σκέψη 7 ανωτέρω (EU:C:2003:415), για να ζητήσει, εν ονόματι της αρχής της ασφάλειας δικαίου, να μην εφαρμοσθούν εν προκειμένω αυτοί οι όροι.

83 Εξάλλου, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, με τα επιχειρήματά της, η προσφεύγουσα σκοπεί όχι να θέσει εκ νέου υπό αμφισβήτηση την αναδρομική εφαρμογή των όρων Altmark αυτή καθεαυτήν, αλλά τις συνέπειες που απορρέουν από την απόφαση CELF, σκέψη 38 ανωτέρω (EU:C:2008:79). Ο στόχος της υπό κρίση προσφυγής, που δικαιολογεί την ενεργητική νομιμοποίηση της προσφεύγουσας, είναι, πράγματι, να αποφευχθεί ενδεχόμενη καταβολή των τόκων για το χρονικό διάστημα της παρανομίας, κατά την έννοια της αποφάσεως CELF, σκέψη 38 ανωτέρω (EU:C:2008:79), αμφισβητώντας, αφενός, τον χαρακτηρισμό των οικείων μέτρων ως κρατικής ενισχύσεως (πρώτος, τρίτος και τέταρτος λόγος ακυρώσεως) και, αφετέρου, τον χαρακτηρισμό τους ως νέας ενισχύσεως (δεύτερος λόγος ακυρώσεως).

84 Εντούτοις, το ζήτημα αν συνάδει προς την αρχή της ασφάλειας δικαίου το να επιβάλλεται στον δικαιούχο αυτού που, κατά τον χρόνο των περιστατικών, θεωρούνταν ως αντιστάθμιση χορηγούμενη για την εκτέλεση μιας αποστολής παροχής δημόσιας υπηρεσίας, υποχρέωση επιστροφής ενός χρηματικού ποσού που είναι το αποτέλεσμα της συνδυασμένης και αναδρομικής εφαρμογής των αποφάσεων, οι οποίες αφορούν την ερμηνεία των άρθρων 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ και 108, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, και εκδόθηκαν πολλά έτη μετά την καταβολή αυτής της αντισταθμίσεως, δεν μπορεί να κριθεί στο πλαίσιο της υπό κρίση διαφοράς, η οποία αφορά το κύρος της αποφάσεως, με την οποία η Επιτροπή χαρακτήρισε την εν λόγω αντιστάθμιση ως κρατική ενίσχυση. Εναπόκειται στο εθνικό δικαστήριο να εκτιμήσει, ενδεχομένως αφού υποβάλει στο Δικαστήριο προδικαστικά ερωτήματα, αν, υπό τις περιστάσεις της εν προκειμένω περιπτώσεως, έχουν εφαρμογή οι κανόνες που διατυπώνονται στην απόφαση CELF, σκέψη 38 ανωτέρω (EU:C:2008:79). Εν πάση περιπτώσει, κατά τη νυν υφιστάμενη νομολογία, οι συνέπειες από την εφαρμογή αυτών των αρχών δεν μπορούν δικαιολογήσουν τη μη εφαρμογή ή μια λιγότερο αυστηρή εφαρμογή των όρων Altmark.

85 Τέλος, σε αντίθεση προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, το Δικαστήριο, θέτοντας τον τέταρτο όρο Altmark, δεν επέβαλε στα κράτη μέλη μια νέα υποχρέωση δράσεως, που θα συνίστατο στη διοργάνωση, πάντοτε και σε κάθε περίσταση, μιας διαδικασίας συνάψεως δημοσίων συμβάσεων, προκειμένου να επιλεγεί η επιχείρηση που θα ήταν επιφορτισμένη με υποχρεώσεις παροχής δημόσιας υπηρεσίας. Βεβαίως, από τη διατύπωση αυτού του όρου προκύπτει ότι η διοργάνωση μιας διαδικασίας συνάψεως δημοσίων συμβάσεων που καθιστά δυνατή την επιλογή του υποψηφίου ικανού να παρέχει αυτές τις υπηρεσίες με το μικρότερο κόστος για το κοινωνικό σύνολο είναι ένας τρόπος εξασφαλίσεως της τηρήσεως του τέταρτου όρου Altmark. Εντούτοις, το Δικαστήριο προσδιόρισε έναν άλλο τρόπο ελέγχου της αποτελεσματικότητας της εκτελέσεως των υποχρεώσεων παροχής δημόσιας υπηρεσίας. Διαπίστωσε, πράγματι, ότι αν δεν έχει διοργανωθεί διαδικασία συνάψεως δημοσίων έργων, το επίπεδο της αναγκαίας αντισταθμίσεως μπορεί να καθορισθεί με βάση τις δαπάνες, στις οποίες θα προέβαινε μια μέση επιχείρηση, με χρηστή διαχείριση και κατάλληλα εξοπλισμένη προς ικανοποίηση των απαιτήσεων σχετικά με την παροχή δημόσιας υπηρεσίας προκειμένου να εκπληρώσει τις ως άνω υποχρεώσεις, λαμβάνοντας υπόψη τα σχετικά έσοδα και ένα εύλογο κέρδος.

86 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι, εν προκειμένω, δεν θα αντέβαινε στην αρχή της ασφάλειας δικαίου ο εκ μέρους της Επιτροπής χαρακτηρισμός των οικείων μέτρων ως κρατικής ενισχύσεως κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, όπως αυτό έχει ερμηνευθεί με την απόφαση Altmark, σκέψη 7 ανωτέρω (EU:C:2003:415).

87 Επομένως, το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

– Επί του τρίτου σκέλους, που αφορά την εκτίμηση των λεπτομερειών υπολογισμού της αντισταθμίσεως που παρασχέθηκε στον TV2 υπό το πρίσμα του δεύτερου όρου Altmark

88 Με το τρίτο σκέλος αυτού του λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα, υποστηριζόμενη από το Βασίλειο της Δανίας, προβάλλει ότι, ακόμη κι αν δικαιολογημένα η Επιτροπή εκτίμησε ότι όλοι οι όροι Altmark είχαν εφαρμογή εν προκειμένω και ότι, επιπλέον, οι όροι αυτοί έπρεπε να εφαρμοσθούν, όπως ακριβώς ερμηνεύθηκαν από το Δικαστήριο με την απόφαση Altmark, σκέψη 7 ανωτέρω (EU:C:2003:415), η εφαρμογή από την Επιτροπή του δεύτερου από αυτούς τους όρους πάσχει πλάνη περί το δίκαιο.

89 Η προσφεύγουσα και το Βασίλειο της Δανίας προβάλλουν, κατ' ουσίαν, ότι οι παράμετροι, βάσει των οποίων υπολογίσθηκε η παρασχεθείσα στον TV2 αντιστάθμιση και οι μετέπειτα λεπτομέρειες εφαρμογής της στην πράξη, ήταν εκ των προτέρων γνωστές, αντικειμενικές και διαφανείς. Συγκεκριμένα, η αντιστάθμιση ορίσθηκε ως η διαφορά μεταξύ των εσόδων που θα ετίθεντο στη διάθεση του TV2 με βάση μια πολιτική απόφαση (τετραετείς συμφωνίες για τα μέσα μαζικής ενημερώσεως μεταξύ της κυβερνήσεως και του δανικού κοινοβουλίου), αφενός, και τα κατ' εκτίμηση έσοδα από τη διαφήμιση και από άλλες δραστηριότητες, αφετέρου.

90 Πρώτον, ειδικότερα, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι ο δεύτερος όρος Altmark έχει μικρότερη σημασία σε μια περίπτωση όπως η εν προκειμένω, όπου ό,τι είναι αναγκαίο για την εκτέλεση των υποχρεώσεων παροχής δημόσιας υπηρεσίας μπορεί να προσφέρεται μόνον από ορισμένες επιχειρήσεις

91 Δεύτερον, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι ο εκ μέρους των αρμόδιων για τη λήψη πολιτικών αποφάσεων καθορισμός της αποστολής της παροχής δημόσιας ραδιοτηλεοπτικής υπηρεσίας, καθώς και ο προσδιορισμός των δαπανών που συνδέονται με την εκπλήρωση αυτής της υπηρεσίας, συνάδει προς τη νομολογία και το εφαρμοστέο νομικό πλαίσιο.

92 Τρίτον, η προσφεύγουσα και το Βασίλειο της Δανίας προσάπτουν στην Επιτροπή ότι περιορίζεται στο να εκθέτει ότι οι δανικές αρχές δεν ανακοίνωσαν πληροφορίες σχετικές με τις παραμέτρους υπολογισμού της αντισταθμίσεως, χωρίς να εξηγεί για ποια κριτήρια θα μπορούσε, ενδεχομένως, να πρόκειται ή ποια χαρακτηριστικά θα έπρεπε να εμφανίζουν οι δανικοί κανόνες που αφορούν τον καθορισμό της αντισταθμίσεως της παροχής δημόσιας ραδιοτηλεοπτικής υπηρεσίας για να είναι σύμφωνοι προς τον δεύτερο όρο Altmark. Η προσφεύγουσα διατείνεται επίσης ότι, με τα επιχειρήματά της, η Επιτροπή δεν αποδεικνύει ότι οι δανικοί κανόνες που αφορούν τον καθορισμό της αντισταθμίσεως της παροχής δημόσιας ραδιοτηλεοπτικής υπηρεσίας δεν ήταν πρόσφοροι για να εμποδισθεί η υπεραντιστάθμιση.

93 Τέταρτον, τέλος, το Βασίλειο της Δανίας τονίζει ότι, εν προκειμένω, η ερμηνεία που δίνει η Επιτροπή στον δεύτερο όρο Altmark είναι εσφαλμένη, καθόσον δεν συμβιβάζεται με τον πρώτο όρο Altmark, όπως ερμηνεύεται με τη νομολογία που παρέχει στα κράτη μέλη μεγάλη ελευθερία στον ορισμό της συνιστάμενης στην παροχή δημόσιας υπηρεσίας αποστολής. Επιπλέον, η ερμηνεία αυτή είναι υπερβολικά ευρεία και καταλήγει έτσι σε σύγχυση μεταξύ του δεύτερου, του τρίτου και του τέταρτου όρου Altmark. Τα επιχειρήματα αυτά του Βασιλείου της Δανίας συμπίπτουν με αυτά της προσφεύγουσας, η οποία υποστηρίζει ότι το ζήτημα της αποτελεσματικότητας, στο οποίο αναφέρεται η Επιτροπή και η Viasat με τα υπομνήματά τους, είναι άσχετο στο πλαίσιο της εφαρμογής του τέταρτου όρου Altmark.

94 Με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή εξέθεσε καταρχάς το περιεχόμενο των σχετικών διατάξεων του Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed (νόμου για την υπηρεσία ραδιοτηλεοπτικής μεταδόσεως) που ίσχυαν κατά το υπό έρευνα χρονικό διάστημα, όπως ερμηνεύθηκαν από τις δανικές αρχές με το έγγραφό τους της 24ης Μαρτίου 2003 (αιτιολογικές σκέψεις 105 και 106 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Τονίζει, μεταξύ άλλων, ότι ο υπουργός πολιτισμού καθόριζε το ποσό της αντισταθμίσεως που αναλογούσε στον TV2 βάσει συμφωνίας για τα μέσα μαζικής ενημερώσεως η οποία είχε συναφθεί με την πλειοψηφία των πολιτικών κομμάτων στο δανικό κοινοβούλιο και ότι, κατά το υπό εξέταση χρονικό διάστημα, συνάφθηκαν τρεις συμφωνίες για τα μέσα μαζικής ενημερώσεως: η

συμφωνία για τα μέσα μαζικής ενημερώσεως για την περίοδο 1994 έως 1997, η οποία συνάφθηκε στις 16 Σεπτεμβρίου 1993, η συμφωνία για τα μέσα μαζικής ενημερώσεως για την περίοδο 1997 έως 2000, η οποία συνάφθηκε στις 10 Μαΐου 1996, και η συμφωνία για τα μέσα μαζικής ενημερώσεως για την περίοδο 2001 έως 2004, που συνάφθηκε στις 28 Μαρτίου 2000. Στη συνέχεια, η Επιτροπή τόνισε ότι, κατά το υπό εξέταση χρονικό διάστημα, δεν υπήρξε καμία επανεκτίμηση της αντισταθμίσεως που χορηγούνταν στον TV2, ακόμη και όταν τα έσοδά του από διαφημίσεις μειώθηκαν το 1999. Η Επιτροπή τόνισε, επιπλέον, με την αιτιολογική σκέψη 108 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι, σύμφωνα με τις δανικές αρχές, η αντιστάθμιση καθοριζόταν βάσει αναπροσαρμογής των τιμών και των μισθών του προϋπολογισμού και των λογαριασμών του TV2, αφενός, και βάσει μιας οικονομικής αναλύσεως, αφετέρου. Όσον φορά αυτή την οικονομική ανάλυση, η Επιτροπή εξέθεσε ότι αποτελούνταν από δύο μελέτες που πραγματοποιήθηκαν από την εταιρία ορκωτών λογιστών KPMG το 1995 και το 1999 (στο εξής: μελέτες της KMPG), που σκοπό είχαν να εξετασθούν διάφορες υποθετικές εξελίξεις της αγοράς των διαφημίσεων για τις αντίστοιχες περιόδους ραδιοτηλεοπτικών τελών, προκειμένου να εκτιμηθεί το ύψος των εν δυνάμει εσόδων του TV2 από διαφημίσεις και να δοθεί έτσι στο Κοινοβούλιο και στη Δανική Κυβέρνηση ένα καλύτερο έρεισμα για τις αποφάσεις τους κατά τον καθορισμό και την κατανομή των εσόδων από τα ραδιοτηλεοπτικά τέλη. Η Επιτροπή περαίνει την ανάλυσή της στις αιτιολογικές σκέψεις 114 έως 116 της προσβαλλομένης αποφάσεως ως ακολούθως:

«(114)
Η Επιτροπή πιστεύει ότι η συμμετοχή του δανικού Κοινοβουλίου στη διαδικασία που έχει ως αποτέλεσμα τον καθορισμό των ραδιοτηλεοπτικών τελών εξασφάλιζε σε κάποιο βαθμό ένα συγκεκριμένο επίπεδο διαφάνειας και αντικειμενικότητας. Επιπλέον, οι συμφωνίες για τα μέσα μαζικής ενημέρωσης οι οποίες καθόρισαν το ποσό των ραδιοτηλεοπτικών τελών που θα εισέπραττε ο TV2 αποφασίζονταν εκ των προτέρων για διάστημα αρκετών ετών και, κατά την εξεταζόμενη περίοδο, η αντιστάθμιση του TV2 δεν αναπροσαρμόστηκε ποτέ εκ των υστέρων.

(115)
Εντούτοις, οι οικονομικές [μελέτες] τις οποίες συνέταξε η KPMG απλώς προέβλεψαν το ποσό των εσόδων από διαφημίσεις που θα διατίθετο στον TV2 (δηλαδή το σκέλος των εσόδων). Όσον αφορά το σκέλος των εξόδων του καθορισμού της αντιστάθμισης, οι εν λόγω οικονομικές [μελέτες] δεν πήραν θέση και η Επιτροπή έχει την άποψη ότι οι συμφωνίες για τα μέσα μαζικής ενημέρωσης βασίζονταν μόνο στην προσαρμογή των δαπανών που πραγματοποίησε ο TV2 κατά τα προηγούμενα έτη. Πράγματι, οι δανικές αρχές ανέφεραν ότι η αντιστάθμιση καθορίστηκε βάσει της αναπροσαρμογής τιμών και μισθών στον προϋπολογισμό και τους λογαριασμούς του TV2 καθώς και βάσει των οικονομικών αναλύσεων οι οποίες εκτίμησαν μόνο το σκέλος των εσόδων και δεν αφορούσαν την περίοδο η οποία καλυπτόταν από τη συμφωνία για τα μέσα μαζικής ενημέρωσης της 16ης Σεπτεμβρίου 1993.

(116)
Επιπλέον, δεν υπήρχε καμία αναφορά στις παραμέτρους βάσει των οποίων επρόκειτο να υπολογισθεί η αντιστάθμιση. Το ποσό της αντιστάθμισης καθοριζόταν εκ των προτέρων, αλλά το δεύτερο κριτήριο της απόφασης Altmark προβλέπει ότι βασικές παράμετροι βάσει των οποίων υπολογίζεται η αντιστάθμιση πρέπει και οι ίδιες να έχουν προσδιοριστεί προηγουμένως αντικειμενικά και με διαφάνεια.»

95 Από τις αιτιολογικές σκέψεις που μνημονεύονται ανωτέρω στη σκέψη 94 προκύπτει ότι, εξετάζοντας τις λεπτομέρειες υπολογισμού της αντισταθμίσεως που χορηγήθηκε στον TV2 υπό το πρίσμα του δεύτερου όρου Altmark, η Επιτροπή έλαβε υπόψη το γεγονός ότι το ύψος αυτής της αντισταθμίσεως καθοριζόταν υπό τον έλεγχο του δανικού Κοινοβουλίου και με βάση τις μελέτες της KMPG, των οποίων το περιεχόμενο είχε εξετάσει. Η Επιτροπή αναγνώρισε μάλιστα, με την αιτιολογική σκέψη 114 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι η παρέμβαση του δανικού Κοινοβουλίου στη διαδικασία καθορισμού του ύψους της αντισταθμίσεως κατέστησε δυνατό να εξασφαλισθεί «σε κάποιο βαθμό ένα συγκεκριμένο επίπεδο διαφάνειας και αντικειμενικότητας». Επιπλέον, από την εν λόγω αιτιολογική

σκέψη προκύπτει ότι δύο άλλα στοιχεία, ήτοι το γεγονός ότι οι συμφωνίες για τα μέσα μαζικής ενημερώσεως καθόριζαν το ποσό των ραδιοτηλεοπτικών τελών που θα εισέπραττε ο TV2 εκ των προτέρων για διάστημα αρκετών ετών, καθώς και το γεγονός ότι, κατά το υπό εξέταση χρονικό διάστημα, η αντιστάθμιση του TV2 δεν αναπροσαρμόστηκε, ενισχύουν αυτή τη «διαφάνεια και αντικειμενικότητα».

96 Εντούτοις, η παρέμβαση του δανικού Κοινοβουλίου που εξασφάλιζε «σε κάποιο βαθμό ένα συγκεκριμένο επίπεδο διαφάνειας και αντικειμενικότητας» δεν ήταν αρκετή, κατά την Επιτροπή, για να θεωρηθεί ότι οι λεπτομέρειες υπολογισμού της χορηγούμενης στον TV2 αντισταθμίσεως πληρούσαν τον δεύτερο όρο Altmark. Συγκεκριμένα, το στοιχείο που ήταν καθοριστικό για το συμπέρασμα της Επιτροπής, ότι δεν πληρούνταν αυτός ο όρος φαίνεται να ήταν το γεγονός ότι οι μελέτες της KPMG αφορούσαν μόνο τα κατ' εκτίμηση έσοδα του TV2 από διαφημίσεις και δεν εξέταζαν το σκέλος «δαπάνες» του υπολογισμού της χορηγούμενης στον TV2 αντισταθμίσεως, η οποία στηριζόταν μόνο στις δαπάνες, στις οποίες πράγματι υποβλήθηκε ο TV2 κατά τα προηγούμενα έτη, προσαυξημένες μέσω προσαρμογής.

97 Επομένως, κατά την Επιτροπή, το γεγονός ότι ελήφθησαν ως βάση οι δαπάνες, στις οποίες πράγματι υποβλήθηκε ο δικαιούχος της αντισταθμίσεως για τον υπολογισμό του ύψους αυτής της αντισταθμίσεως, δεν είναι επαρκές υπό το πρίσμα του δεύτερου όρου Altmark. Από αυτό μπορεί να συναχθεί ότι, κατά την Επιτροπή, για να πληρούται ο δεύτερος όρος Altmark, θα έπρεπε οι παράμετροι του υπολογισμού της αντισταθμίσεως να διατυπωθούν κατά τρόπο που να καθιστά δυνατό τον επηρεασμό ή τον έλεγχο του επιπέδου των δαπανών ή του κόστους του δικαιούχου της αντισταθμίσεως. Επομένως, όπως φαίνεται, κατά την Επιτροπή, ο δεύτερος όρος Altmark συμπεριλαμβάνει την έννοια της αποδοτικότητας του δικαιούχου της αντισταθμίσεως.

98 Η εκτιθέμενη ανωτέρω στη σκέψη 97 ερμηνεία της προσβαλλομένης αποφάσεως επιβεβαιώνεται από την απάντηση της Επιτροπής στα επιχειρήματα της προσφεύγουσας. Πράγματι, με το υπόμνημα αντικρούσεως, η Επιτροπή διατείνεται ότι ο συλλογισμός της προσφεύγουσας στηρίζεται αποκλειστικά στην κυριαρχία της νομοθετικής εξουσίας και παρορά έτσι τα τεχνικά χαρακτηριστικά του υπολογισμού της αντισταθμίσεως. Προσθέτει ότι, αν υιοθετηθεί αυτός ο συλλογισμός, θα αρκούσε το κράτος μέλος να έχει καθορίσει εκ των προτέρων το ύψος της αντισταθμίσεως, όποιο κι αν είναι, για να πληρούται ο δεύτερος όρος Altmark. Ο όρος αυτός όμως, κατά την Επιτροπή, απαιτεί η επιλεγείσα παράμετρος υπολογισμού να μπορεί να εμποδίζει μια υπεραντιστάθμιση και να εξασφαλίζει την αποτελεσματικότητα της δημόσιας υπηρεσίας. Η Επιτροπή διατείνεται επίσης ότι, αν υποτεθεί ότι ο TV2 είναι η μόνη επιχείρηση που μπορεί να εξασφαλίζει την επίδικη παροχή δημόσιας υπηρεσίας, εξακολουθεί εντούτοις να είναι αναγκαία η αποφυγή μιας υπεραντισταθμίσεως και η εξασφάλιση της παροχής αυτής της δημόσιας υπηρεσίας, προκειμένου να αποφευχθεί ο χαρακτηρισμός ως κρατικής ενισχύσεως των χορηγούμενων στον TV2 αντισταθμίσεων.

99 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο δεύτερος όρος Altmark, όπως αυτός συνάγεται από την προσβαλλόμενη απόφαση και ερμηνεύεται υπό το φως του υπομνήματος αντικρούσεως, νοείται εσφαλμένως.

100 Πράγματι, καθόσον οι όροι Altmark έχουν σχέση με ένα από τα τέσσερα συστατικά στοιχεία της έννοιας της κρατικής ενισχύσεως κατά το άρθρο 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, ήτοι το πλεονέκτημα που παρέχεται στον αποδέκτη (βλ. τις σκέψεις 46 έως 49 ανωτέρω), όλοι αυτοί οι όροι έχουν ως κοινό σκοπό να ελέγχεται αν η παρεχόμενη σε μια επιχείρηση αντιστάθμιση για την εκτέλεση αποστολής που συνίσταται σε παροχή δημόσιας υπηρεσίας περιλαμβάνει ή όχι ένα οικονομικό πλεονέκτημα που μπορεί να ευνοεί αυτή την επιχείρηση σε σχέση με ανταγωνίστριες επιχειρήσεις.

101 Μολονότι όλοι αυτοί οι όροι αλληλοσυνδέονται μέσω του κοινού αυτού σκοπού, κάθε ένας από τους όρους Altmark επιτελεί μια ανεξάρτητη λειτουργία και διαφέρει από τους άλλους.

102 Ο δεύτερος όρος Altmark, όπως διατυπώνεται στη σκέψη 90 της αποφάσεως Altmark, σκέψη 7 ανωτέρω (EU:C:2003:415), επιβάλλει οι παράμετροι βάσει των οποίων υπολογίζεται η αντιστάθμιση να έχουν προσδιοριστεί εκ των προτέρων κατά τρόπο αντικειμενικό και διαφανή, προς αποφυγή του ενδεχομένου να περιλαμβάνει η αντιστάθμιση αυτή οικονομικό πλεονέκτημα υπέρ της δικαιούχου επιχειρήσεως σε σχέση με ανταγωνίστριες επιχειρήσεις.

103 Το ακριβές περιεχόμενο αυτού του όρου προσδιορίζεται από το πρώτο μέρος της φράσεως που παρατίθεται στη σκέψη 102 ανωτέρω. Από αυτό προκύπτει ότι ο δεύτερος όρος Altmark θέτει τρεις απαιτήσεις, στις οποίες πρέπει να ανταποκρίνονται οι παράμετροι υπολογισμού της αντισταθμίσεως, προκειμένου να διασφαλίζεται ότι ο υπολογισμός αυτός είναι αξιόπιστος και δεκτικός ελέγχου από την Επιτροπή. Οι απαιτήσεις αυτές επιβάλλουν οι παράμετροι υπολογισμού της αντισταθμίσεως να καθορίζονται εκ των προτέρων, με διαφανή διαδικασία, και να είναι, από τη φύση τους, αντικειμενικοί. Ουδόλως συνάγεται από την απόφαση Altmark, σκέψη 7 ανωτέρω (EU:C:2003:415), ότι, κατά τον δεύτερο όρο που διατυπώνει, οι παράμετροι υπολογισμού της αντισταθμίσεως πρέπει να νοούνται με τρόπο που να επηρεάζεται ή να ελέγχεται το επίπεδο των δαπανών, στις οποίες υποβλήθηκε ο δικαιούχος αυτής της αντισταθμίσεως.

104 Με την ερμηνεία που δίδει στον δεύτερο όρο Altmark η Επιτροπή φαίνεται να θεωρεί ότι οι παράμετροι υπολογισμού της αντισταθμίσεως πρέπει όχι μόνο να είναι αντικειμενικοί και καθορισμένοι εκ των προτέρων στο πλαίσιο μια διαφανούς διαδικασίας, αλλά και, επιπλέον, να εξασφαλίζουν την αποτελεσματικότητα της διαχειρίσεως της δημόσιας υπηρεσίας. Μια τέτοια ερμηνεία, ασύμβατη με το γράμμα του δεύτερου όρου Altmark, καταλήγει σε μια σύγχυση μεταξύ του εξεταζόμενου εδώ όρου και του τέταρτου όρου.

105 Η ερμηνεία του δεύτερου όρου Altmark που επέλεξε η Επιτροπή δεν βρίσκει έρεισμα στη νομολογία, ούτε, εξάλλου, στο δεύτερο σκέλος της φράσεως, με την οποία το Δικαστήριο διατύπωσε αυτόν τον όρο, που επαναλαμβάνεται ανωτέρω στη σκέψη 102. Πράγματι, αυτό το χωρίο χρησιμεύει απλώς ως υπενθύμιση του κοινού σκοπού όλων των όρων Altmark θεωρουμένων από κοινού και όχι ως προσθήκη στον δεύτερο όρο της απαιτήσεως της αποτελεσματικότητας, που προσιδιάζει στον τέταρτο όρο.

106 Λαμβανομένων υπόψη αυτών των στοιχείων, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, απαιτώντας οι παράμετροι υπολογισμού της χορηγούμενης στον TV2 αντισταθμίσεως να διατυπώνονται με τρόπο που να διασφαλίζει ότι η εκτέλεση της αποστολής που συνίσταται στην παροχή δημόσιας υπηρεσίας από τον TV2 πραγματοποιείται αποτελεσματικά, η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο. Δεδομένου ότι η πλάνη αυτή έχει σχέση με το ίδιο το περιεχόμενο του δεύτερου όρου Altmark, καθιστά πλημμελή όλη την εκ μέρους της Επιτροπής, στις αιτιολογικές σκέψεις 112 έως 117 της προσβαλλομένης αποφάσεως, εκτίμηση των λεπτομερειών υπολογισμού της χορηγηθείσας στον TV2 αντισταθμίσεως.

107 Τέλος, διαπιστώνεται κατ' ανάγκη το βάσιμο των αιτιάσεων που διατυπώνει η προσφεύγουσα σε σχέση με την αιτιολογική σκέψη 116 της προσβαλλομένης αποφάσεως. Πράγματι, καθόσον, στις αιτιολογικές σκέψεις 112 έως 115 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή προέβη σε εξέταση των λεπτομερειών υπολογισμού της αντισταθμίσεως, που εκτίθενται στις αιτιολογικές σκέψεις 105 έως 111 αυτής της αποφάσεως, το συμπέρασμα που διατυπώνεται στην αιτιολογική σκέψη 116 αυτής, ότι «δεν υπήρχε καμία αναφορά στις παραμέτρους βάσει των οποίων επρόκειτο να υπολογισθεί η αντιστάθμιση», διαπιστώνεται ότι αντιφάσκει προς την ανάλυση που προηγείται αυτής, μάλιστα δε ότι στερείται νοήματος. Η Επιτροπή περιορίζεται με αυτή την αιτιολογική σκέψη στο να επαναλαμβάνει το περιεχόμενο του δεύτερου όρου Altmark χωρίς κανένα σύνδεσμο με τις παρατηρήσεις που διατύπωσε με τις προηγούμενες αιτιολογικές σκέψεις.

108 Διαπιστώνεται επομένως ότι το τρίτο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως της προσφεύγουσας είναι βάσιμο.

109 Εντούτοις, πρέπει να υπομνησθεί ότι, στο μέτρο που ορισμένα σημεία του αιτιολογικού μιας αποφάσεως είναι, αφεαυτών, ικανά να δικαιολογήσουν επαρκώς από νομικής απόψεως την απόφαση, οι πλημμέλειες τις οποίες ενδεχομένως πάσχουν άλλα σημεία του αιτιολογικού της πράξεως δεν ασκούν, εν πάση περιπτώσει, επιρροή στο διατακτικό της. Επιπλέον, εφόσον το διατακτικό αποφάσεως της Επιτροπής στηρίζεται σε πλείονες άξονες συλλογισμού έκαστος των οποίων θα αρκούσε αφ' εαυτού να στηρίξει το διατακτικό αυτό, επιβάλλεται η ακύρωση της πράξεως αυτής, καταρχήν, μόνον εάν έκαστος των αξόνων αυτών πάσχει έλλειψη νομιμότητας. Στην περίπτωση αυτή, ένα σφάλμα ή άλλη παρανομία που επηρεάζει έναν μόνον άξονα της συλλογιστικής δεν αρκεί για να δικαιολογήσει την ακύρωση της επίδικης αποφάσεως, εφόσον το σφάλμα αυτό δεν ασκούσε καθοριστική επιρροή ως προς το διατακτικό στο οποίο κατέληξε το όργανο που εξέδωσε την εν λόγω απόφαση (βλ. απόφαση της 14ης Δεκεμβρίου 2005, General Electric κατά Επιτροπής, T-210/01, Συλλογή, EU:T:2005:456, σκέψεις 42 και 43 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία· βλ. επίσης, με αυτό το πνεύμα, απόφαση της 9ης Σεπτεμβρίου 2010, Ευρωπαϊκή Δυναμική κατά Επιτροπής, T-387/08, EU:T:2010:377, σκέψη 59).

110 Εν προκειμένω, δεδομένου ότι, αφενός, οι όροι Altmark εφαρμόζονται σωρευτικά και, αφετέρου, ότι η Επιτροπή εκτίμησε με την προσβαλλόμενη απόφαση ότι τόσο ο δεύτερος όσο και ο τέταρτος από αυτούς τους όρους δεν πληρούνταν, το γεγονός ότι το μέρος της προσβαλλομένης αποφάσεως, που έχει σχέση με τον δεύτερο όρο Altmark, πάσχει έλλειψη νομιμότητας, δεν αρκεί για να γίνει δεκτή η προσφυγή και να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη απόφαση, καθόσον με αυτή διαπιστώνεται ότι τα οικεία μέτρα συνιστούν κρατική ενίσχυση.

111 Πρέπει επομένως να εξετασθεί το τέταρτο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως που αφορά την εκτίμηση των λεπτομερειών υπολογισμού της χορηγηθείσας στον TV2 αντισταθμίσεως υπό το πρίσμα του τέταρτου όρου Altmark.

– Επί του τέταρτου λόγου ακυρώσεως που αφορά την εκτίμηση των λεπτομερειών υπολογισμού της χορηγηθείσας στον TV2 αντισταθμίσεως υπό το πρίσμα του τέταρτου όρου Altmark

112 Με το τέταρτο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα, υποστηριζόμενη από το Βασίλειο της Δανίας, προβάλλει, κατά τρόπο ανάλογο προς αυτόν που αφορά το τρίτο σκέλος, ότι, ακόμη κι αν ορθώς η Επιτροπή εκτίμησε ότι όλοι οι όροι που διατυπώνονται στην απόφαση Altmark, σκέψη 7 ανωτέρω (EU:C:2003:415), ήταν εφαρμοστέοι εν προκειμένω και ότι, επιπροσθέτως, οι όροι αυτοί έπρεπε να εφαρμοσθούν ακριβώς όπως καθορίσθηκαν από το Δικαστήριο με την εν λόγω απόφαση, η εφαρμογή από την Επιτροπή του τέταρτου από αυτούς τους όρους πάσχει πλάνη περί το δίκαιο.

113 Πρώτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η εκτίμηση της Επιτροπής στηρίζεται στην εσφαλμένη προκείμενη ότι ήταν δυνατό, στην οικεία αγορά και για το εν λόγω χρονικό διάστημα, να εντοπισθεί μια «μέση επιχείρηση, με χρηστή διαχείριση και κατάλληλα εξοπλισμένη», της οποίας το επίπεδο κόστους θα μπορούσε ευλόγως να συγκριθεί με αυτό του δικού της κόστους. Η προσφεύγουσα προβάλλει ότι τόσο γενικώς όσο και σε μια κατάσταση όπως η εν προκειμένω, όπου οι αποστολές που συνίστανται στην παροχή δημόσιας υπηρεσίας έχουν ανατεθεί μόνο σε κρατικές επιχειρήσεις, δεν υφίσταται, στη Δανία, αγορά για τις εν λόγω υπηρεσίες, ούτε, επομένως, χρήσιμη βάση αναφοράς, που να καθιστά δυνατό τον προσδιορισμό του μέσου κόστους που συνδέεται με τις αποστολές που συνίστανται στην παροχή δημόσιας υπηρεσίας. Η προσφεύγουσα έχει τη γνώμη ότι μια δεδομένη αποστολή μπορεί να εκπληρώνεται με κατά το μάλλον ή ήττον δαπανηρό τρόπο, ανάλογα με το ποσοτικό και ποιοτικό επίπεδο που είναι επιθυμητό από τις αρχές, οι οποίες καθορίζουν τις αποστολές και παρέχουν τα αναγκαία μέσα για την εκτέλεσή τους. Επομένως, κατ' αυτήν, δεν υπάρχει, παραδείγματος χάριν, αντικειμενική απάντηση στο ερώτημα αν είναι περισσότερο ή λιγότερο αποτελεσματικό να προωθούνται δανικές δραματουργικές παραγωγές αντί προγραμμάτων επικαιρότητας, με τις διαφορές που αυτό συνεπάγεται από απόψεως κόστους.

114 Συναφώς επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, στην περίπτωση κατά την οποία η επιχείρηση που είναι επιφορτισμένη με την εκτέλεση αποστολής συνιστάμενης στην παροχή δημόσιας υπηρεσίας δεν επιλέγεται στο πλαίσιο διαδικασίας συνάψεως δημοσίας συμβάσεως, η εφαρμογή του τέταρτου όρου Altmark μπορεί να εμφανίσει πρακτικές δυσκολίες. Αφενός, η έννοια μιας επιχειρήσεως «με χρηστή διαχείριση και κατάλληλα εξοπλισμένης» συνεπάγεται κατ' ανάγκη ευρύ περιθώριο εκτιμήσεως της οντότητας που την υλοποιεί. Αφετέρου, μια σύγκριση μεταξύ δύο επιχειρήσεων, της μίας δημόσιας, επιφορτισμένης με αποστολή συνιστάμενη στην παροχή δημόσιας υπηρεσίας, και της άλλης ιδιωτικής, ελεύθερης από μια τέτοια αποστολή, δεν είναι εύκολη, λαμβανομένου, ιδίως, υπόψη του γεγονότος ότι η επιχείρηση που είναι επιφορτισμένη με την εκτέλεση αποστολής συνιστάμενης στην παροχή δημόσιας υπηρεσίας υπόκειται σε ορισμένες ειδικές ποιοτικές απαιτήσεις. Συναφώς, η προσφεύγουσα τονίζει ότι η ίδια η Επιτροπή φαίνεται να αναγνωρίζει τις δυσκολίες που προκαλεί η σύγκριση του TV2 και μιας από τις ανταγωνίστριές του επιχειρήσεις, παραδεχόμενη, μεταξύ άλλων με την αιτιολογική σκέψη 242 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι οι φορείς στη δανική αγορά βρίσκονται σε παρόμοια κατάσταση, ώστε να είναι δυνατή μια άμεση σύγκριση των δεικτών αποδόσεως.

115 Πάντως, ανεξαρτήτως των δυσκολιών που συνδέονται με την εφαρμογή του τέταρτου όρου Altmark σε μια περίπτωση, όπου, όπως εν προκειμένω, η επιχείρηση που υπέχει υποχρεώσεις παροχής δημόσιας υπηρεσίας δεν έχει επιλεγεί στο πλαίσιο διαδικασίας συνάψεως δημοσίας συμβάσεως, το επιχείρημα της προσφεύγουσας πρέπει να απορριφθεί.

116 Πράγματι, όταν δεν υπάρχει διαδικασία συνάψεως δημοσίας συμβάσεως, παρέχουσα τη δυνατότητα επιλογής του υποψηφίου που είναι σε θέση να εκπληρώσει τη συνιστάμενη σε παροχή δημόσιας υπηρεσίας αποστολή με το μικρότερο κόστος, η χορηγούμενη αντιστάθμιση πρέπει να καθορίζεται με βάση αναφοράς μια μέση επιχείρηση, με χρηστή διαχείριση και κατάλληλα εξοπλισμένη με τα αναγκαία μέσα. Η αναζήτηση μιας τέτοιας επιχειρήσεως σκοπό έχει να επιτευχθεί το βέλτιστο του ποσού της αντισταθμίσεως που εκτιμάται αναγκαία για την εκπλήρωση της συνιστάμενης σε παροχή δημόσιας υπηρεσίας αποστολής και να αποφευχθεί το ενδεχόμενο να ληφθεί ως βάση αναφοράς κατά τον υπολογισμό του ποσού αυτής της αντισταθμίσεως το υψηλό κόστος μιας μη αποδοτικής επιχειρήσεως. Αν δεν πραγματοποιηθεί καμία βελτιστοποίηση του ποσού της αντισταθμίσεως, δεν μπορεί, πράγματι, να αποκλεισθεί ότι η αντιστάθμιση αυτή εμπεριέχει ένα οικονομικό πλεονέκτημα, ικανό να ευνοήσει τη δικαιούχο επιχείρηση σε σχέση με τους ανταγωνιστές της.

117 Επιπλέον, διατυπώνοντας τον τέταρτο όρο Altmark, το Δικαστήριο κατέστησε σαφές ότι για να πληρούται αυτός ο όρος στις περιπτώσεις όπου ο δικαιούχος της αντισταθμίσεως δεν έχει επιλεγεί στο πλαίσιο διαδικασίας συνάψεως δημοσίας συμβάσεως πρέπει να ανευρίσκεται μια επιχείρηση αναφοράς, διαφορετική από αυτόν τον δικαιούχο. Δεν αρκεί επομένως, για να πληρούται αυτός ο όρος, να δηλώνει το κράτος μέλος ότι, λαμβανομένων υπόψη των ιδιομορφιών της συνιστάμενης σε παροχή δημόσιας υπηρεσίας αποστολής, δεν είναι δυνατόν να εντοπισθεί στην αγορά επιχείρηση συγκρίσιμη με τον δικαιούχο της αντισταθμίσεως, επιχειρώντας κατόπιν να καταδείξει ότι ο ίδιος ο δικαιούχος είναι επιχείρηση «με χρηστή διαχείριση και κατάλληλα εξοπλισμένη» κατά την έννοια αυτού του όρου.

118 Το επιχείρημα που προβάλλει η προσφεύγουσα σημαίνει, όπως το τονίζει η Επιτροπή, ότι θα είναι πάντοτε αδύνατη η σύγκριση του κόστους των δημόσιων ραδιοτηλεοπτικών φορέων λόγω της ιδιαίτερης καταστάσεως κάθε ενός από αυτούς και κάθε υπηρεσίας γενικού οικονομικού συμφέροντος. Αποδοχή ενός τέτοιου επιχειρήματος θα σήμαινε ότι ο τέταρτος όρος Altmark καθίσταται κενός περιεχομένου.

119 Τέλος, και εν πάση περιπτώσει, στον τομέα των ραδιοτηλεοπτικών υπηρεσιών, οι δαπάνες των δημόσιων και ιδιωτικών ραδιοτηλεοπτικών φορέων είναι κατά ένα μεγάλο μέρος τους ουσιαστικώς παρόμοιες και μπορούν να συγκρίνονται, ακόμη και αν λαμβάνονται υπόψη οι υποχρεώσεις παροχής δημόσιας υπηρεσίας που επιβάλλονται στους δημόσιους φορείς εκμεταλλεύσεως. Πράγματι, τόσο οι ιδιωτικοί όσο και οι δημόσιοι ραδιοτηλεοπτικοί φορείς είναι αναγκασμένοι να αντιμετωπίζουν το

κόστος των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας, το κόστος παραγωγής και συμπαραγωγής, τις δαπάνες που αφορούν την αγορά αγαθών και υπηρεσιών που συνδέονται με την ανάπτυξη των προϊόντων και των σχεδίων ή τα έξοδα προσωπικού. Επιπλέον, ένα μέρος του προγραμματισμού και της παραγωγής των δημοσίων ραδιοτηλεοπτικών φορέων δεν διαφέρει βασικά από την προσφορά των ιδιωτικών εταιριών, πράγμα που, τουλάχιστον, καθιστά, σε ορισμένο βαθμό, δυνατή τη σύγκριση του κόστους. Υπ' αυτές τις συνθήκες, η προσφεύγουσα δεν μπορεί απλώς να υποστηρίζει ότι καμία «μέση επιχείρηση, με χρηστή διαχείριση και κατάλληλα εξοπλισμένη», κατά την έννοια του τέταρτου όρου Altmark, δεν μπορεί να εντοπισθεί, χωρίς καν να έχει προσπαθήσει να προβεί σε μια σύγκριση του κόστους της με το κόστος μιας άλλης επιχειρήσεως που δραστηριοποιείται στη δανική ραδιοτηλεοπτική αγορά ή σε μια παρόμοια με αυτή αγορά.

120 Επιπροσθέτως, με αυτό το επιχείρημα, που διατυπώνεται στο πλαίσιο του τέταρτου σκέλους αυτού του λόγου, η προσφεύγουσα, στην πραγματικότητα, εμμένει απλώς στο ζήτημα που θέτει στο πλαίσιο του πρώτου σκέλους αυτού του λόγου, ήτοι στο γεγονός ότι ο τέταρτος όρος Altmark δεν μπορούσε να έχει εφαρμογή εν προκειμένω. Η επιχειρηματολογία αυτή απορρίφθηκε όμως ως αβάσιμη.

121 Επομένως, το πρώτο επιχείρημα που προβάλει η προσφεύγουσα στο πλαίσιο του τέταρτου σκέλους του πρώτου λόγου πρέπει να απορριφθεί.

122 Δεύτερον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, εν πάση περιπτώσει, ο τέταρτος όρος Altmark πληρούνταν κατ' ουσίαν, καθόσον ο TV2 υπέκειτο κατά το επίμαχο χρονικό διάστημα σε ετήσιο έλεγχο των αρχών —ιδίως του Rigsrevisionen (δανικού Ελεγκτικού Συνεδρίου)— για το αν στην επιχείρηση αυτή υφίστατο χρηστή και αποτελεσματική διαχείριση, και ότι το επίπεδο του κόστους της ανταποκρινόταν στις απαιτήσεις που πρέπει να πληρούν οι επιχειρήσεις με αποτελεσματική διαχείριση και κατάλληλο εξοπλισμό.

123 Απαντώντας στα επιχειρήματα της προσφεύγουσας, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το Βασίλειο της Δανίας δεν απέδειξε ότι πληρούται ο τέταρτος όρος Altmark, ενώ αυτό φέρει το βάρος αυτής της αποδείξεως. Κατά την Επιτροπή, τα έγγραφα που προσκόμισε το Βασίλειο της Δανίας κατά τη διάρκεια της επίσημης διαδικασίας εξετάσεως δεν περιείχαν καμία ανάλυση των εξόδων, στα οποία υποβάλλεται μια επιχείρηση με αποτελεσματική διαχείριση και κατάλληλο εξοπλισμό για να εκτελεί τις εν λόγω υποχρεώσεις παροχής δημόσιας υπηρεσίας.

124 Ως προς το ζήτημα καταρχάς του βάρους της αποδείξεως, που τονίζει η Επιτροπή, πρέπει να υπομνησθεί ότι, μολονότι η Επιτροπή οφείλει να αποδείξει την ύπαρξη κρατικής ενισχύσεως, το οικείο κράτος μέλος υποχρεούται, σύμφωνα με το άρθρο 10, παράγραφος 2, σε συνδυασμό με το άρθρο 2, παράγραφος 2, του κανονισμού 659/1999, να παρέχει στην Επιτροπή όλες τις αναγκαίες πληροφορίες που θα της επιτρέψουν να λάβει απόφαση σε σχέση με τον χαρακτηρισμό του εξεταζόμενου μέτρου και, ενδεχομένως, με τη συμβατότητά του προς την εσωτερική αγορά.

125 Επιπλέον, από τη σχετική με το πρώτο όρο Altmark νομολογία προκύπτει ότι, αν και το κράτος μέλος διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως, όσον αφορά τον καθορισμό του τι θεωρεί ως υπηρεσία γενικού οικονομικού συμφέροντος, οφείλει να αποδείξει ότι πληρούνται οι απαιτήσεις που τίθενται με τον πρώτο όρο Altmark ως προς τον ορισμό των υποχρεώσεων παροχής δημόσιας υπηρεσίας και ως προς το γεγονός ότι ο δικαιούχος της αντισταθμίσεως ήταν όντως επιφορτισμένος με την εκτέλεση αυτών των υποχρεώσεων (απόφαση BUPA, σκέψη 51 ανωτέρω, EU:T:2008:29, σκέψη 172).

126 Η νομολογία αυτή, που έχει σχέση με τον πρώτο όρο Altmark, έχει κατ' αναλογία εφαρμογή ως προς τον τέταρτο όρο Altmark με αποτέλεσμα την υποχρέωση του κράτους μέλους να αποδείξει ότι, όταν δεν υπάρχει δημόσια πρόσκληση υποβολής προσφορών, με σκοπό να επιλεγεί η επιχείρηση, η οποία θα είναι επιφορτισμένη με την εκτέλεση της οικείας αποστολής που συνίσταται στην παροχή δημόσιας υπηρεσίας, το ύψος της παρασχεθείσας σ' αυτή την επιχείρηση αντισταθμίσεως καθορίσθηκε βάσει αναλύσεως των δαπανών στις οποίες θα προέβαινε μια μέση επιχείρηση με χρηστή διαχείριση και κατάλληλα εξοπλισμένη, ώστε να μπορεί να ανταποκριθεί στις απαιτήσεις που αφορούν την επίμαχη

παροχή δημόσιας υπηρεσίας, προκειμένου να εκπληρώσει αυτή την αποστολή. Ελλείψει τέτοιας αποδείξεως, δεν θα μπορούσε να αποκλεισθεί ότι η αντιστάθμιση που χορηγήθηκε στην επιχείρηση, η οποία είναι επιφορτισμένη με τη συνιστάμενη στην παροχή δημόσιας υπηρεσίας αποστολή, εμπεριέχει ένα στοιχείο κρατικής ενισχύσεως.

127 Όσον αφορά αυτή την απόδειξη εν προκειμένω, η Επιτροπή επικέντρωσε την ανάλυσή της στον έλεγχο των λογαριασμών του TV2, που πραγματοποιήθηκε από το Rigsrevisionen. Συναφώς, τόνισε, με τις αιτιολογικές σκέψεις 128 έως 135 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι, κατά τις δανικές αρχές, ο έλεγχος του TV2 από το Rigsrevisionen συνίστατο όχι μόνο σε δημοσιονομικούς και διαχειριστικούς ελέγχους των λογαριασμών του, αλλά ελάμβανε επίσης υπόψη ζητήματα αποδοτικότητας αυτής της επιχειρήσεως. Εντούτοις, κατά την Επιτροπή, το γεγονός ότι οι λογαριασμοί του TV2 υποβάλλονταν για έγκριση από τον υπουργό πολιτισμού δεν είναι αρκετό για να αποδείξει ότι τα έξοδα του TV2 είναι τα έξοδα μιας συνήθους επιχειρήσεως με χρηστή διαχείριση. Στη συνέχεια, η Επιτροπή εξέθεσε ότι, κατά τη διάρκεια της επίσημης διαδικασίας εξετάσεως, οι δανικές αρχές στηρίχθηκαν ιδίως στην έκθεση του Rigsrevisionen του 2000. Η έκθεση αυτή συνέκρινε, σε κάποιο βαθμό, την εξέλιξη της παραγωγικότητας του TV2 με αυτήν του DR και ξένων δημόσιων ραδιοτηλεοπτικών οργανισμών, ήτοι των British Broadcasting Corporation (BBC), Sveriges Television (SVT) και Norsk Riksringkastning (NRK). Από την έκθεση αυτή προέκυπτε ότι η παραγωγικότητα του DR και του TV2 βελτιώθηκε στο διάστημα από το 1990 έως το 1999 και ότι η εξέλιξη της παραγωγικότητας του DR και του TV2 ήταν καλύτερη από την εξέλιξη της παραγωγικότητας των άλλων τριών δημόσιων ραδιοτηλεοπτικών οργανισμών ή αντίστοιχη προς αυτή. Η Επιτροπή εκτίμησε ότι η έκθεση δεν ήταν αρκετή για να αποδειχθεί ότι τηρήθηκε ο τέταρτος όρος Altmark, μεταξύ άλλων, για τους ακόλουθους λόγους:

— πρώτον, η Επιτροπή αμφισβήτησε ότι μπορεί να έχει σημασία, υπό το πρίσμα του τέταρτου όρου Altmark, ένας εκ των υστέρων έλεγχος του κόστους, όταν δεν υπάρχει ανάλυση αυτού του κόστους πριν από καθορισμό του ύψους της αντισταθμίσεως.

— δεύτερον, τόνισε ότι η έκθεση του Rigsrevisionen του 2000 συντάχθηκε μετά τις συμφωνίες για τα μέσα μαζικής ενημερώσεως που καθορίζουν το ύψος της αντισταθμίσεως (βλ. σκέψη 94 ανωτέρω). Επομένως, δεν δείχνει ότι η αντιστάθμιση καθορίσθηκε με βάση τα έξοδα στα οποία θα είχε υποβληθεί μια μέση επιχείρηση για να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις της για την παροχή δημόσιας υπηρεσίας.

— Τρίτον η έκθεση αφορά μια σύγκριση με άλλους ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς, από τους οποίους κανένας δεν θα μπορούσε να θεωρηθεί «μέση» επιχείρηση. Η Επιτροπή τόνισε, ως προς αυτό, ότι δεν ήταν δυνατό να συναχθούν συμπεράσματα, όσον αφορά τον τέταρτο όρο Altmark, από τη σύγκριση της παραγωγικότητας του DR και του TV2, δεδομένου ότι ο DR δεν μπορούσε να αποκομίζει έσοδα από διαφημίσεις και ότι η αντιστάθμισή του καθορίσθηκε επί της ίδιας βάσεως όπως του TV2. Δεν αντιστοιχούσε επομένως σε ένα μέσο ραδιοτηλεοπτικό σταθμό. Όσον αφορά τη σύγκριση με τους αλλοδαπούς δημόσιους ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι η έκθεση απλώς συνέκρινε την εξέλιξη της παραγωγικότητας του TV2 με αυτή ενός από τους άλλους δημόσιους ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς και δεν εξέτασε το καθεαυτό επίπεδο αποδοτικότητας, ούτε δε το κόστος. Το στοιχείο αυτό δεν επέτρεπε τη συναγωγή συμπερασμάτων, κατά την Επιτροπή, υπό το πρίσμα του τέταρτου όρου Altmark, δεδομένου ότι η εξέλιξη προς τα κάτω της παραγωγικότητας ενός ραδιοτηλεοπτικού σταθμού μπορεί να οφείλεται σε πολλούς παράγοντες.

— Τέταρτον, η Επιτροπή τόνισε ότι το Rigsrevisionen σημείωσε το ίδιο στην έκθεσή του ότι δεν εξέτασε διεξοδικότερα τους λογαριασμούς των αλλοδαπών σταθμών και ότι, επομένως, ενδέχεται να υπάρχουν διαφορές μεταξύ των δραστηριοτήτων των σταθμών, καθώς και μεταξύ των μεθόδων τους υπολογισμού για τα επιμέρους λογιστικά στοιχεία. Το Rigsrevisionen σημείωσε επίσης ότι σκοπός αυτής της εκθέσεως ήταν να συγκριθεί η εξέλιξη της παραγωγικότητας και όχι το επίπεδο της παραγωγικότητας και ότι δεν εξέτασε περαιτέρω τις αιτίες της υπό παρατήρηση εξελίξεως.

128 Η Επιτροπή φρονεί επί τη βάσει όλων αυτών των παρατηρήσεων ότι από την έκθεση που κατάρτισε το Rigsrevisionen το 2000 δεν προκύπτει ότι τα στοιχεία κόστους του TV2 ήταν αυτά τα οποία θα είχε μια μέση επιχείρηση με χρηστή διαχείριση και κατάλληλα εξοπλισμένη για την εκπλήρωση αποστολής δημόσιας υπηρεσίας.

129 Η προσφεύγουσα, υποστηριζόμενη από το Βασίλειο της Δανίας, επικρίνει αυτή την αιτιολόγηση υπό δύο πρίσματα. Αφενός, διατυπώνει επιχειρήματα σε σχέση με τη φύση του ελέγχου που διενεργήθηκε από το Rigsrevisionen, τα οποία αφορούν, ειδικότερα, την αιτιολογική σκέψη 128 της προσβαλλομένης αποφάσεως. Αφετέρου, επικρίνει την εκτίμηση της εκθέσεως του Rigsrevisionen του 2000 από την Επιτροπή.

130 Πριν εξετασθούν λεπτομερώς αυτά τα επιχειρήματα, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα, με τα επιχειρήματά της, επιδιώκει, κατ' ουσίαν, να αποδείξει ότι ο TV2 είναι επιχείρηση «με χρηστή διαχείριση και κατάλληλα εξοπλισμένη», πράγμα που επιβεβαιώνεται από τους ετήσιους ελέγχους του Rigsrevisionen, στους οποίους αυτή υποβλήθηκε, και τεκμηριώνεται από την έκθεση του Rigsrevisionen του 2000. Η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί, μεταξύ άλλων, τη διαπίστωση της Επιτροπής, ότι η έκθεση του Rigsrevisionen του 2000 συντάχθηκε με βάση τις συμφωνίες για τα μέσα μαζικής ενημερώσεως, οι οποίες όρισαν το ποσό της αντισταθμίσεως.

131 Συναφώς, τονίσθηκε ήδη με τη σκέψη 117 ανωτέρω ότι ο τέταρτος όρος Altmark, όπως διατυπώθηκε από το Δικαστήριο με την απόφασή του, απαιτεί, όταν ο δικαιούχος της αντισταθμίσεως δεν έχει επιλεγεί στο πλαίσιο διαδικασίας συνάψεως δημοσίας συμβάσεως, το επίπεδο της αντισταθμίσεως να προσδιορίζεται βάσει αναλύσεως των δαπανών μιας επιχειρήσεως αναφοράς, που λειτουργεί υπό κανονικές συνθήκες αγοράς και η οποία πρέπει να είναι διαφορετική από τον δικαιούχο. Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το Δικαστήριο ουδόλως υπονόησε ότι, στην περίπτωση κατά την οποία ο δικαιούχος της αντισταθμίσεως δεν έχει επιλεγεί στο πλαίσιο διαδικασίας συνάψεως δημοσίας συμβάσεως, θα ήταν δυνατόν, για να πληρούται αυτός ο όρος, να αποδεικνύεται ότι ο ίδιος ο δικαιούχος είναι επιχείρηση «με χρηστή διαχείριση και κατάλληλα εξοπλισμένη».

132 Επομένως, τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας, υποστηριζόμενης από το Βασίλειο της Δανίας, δεν είναι στο σύνολό τους ικανά να καταδείξουν ότι η Επιτροπή, διαπιστώνοντας ότι ο τέταρτος όρος Altmark δεν τηρήθηκε εν προκειμένω, υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο. Εν πάση περιπτώσει, και αν υποτεθεί, όπως το ισχυρίζεται η προσφεύγουσα, ότι εν προκειμένω έπρεπε να εφαρμοσθεί ο τέταρτος όρος Altmark κατά την ουσιαστική του έννοια ή κατά λιγότερο αυστηρό τρόπο (βλ. σκέψεις 67 έως 72 ανωτέρω), ούτε αυτά τα επιχειρήματα ευσταθούν έναντι μιας διεξοδικότερης εξετάσεως, όπως αυτή εκτίθεται κατωτέρω.

133 Πρώτον, όσον αφορά τη φύση του ελέγχου που διενήργησε το Rigsrevision, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι κακώς η Επιτροπή εκτίμησε ότι ο έλεγχος αυτός περιοριζόταν σε ένα δημοσιονομικό και διαχειριστικό έλεγχο των λογαριασμών. Η Επιτροπή εκτίμησε εσφαλμένως τις αρμοδιότητες του Rigsrevisionen και τη λειτουργία που επιτελεί εντός της δανικής συνταγματικής τάξεως. Κατά την προσφεύγουσα, το Rigsrevisionen προβαίνει κάθε έτος σε έλεγχο των λογαριασμών του TV2 και εξετάζει, με αυτή την ευκαιρία, αν η επιχείρηση με τη διαχείριση που έχει λειτουργεί αποδοτικά και, ειδικότερα, αν υφίσταται σ' αυτή αποτελεσματική διαχείριση των εξόδων. Επιπλέον, οι εκθέσεις του Rigsrevisionen είναι έγγραφα προσιτά στο κοινό και υποβάλλονται στο δανικό Κοινοβούλιο και στους κρατικούς ελέγχους, που μπορούν να επισημάνουν ενδεχόμενες παρατυπίες. Δεν μπορούν επομένως να θεωρηθούν απλώς ως έγγραφα που χρησιμεύουν ως βάση για την έγκριση των λογαριασμών του TV2 από τον Δανό υπουργό πολιτισμού. Τέλος, κατά την προσφεύγουσα, το επιχείρημα της Επιτροπής, ότι ένας εκ των υστέρων έλεγχος στερείται σημασίας, ως προς τον τέταρτο όρο Altmark δεν είναι ορθό. Συγκεκριμένα, κατ' αυτήν, έλεγχος της αποτελεσματικότητας της διαχειρίσεως μιας επιχειρήσεως βάσει των εξόδων της μπορεί να διενεργείται μόνον εκ των υστέρων.

134 Συναφώς, επισημαίνεται ότι, με την αιτιολογική σκέψη 128 της προσβαλλόμενης αποφάσεως, η Επιτροπή εκθέτει τα εξής:

«Επιπλέον, [το Βασίλειο της] Δανία[ς] ισχυρίζεται ότι, στο πλαίσιο συνεχούς επανεξέτασης του TV2, [το Ελεγκτικό Συνέδριο (Rigsrevisionen)] διενήργησε δημοσιονομικούς και διαχειριστικούς ελέγχους των λογαριασμών του TV2 και ότι διενεργούνταν διαρκείς έλεγχοι οι οποίοι επίσης ελάμβαναν υπόψη ζητήματα αποδοτικότητας.»

135 Επιπλέον, απαντώντας σ' αυτό το επιχείρημα, η Επιτροπή διαπιστώνει, με την ίδια αιτιολογική σκέψη, ότι

«[αυτή] θεωρεί ότι το γεγονός ότι οι λογαριασμοί του TV2 υποβάλλονταν για έγκριση από το Υπουργείο Πολιτισμού δεν είναι αρκετό για να αποδείξει ότι τα έξοδα του TV2 είναι τα έξοδα μιας [μέσης] επιχείρησης με χρηστή διαχείριση».

136 Η Επιτροπή φαίνεται επομένως να μην κάνει διάκριση μεταξύ, αφενός, του ελέγχου που διενεργεί ένα ανεξάρτητο διοικητικό όργανο, όπως το Ελεγκτικό Συνέδριο, εν προκειμένω το Rigsrevisionen, και, αφετέρου, ενός ελέγχου που διενεργεί ο εποπτεύων υπουργός.

137 Ερωτηθέντες, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, για τη σχέση μεταξύ του ελέγχου που διενεργείται από τον Δανό υπουργό πολιτισμού και αυτού που ασκείται από το Rigsrevisionen, η προσφεύγουσα και το Βασίλειο της Δανίας διευκρίνισαν, χωρίς να αντικρουσθούν από την Επιτροπή, ότι, σύμφωνα με την εφαρμοστέα δανική νομοθεσία, ο έλεγχος των λογαριασμών του TV2, που ετοιμάσθηκαν από αυτόν, υποβλήθηκαν προς έγκριση στον Δανό υπουργό πολιτισμού, ο οποίος μπορούσε, ενδεχομένως, επ' αυτής της βάσεως, να προτείνει στο δανικό Κοινοβούλιο τη λήψη μέτρων.

138 Επιπλέον, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, οι διάδικοι ανέπτυξαν τις προφορικές παρατηρήσεις τους επί των εγγράφων που προσκομίσθηκαν από την προσφεύγουσα και το Βασίλειο της Δανίας ως απάντηση σε μέτρο οργανώσεως της διαδικασίας, ήτοι του κειμένου του Lov om revision af statens regnskaber (νόμου περί δημοσίου λογιστικού), μεταξύ άλλων του άρθρου 3 αυτού, καθώς και άλλων κανονιστικών κειμένων για την οργάνωση των αρμοδιοτήτων του Rigsrevision κατά το ένδικο χρονικό διάστημα.

139 Από τα έγγραφα που προσκόμισε το Βασίλειο της Δανίας προκύπτει ότι, κατά το χρονικό διάστημα 1995 έως 2002, το άρθρο 3 του Lov om revision af statens regnskaber είχε την εξής διατύπωση:

«Κατά τον έλεγχο, ελέγχεται η ακρίβεια των λογαριασμών και αν οι αποφάσεις που λαμβάνονται στο πλαίσιο της αποδόσεως λογαριασμών είναι σύμφωνες προς τις παρασχεθείσες εγκρίσεις, τους νόμους και άλλους κανόνες, καθώς και προς τις συνομολογηθείσες συμφωνίες και συνήθεις πρακτικές. Επιπλέον, πραγματοποιείται αξιολόγηση ως προς το κατά πόσον ελήφθη υπόψη το συμφέρον της χρηστής δημοσιονομικής διαχειρίσεως κατά τη διάθεση των μέσων και η διαχείριση των επιχειρήσεων που υπάγονται στους λογαριασμούς.»

140 Το Βασίλειο της Δανίας προσκόμισε, επιπλέον, το κείμενο των προπαρασκευαστικών εργασιών για τον Lov om revision af statens regnskaber, τονίζοντας ότι, κατά τη δανική νομική παράδοση, αυτό το είδος εγγράφων είναι ιδιαίτερης περιωπής. Κατά τις σχετικές διατάξεις στις εν λόγω προπαρασκευαστικές εργασίες:

«Κατά το άρθρο 3 του νόμου περί δημοσίου λογιστικού, ο έλεγχος που ασκεί το Rigsrevisionen περιέχει, εκτός από τον δημοσιονομικό έλεγχο που συνιστά την επαλήθευση της ακρίβειας των λογαριασμών και της τηρήσεως των εγκρίσεων και κανόνων, και "[…] εκτίμηση του ζητήματος κατά πόσον λαμβάνεται υπόψη το συμφέρον της χρηστής δημοσιονομικής διαχειρίσεως κατά τη διάθεση των μέσων και η διαχείριση των επιχειρήσεων που υπάγονται στους λογαριασμούς", δηλαδή, μεταξύ άλλων, τον έλεγχο της παραγωγικότητας και της αποδοτικότητας. Δεδομένου ότι αυτοί οι τρόποι

οργανώσεως αποδίδουν μόνον εν μέρει υπό συνθήκες αγοράς, ο έλεγχος της διαχειρίσεως ανευρίσκει ευρέως δικαιολογητικό έρεισμα στην αντικατάσταση των μηχανισμών της αγοράς και στη διόρθωσή τους.»

141 Το Βασίλειο της Δανίας καταλήγει επ' αυτής της βάσεως ότι, καθ' όλο το κρίσιμο χρονικό διάστημα, η παραγωγικότητα και η αποδοτικότητα του TV2 υπόκεινταν σε συνεχή έλεγχο. Ο έλεγχος αυτός συμπληρωνόταν με έκτακτους ελέγχους που πραγματοποιούνταν δυνάμει του άρθρου 17, παράγραφος 2, του Lov om revision af statens regnskaber, τα συμπεράσματα των οποίων διατυπώθηκαν στην έκθεση του Rigsrevisionen του 2000.

142 Η Viasat απαντά επ' αυτού ότι οι εν λόγω ετήσιοι έλεγχοι διαχειρίσεως αφορούσαν όχι την παραγωγικότητα και την αποδοτικότητα του TV2, αλλά μόνον την ύπαρξη των μέσων διακυβερνήσεως που λαμβάνουν τη μορφή συστημάτων διαχειρίσεως. Ο μόνος έλεγχος στον οποίο υποβλήθηκε ο TV2 κατά το κρίσιμο χρονικό διάστημα που αφορούσε την παραγωγικότητα του TV2 είναι αυτός που αποτέλεσε την αιτία για την έκθεση του Rigsrevisionen του 2000.

143 Βεβαίως, από τις διατάξεις που επικαλείται το Βασίλειο της Δανίας προκύπτει ότι η έκταση του ελέγχου που άσκησε το Rigsrevisionen υπερβαίνει έναν απλό διοικητικό έλεγχο των λογαριασμών και αφορά την αποτελεσματικότητα της διαχειρίσεως του TV2. Δεν αμφισβητείται πάντως ότι το μόνο έγγραφο που εμφανίζει το πρακτικό αποτέλεσμα του ελέγχου που διενεργήθηκε από αυτό το όργανο και υποβλήθηκε στην Επιτροπή κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας είναι η έκθεση του Rigsrevisionen του 2000.

144 Καθόσον όμως αφορά αυτή την έκθεση, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα αρκείται στη διαπίστωση ότι η κριτική που ασκεί η Επιτροπή σ' αυτή την έκθεση δεν είναι έγκυρη, καθόσον η Επιτροπή της προσάπτει ότι εκδόθηκε μετά από δύο τετραετείς συμφωνίες για τα μέσα μαζικής ενημερώσεως και ότι δεν περιέχει σύγκριση με «μέσους ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς».

145 Μια τέτοια επιχειρηματολογία δεν αρκεί για να τεθεί και πάλι υπό αμφισβήτηση η διαπίστωση της Επιτροπής, με την αιτιολογική σκέψη 135 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι η έκθεση του Rigsrevision του 2000 δεν καθιστούσε δυνατό να συναχθεί ότι τα στοιχεία κόστους του TV2 ήταν αυτά τα οποία θα πραγματοποιούσε μία μέση επιχείρηση με χρηστή διαχείριση για την εκπλήρωση υποχρεώσεων παροχής δημόσιας υπηρεσίας. Πράγματι, η διαπίστωση αυτή στηρίζεται σε διάφορες επικρίσεις που διατυπώνει η Επιτροπή έναντι της εκθέσεως του Rigsrevisionen του 2000 (βλ. αιτιολογική σκέψη 127 ανωτέρω) που δεν αμφισβητήθηκαν συγκεκριμένα από την προσφεύγουσα. Ειδικότερα, η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί το γεγονός ότι ο σκοπός αυτής της εκθέσεως ήταν να εξετασθεί η εξέλιξη της παραγωγικότητας του DR και του TV2 σε χρονικό διάστημα δέκα ετών, μεταξύ 1991 και 2000, και όχι να προσδιορισθεί το επίπεδο παραγωγικότητας των δύο αυτών οντοτήτων, ούτε δε το γεγονός ότι η έκθεση αυτή δεν αναλύει τις αιτίες της αυξήσεως ή της πτώσεως αυτής της παραγωγικότητας. Τα στοιχεία όμως που αφορούν την εξέλιξη της παραγωγικότητας του TV2 δεν καθιστούν δυνατή τη συναγωγή συμπερασμάτων ως προς το ζήτημα αν το επίπεδο της αντισταθμίσεως που της χορηγήθηκε αντιστοιχούσε στα έξοδα που θα πραγματοποιούσε μία μέση επιχείρηση με χρηστή διαχείριση και κατάλληλα εξοπλισμένη για την εκπλήρωση των υποχρεώσεων παροχής δημόσιας υπηρεσίας που της ανατέθηκαν.

146 Η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ούτε το γεγονός ότι η έκθεση του Rigsrevisionen του 2000 δεν στηρίζεται σε λεπτομερή ανάλυση των λογαριασμών των αλλοδαπών ραδιοτηλεοπτικών σταθμών και δεν θέτει εκ νέου υπό αμφισβήτηση το συμπέρασμα της Επιτροπής, η οποία υποστηρίζει ότι η σύγκριση της παραγωγικότητας του TV2 με αυτή του DR και των αλλοδαπών δημόσιων ραδιοτηλεοπτικών σταθμών, δηλαδή των σταθμών που δεν λειτουργούν υπό κανονικές συνθήκες αγοράς, δεν επιτρέπει να συναχθούν ασφαλή συμπεράσματα υπό το πρίσμα του τέταρτου όρου Altmark.

147 Τέλος, πρέπει να τονισθεί, όπως πράττει και η Viasat, ότι η εν λόγω έκθεση δημοσιεύθηκε τον Νοέμβριο του 2000, δηλαδή μετά τη συνομολόγηση της δεύτερης τετραετούς συμφωνίας για τα μέσα μαζικής ενημερώσεως (βλ. σκέψη 94 ανωτέρω). Επομένως, μολονότι η έκθεση αυτή διαπίστωσε άνοδο της παραγωγικότητας του TV2, τα γεγονός αυτό δεν μπόρεσε να έχει επίδραση στο επίπεδο της αντισταθμίσεως που χορηγήθηκε στον TV2 κατά το κρίσιμο χρονικό διάστημα.

148 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω, πρέπει να γίνει δεκτό ότι τα επιχειρήματα που διατύπωσε η προσφεύγουσα δεν αρκούν για να καταδείξουν ότι η Επιτροπή, εξετάζοντας τις λεπτομέρειες υπολογισμού της αντισταθμίσεως που χορηγήθηκε στον TV2 υπό το πρίσμα του τέταρτου όρου Altmark, υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο.

149 Όπως υπογραμμίσθηκε προηγουμένως, τόσο από την απόφαση Altmark, σκέψη 7 ανωτέρω (EU:C:2003:415), όσο και από την επακολουθήσασα νομολογία, παρατιθέμενη στη σκέψη 54 ανωτέρω, προκύπτει ότι οι όροι από τους οποίους εξαρτά αυτή η απόφαση τη διαπίστωση ότι αντιστάθμιση έναντι εκπληρώσεως υποχρεώσεων παροχής δημόσιας υπηρεσίας δεν προσπορίζει στον δικαιούχο αυτής της αντισταθμίσεως πλεονέκτημα, εφαρμόζονται σωρευτικά. Εφόσον δεν αποδείχθηκε ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, διαπιστώνοντας ότι οι λεπτομέρειες υπολογισμού της αντισταθμίσεως που χορηγήθηκε στον TV2 για την εκπλήρωση των υποχρεώσεων παροχής δημόσιας υπηρεσίας, με την οποία είχε επιφορτισθεί, δεν πληρούσαν τον τέταρτο όρο Altmark, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι τα οικεία μέτρα προσπόρισαν στον TV2 ένα πλεονέκτημα κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ.

150 Συνεπώς, πρέπει να απορριφθεί το τέταρτο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως της προσφεύγουσας.

151 Κατ' ακολουθία, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί, παρά την πλάνη στην οποία υπέπεσε η Επιτροπή ως προς την εκτίμηση του δεύτερου όρου Altmark.

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από παράβαση του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, καθόσον η Επιτροπή έκρινε ότι τα έσοδα από τα ραδιοτηλεοπτικά τέλη που μεταβιβάστηκαν στους περιφερειακούς σταθμούς του TV2 μέσω του TV2 συνιστούν κρατική ενίσχυση, παρασχεθείσα στον TV2

152 Με τον τρίτο της λόγο ακυρώσεως, που διατυπώνει προς στήριξη του επικουρικού δεύτερου αιτήματος, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι κακώς η Επιτροπή περιέλαβε στον υπολογισμό της αντισταθμίσεως τα έσοδα από τα ραδιοτηλεοπτικά τέλη, τα οποία, μεταξύ 1997 και 2002, αφού μεταφέρθηκαν από το Ταμείο TV2 στον TV2, μεταφέρθηκαν στη συνέχεια από αυτόν στους περιφερειακούς σταθμούς του. Συγκεκριμένα, μετά την εκκαθάριση, στα τέλη του 1996, του Ταμείου TV2, αποστολή του οποίου ήταν η κατανομή του προϊόντος από τα ραδιοτηλεοπτικά τέλη που προέρχονταν από τον DR μεταξύ των περιφερειακών σταθμών, η αποστολή αυτή ανατέθηκε από τον νομοθέτη στον TV2. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι οι οκτώ περιφερειακοί σταθμοί του TV2 ήταν αυτοτελή νομικά πρόσωπα, υπεύθυνα για τα δικά τους προγράμματα, με δικές τους παραγωγές, έσοδα, δαπάνες, διοικητικό συμβούλιο, λογαριασμούς και προσωπικό. Ο ρόλος του TV2 περιοριζόταν, εντός αυτού του πλαισίου, στον ρόλο ενός «ενδιάμεσου που πληρώνει» ή ενός «διαύλου πληρωμών» και δεν αποκόμισε κανένα όφελος από τα έσοδα που μεταφέρθηκαν σ' αυτούς τους σταθμούς. Σ' αυτή την αλληλουχία, ο TV2 δεν μπορούσε να χαρακτηρισθεί ως δικαιούχος αυτών των εσόδων, ούτε να θεωρηθεί υπόχρεος για την καταβολή τόκων, για το χρονικό διάστημα της παρανομίας, κατά την έννοια της αποφάσεως CELF, σκέψη 38 ανωτέρω (EU:C:2008:79), επί των εν λόγω εσόδων.

153 Απαντώντας σ' αυτά τα επιχειρήματα, η Επιτροπή προβάλλει ότι ο λόγος ακυρώσεως της προσφεύγουσας απορρέει από εσφαλμένη κατανόηση της αιτιολογικής σκέψεως 194 της προσβαλλομένης αποφάσεως. Από την αιτιολογική αυτή σκέψη προκύπτει μόνον ότι τα εν λόγω ποσά εξισώθηκαν στο πλαίσιο του υπολογισμού της υπεραντισταθμίσεως. Συγκεκριμένα, τα ποσά αυτά περιελήφθησαν, συγχρόνως, στα έσοδα και στις δαπάνες, οπότε δεν είχαν καμία επίπτωση στον τελικό

υπολογισμό ο οποίος εμφαίνεται στον πίνακα 1 που περιέχεται στην προσβαλλόμενη απόφαση μετά την αιτιολογική σκέψη 195. Η Επιτροπή εκθέτει επίσης ότι, κατ' αυτήν, ο TV2 δεν ήταν δικαιούχος της ενισχύσεως που χορηγήθηκε στους περιφερειακούς σταθμούς και δεν αποκόμισε κανένα όφελος από τον ρόλο του ως ενδιαμέσου. Η προσφεύγουσα δεν είναι επομένως υπόχρεη για την καταβολή τόκων, για το χρονικό διάστημα της παρανομίας κατά την έννοια της αποφάσεως CELF, σκέψη 38 ανωτέρω (EU:C:2008:79), επί αυτών των ποσών και, επομένως, ως προς αυτό το σημείο, δεν νομιμοποιείται ενεργητικώς για την άσκηση προσφυγής ακυρώσεως.

154 Κατόπιν των διευκρινίσεων της Επιτροπής, η προσφεύγουσα παραδέχεται, με την απάντησή της, ότι ο τρίτος της λόγος ακυρώσεως είναι αποτέλεσμα εσφαλμένης κατανοήσεως της επίμαχης αιτιολογικής σκέψεως και διαπιστώνει ότι ο λόγος αυτός μπορεί να απορριφθεί ως άνευ πλέον αντικειμένου. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα δήλωσε ότι το περιεχόμενο της απαντήσεώς της δεν πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι παραιτείται από αυτόν τον λόγο ακυρώσεως. Ζήτησε από το Γενικό Δικαστήριο να μνημονεύσει τον λόγο για τον οποίο κατανόησε εσφαλμένως την προσβαλλομένη απόφαση ως προς αυτό το σημείο και, κατά συνέπεια, να απορρίψει τον λόγο ακυρώσεως ως ερειδόμενο σε εσφαλμένη συλλογιστική προκείμενη.

155 Η Viasat, εξάλλου, αποστασιοποιείται από τις παρατηρήσεις της Επιτροπής και εκθέτει ότι τα εν λόγω έσοδα συνιστούν κρατική ενίσχυση, της οποίας δικαιούχος ήταν ο TV2 και αναφέρεται σχετικώς στις παρατηρήσεις της που κατέθεσε με το υπόμνημα απαντήσεως στο πλαίσιο της υποθέσεως T-125/12.

156 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά τη νομολογία, οι διατάξεις του άρθρου 40, τέταρτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου και του άρθρου 116, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας της 2ας Μαΐου 1991, που διέπουν την παρέμβαση, δεν απαγορεύουν την προβολή από τον παρεμβαίνοντα επιχειρημάτων διαφορετικών από αυτά του υπέρ ου η παρέμβαση διαδίκου, υπό την προϋπόθεση όμως ότι τα επιχειρήματα αυτά δεν μεταβάλλουν το πλαίσιο της διαφοράς και ότι η παρέμβαση αποσκοπεί πάντοτε στην υποστήριξη των αιτημάτων του υπέρ ου η παρέμβαση διαδίκου (απόφαση της 3ης Απριλίου 2003, Royal Philips Electronics κατά Επιτροπής, T-119/02, Συλλογή, EU:T:2003:101, σκέψεις 203 και 212). Εν προκειμένω, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, όπως και η Επιτροπή, η Viasat ζητεί να απορριφθεί ο τρίτος λόγος ακυρώσεως. Προβάλλει μεν διαφορετικά επιχειρήματα από αυτά που προβάλλει η Επιτροπή, πλην όμως αυτό δεν απαγορεύεται, σύμφωνα με την παρατεθείσα νομολογία. Δεν πρέπει, πάντως, να ληφθούν υπόψη, στο πλαίσιο αυτής της υποθέσεως, οι παρατηρήσεις της Viasat που διατυπώνονται στο πλαίσιο της υποθέσεως T-125/12, στις οποίες αυτή αναφέρεται, εφόσον αυτές περιέχονται σε έγγραφο σχετικό με διαφορετική υπόθεση, το οποίο δεν έχει περιληφθεί στη δικογραφία της υπό κρίση υποθέσεως.

157 Όσον αφορά το αίτημα της προσφεύγουσας να απορριφθεί ο τρίτος της λόγος ακυρώσεως ως ερειδόμενος σε εσφαλμένη προκείμενη, διαπιστώνεται ότι, όπως τονίσθηκε στη σκέψη 154 ανωτέρω, η προσφεύγουσα απάντησε αρνητικά στο ζήτημα αν παραιτείται από τον τρίτο λόγο ακυρώσεως. Υπ' αυτές τις συνθήκες, η δήλωσή της ότι το Γενικό Δικαστήριο πρέπει να απορρίψει αυτόν τον λόγο ακυρώσεως, μνημονεύοντας τον λόγο για τον οποίο η εκ μέρους της κατανόηση της αιτιολογικής σκέψεως 194 της προσβαλλομένης αποφάσεως ήταν εσφαλμένη, μπορεί να γίνει καταληπτή μόνο υπό την έννοια ότι η προσφεύγουσα φρονεί ότι ο τρίτος της λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί, μόνον εάν το Γενικό Δικαστήριο επιβεβαιώσει την προτεινόμενη από την Επιτροπή ερμηνεία αυτής της αιτιολογικής σκέψεως. Αντιθέτως, η δήλωση της προσφεύγουσας σημαίνει επίσης ότι, στην περίπτωση κατά την οποία το Γενικό Δικαστήριο κατέληγε ότι η εν λόγω αιτιολογική σκέψη έχει διαφορετική έννοια από αυτή που της αποδίδει η Επιτροπή, θα έπρεπε αυτό να εξετάσει λεπτομερώς κατ' ουσίαν τον τρίτο αυτόν λόγο ακυρώσεως. Επομένως, σε ένα πρώτο στάδιο, πρέπει να ελεγχθεί αν η ερμηνεία της αιτιολογικής σκέψεως 194 της προσβαλλομένης αποφάσεως, που προτείνει η Επιτροπή, είναι ορθή.

158 Η αιτιολογική σκέψη 194 της προσβαλλομένης αποφάσεως βρίσκεται στο μέρος αυτής της αποφάσεως που αφορά την εκτίμηση, υπό το φως του άρθρου 106, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, του συμβατού της χορηγηθείσας στον TV2 ενισχύσεως προς τη ΣΛΕΕ. Η σκέψη αυτή έχει ως εξής:

«Πρέπει επίσης να επισημανθεί ότι η Επιτροπή περιέλαβε για τα έτη 1997 έως 2002 τα ραδιοτηλεοπτικά τέλη που μεταβιβάστηκαν στους περιφερειακούς σταθμούς του TV2 μέσω του TV2. Η Επιτροπή θεωρεί ότι, επειδή τα ποσά αυτά τα εισέπραξε ο TV2 και στη συνέχεια μεταβιβάστηκαν στους περιφερειακούς σταθμούς, πρέπει να περιληφθούν στους υπολογισμούς και ως έσοδα και ως έξοδα, το οποίο στην πράξη σημαίνει ότι δεν επηρέασαν τον κατωτέρω υπολογισμό της Επιτροπής.»

159 Προκύπτει επομένως από αυτή την αιτιολογική σκέψη ότι τα έσοδα που μεταφέρθηκαν στους περιφερειακούς σταθμούς του TV2 αποτελούν μέρος των εσόδων από τα τηλεοπτικά τέλη που παρασχέθηκαν στον TV2. Όπως όμως προκύπτει από τις αιτιολογικές σκέψεις 74, 101 και 153 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή χαρακτήρισε αυτούς τους πόρους κρατική ενίσχυση, κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ. Μια κρατική ενίσχυση συνεπάγεται, εξ ορισμού (βλ. σκέψη 46 ανωτέρω), πλεονέκτημα που παρέχεται σε δικαιούχο. Στην περίπτωση ποσού που καταβάλλεται σε πρόσωπο, το οποίο υποχρεούται να μεταφέρει πλήρως αυτό το ποσό σε ένα τρίτο, δεν μπορεί, καταρχήν, να πρόκειται για πλεονέκτημα που παρέχεται σ' αυτό το πρόσωπο το οποίο ενεργεί απλώς ως «ενδιάμεσος που πληρώνει» ή «δίαυλος πληρωμών». Σε μια τέτοια περίπτωση, το εν λόγω ποσό απλώς «διέρχεται» από την περιουσία αυτού του προσώπου. Αντίθετο συμπέρασμα θα μπορούσε να γίνει αποδεκτό, μόνον εάν αποδειχθεί ότι αυτή η απλή «διέλευση» προσπορίζει στο οικείο πρόσωπο όφελος υπό τη μορφή, παραδείγματος χάριν, τόκων για το χρονικό διάστημα κατά το οποίο είχε την κατοχή αυτού του ποσού.

160 Αν, όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα και φαίνεται να το αποδέχεται η Επιτροπή, οι πόροι που μεταβιβάζονταν στους περιφερειακούς σταθμούς του TV2 δεν συνιστούσαν κρατική ενίσχυση καταβληθείσα στον TV2, θα αναμενόταν ευλόγως ότι η Επιτροπή θα έκανε μια ιδιαίτερη αναφορά στους εν λόγω πόρους στο μέρος της προσβαλλομένης αποφάσεως που αφιερώνεται στον χαρακτηρισμό των οικείων μέτρων ως κρατικής ενισχύσεως, για να διευκρινίσει ότι οι πόροι αυτοί δεν περιλαμβάνονται σ' αυτόν τον χαρακτηρισμό. Καμία όμως τέτοια μνεία δεν περιλαμβάνεται στο σχετικό μέρος της προσβαλλομένης αποφάσεως.

161 Όλως αντιθέτως, από τις αιτιολογικές σκέψεις 101 και 153, που περιέχονται στο μέρος της προσβαλλομένης αποφάσεως που είναι αφιερωμένο στον χαρακτηρισμό των οικείων μέτρων ως κρατικής ενισχύσεως κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, προκύπτει απερίφραστα ότι, κατά την Επιτροπή, το σύνολο των εσόδων από τα τηλεοπτικά τέλη συνιστούν κρατική ενίσχυση που χορηγείται στον TV2. Πράγματι, με την αιτιολογική σκέψη 101 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι τα έσοδα από τα τηλεοπτικά τέλη παρέχουν χρηματοοικονομικό όφελος στον TV2 και, με την αιτιολογική σκέψη 153 της προσβαλλομένης αποφάσεως, συνήγαγε ότι το σύνολο των οικείων μέτρων, περιλαμβανομένων των εσόδων από τα τηλεοπτικά τέλη, συνιστούν κρατική ενίσχυση προς όφελος του TV2.

162 Πρέπει, επιπλέον, να υπομνησθεί ότι η αιτιολογική σκέψη 194 της προσβαλλομένης αποφάσεως περιέχεται στο μέρος αυτής της αποφάσεως που είναι αφιερωμένο στην εκτίμηση του συμβατού της χορηγηθείσας στον TV2 κρατικής ενισχύσεως προς την εσωτερική αγορά, πράγμα που προϋποθέτει, προδήλως, την ύπαρξη ενισχύσεως. Φαίνεται, επομένως, ελάχιστα πιθανό, μία αιτιολογική σκέψη που περιέχεται σ' αυτό το μέρος της προσβαλλομένης αποφάσεως να μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι αποκλείει από τον χαρακτηρισμό ως κρατικής ενισχύσεως μέρους των ποσών που εισέπραξε ο TV2. Αν τα ποσά αυτά δεν ήταν κρατική ενίσχυση, δεν θα υπήρχε κανένας λόγος να ληφθούν υπόψη κατά την εκτίμηση του συμβατού της επίμαχης ενισχύσεως.

163 Υπ' αυτές τις συνθήκες, είναι επιβεβλημένη μια διαφορετική ερμηνεία της αιτιολογικής σκέψεως της προσβαλλομένης αποφάσεως από αυτή, υπέρ της οποίας τάσσονται τόσο η προσφεύγουσα όσο και η Επιτροπή. Συναφώς, πρέπει να ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι στο μέρος της προσβαλλομένης

αποφάσεως στο οποίο ανήκει η αιτιολογική σκέψη 194 επρόκειτο για το αν, και κατά πόσο, η χορηγηθείσα στον TV2 ενίσχυση συνιστούσε υπεραντιστάθμιση. Το νόημα επομένως της αιτιολογικής σκέψεως 194 πρέπει να είναι ότι η Επιτροπή έκρινε ότι, όσον αφορά τους πόρους που μεταφέρθηκαν, από τον TV2, στους περιφερειακούς σταθμούς, δεν υφίστατο θέμα υπεραντισταθμίσεως. Περιέλαβε, επομένως, αυτά τα ποσά τόσο στα έσοδα που εισέπραξε ο TV2 (τα οποία συνιστούσαν κρατική ενίσχυση) όσο και στις δικαιολογημένες δαπάνες του TV2. Το γεγονός όμως ότι ένα ποσό περιλαμβάνεται στη στήλη των εσόδων για να αφαιρεθεί, στη συνέχεια, ακριβώς το ίδιο αυτό ποσό από τη στήλη των δαπανών «δεν επηρέασ[ε] τον […] υπολογισμό» της υπεραντισταθμίσεως, όπως ορθώς τονίζεται στην αιτιολογική σκέψη 194 της προσβαλλομένης αποφάσεως.

164 Επομένως, συνάγεται το συμπέρασμα ότι, σε αντίθεση προς τα όσα προέβαλε η Επιτροπή ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, το νόημα της αιτιολογικής σκέψεως 194 της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν μπορεί να είναι ότι οι πόροι που μεταφέρθηκαν από τον TV2 στους περιφερειακούς σταθμούς δεν συνιστούν ενίσχυση υπέρ αυτού.

165 Υπ' αυτές τις συνθήκες, πρέπει να εξετασθεί λεπτομερώς, σε ένα δεύτερο στάδιο, το βάσιμο των επιχειρημάτων που προβάλλει η προσφεύγουσα στο πλαίσιο αυτού του λόγου ακυρώσεως για να αμφισβητήσει το συμπέρασμα ότι οι εν λόγω πόροι συνιστούν ενίσχυση.

166 Συναφώς, πρέπει να τονισθεί ότι από τις εκτιμήσεις που εκτέθηκαν στις σκέψεις 161 και 162 ανωτέρω συνάγεται λογικά ότι οι πόροι που μεταφέρθηκαν από τον TV2 στους περιφερειακούς σταθμούς μπορούν να διαφύγουν του χαρακτηρισμού ως κρατικής ενισχύσεως μόνο στην περίπτωση κατά την οποία θα επρόκειτο για ποσά μεταφερθέντα στον TV2 με μόνο σκοπό την περαιτέρω εξ ολοκλήρου μεταφορά τους από αυτόν στους περιφερειακούς σταθμούς. Σε μια τέτοια περίπτωση, ο TV2 δεν θα είχε άλλη υποχρέωση από τη μεταφορά στους περιφερειακούς σταθμούς των ποσών που του είχαν καταβληθεί προς τούτο, πράγμα που σημαίνει λογικά ότι, στην περίπτωση κατά την οποία κανένα ποσό δεν είχε μεταφερθεί στον TV2, αυτός δεν θα ήταν υποχρεωμένος να μεταφέρει οτιδήποτε στους περιφερειακούς σταθμούς. Μόνον αν πληρούνταν αυτές οι προϋποθέσεις, θα μπορούσε να λεχθεί, όπως πράττει ο TV2, ότι ο ρόλος του περιοριζόταν στον ρόλο ενός «ενδιάμεσου που πληρώνει» ή ενός «διαύλου πληρωμών».

167 Αντιθέτως, η περίπτωση που εξετάζεται στη σκέψη 166 ανωτέρω δεν μπορεί να γίνει αποδεκτή, αν αποδειχθεί ότι ο TV2 είχε ο ίδιος αναλάβει υποχρεώσεις πληρωμής έναντι των περιφερειακών σταθμών, προς τις οποίες όφειλε να συμμορφωθεί σε κάθε περίπτωση, δηλαδή ακόμη και στην περίπτωση κατά την οποία δεν θα είχε λάβει κανένα ποσό, προερχόμενο από τα τηλεοπτικά τέλη. Σε μια τέτοια περίπτωση, τα ποσά που πράγματι καταβλήθηκαν από τον TV2 στους περιφερειακούς σταθμούς θα συνιστούσαν, ασφαλώς, πραγματικά έξοδα στα οποία θα είχε αυτός υποβληθεί και, εάν του είχε καταβληθεί ενίσχυση ίση προς τα εν λόγω ποσά για να μπορέσει να αντιμετωπίσει αυτά τα έξοδα, δεν θα μπορούσε να γίνει λόγος για υπεραντιστάθμιση.

168 Από κανένα, όμως, εκ των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας δεν μπορεί να συναχθεί ότι η περίπτωση που εξετάζεται στη σκέψη 166 ανωτέρω είναι αυτή που πρέπει να γίνει αποδεκτή εν προκειμένω. Επιπλέον, τα γεγονότα, όπως προκύπτουν από την προσβαλλόμενη απόφαση και από τη δικογραφία, χωρίς να αμφισβητούνται από την προσφεύγουσα, επιτρέπουν να συναχθεί ότι μάλλον η περίπτωση που εξετάζεται στη σκέψη 167 ανωτέρω ανταποκρίνεται στην πραγματική κατάσταση.

169 Πράγματι, από το άρθρο 1 του Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed, όπως προσαρτάται από την προσφεύγουσα ως παράρτημα στο δικόγραφο προσφυγής της 24ης Ιουνίου 1994, προκύπτει ότι το δικαίωμα μεταδόσεως οπτικοακουστικών προγραμμάτων που καθορίζονται στον εν λόγω νόμο παρασχέθηκε, αφενός, στον DR και, αφετέρου, στον «TV2, όπως αυτός αναφέρεται στο κεφάλαιο 4» αυτού του νόμου. Σ' αυτό το κεφάλαιο 4 υπήρχε το άρθρο 18, το οποίο όριζε ότι «ο TV2 είναι ένα αυτοτελές ίδρυμα, το αντικείμενο του οποίου συνίσταται, μέσω ανεξάρτητων δραστηριοτήτων προγραμματισμού, στην παραγωγή και μετάδοση τηλεοπτικών προγραμμάτων εθνικής και περιφερειακής εμβέλειας» και ότι, «[σ]το πλαίσιο του προγραμματισμού τους, οι αναφερόμενοι στο

άρθρο 21 περιφερειακοί σταθμοί του TV2 οφείλουν επίσης να δίνουν το βάρος στις εκπομπές με συνδετικό στοιχείο την περιφέρεια». Το εν λόγω άρθρο 21 όριζε, στην παράγραφο 1 αυτού, ότι «μπορεί να δημιουργηθεί ορισμένος αριθμός περιφερειακών σταθμών» και ότι «[κ]άθε σταθμός πρέπει να καλύπτει ένα η περισσότερα διοικητικά διαμερίσματα». Οι επόμενες παράγραφοι του άρθρου 21 περιέγραφαν τις προϋποθέσεις δημιουργίας των περιφερειακών σταθμών, διευκρινίζοντας ότι η δημιουργία ενός περιφερειακού σταθμού πρέπει να εγκρίνεται από υπουργό.

170 Το κείμενο των οικείων διατάξεων, που παρατίθενται στη σκέψη 169 ανωτέρω, παρέμεινε σε ισχύ έως την τροποποίηση που επήλθε με τον νόμο της 22ας Μαρτίου 2001. Κατόπιν αυτών των τροποποιήσεων, το άρθρο 1 του Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed είχε ως ακολούθως: «Δικαίωμα μεταδόσεως οπτικοακουστικών προγραμμάτων, όπως εκτίθενται στο άρθρο 2, έχουν οι ακόλουθες οντότητες: 1. ο DR, όπως αυτός αναφέρεται στο κεφάλαιο 3.2. ο TV2, όπως αυτός αναφέρεται στο κεφάλαιο 3 […]». Σ' αυτό το κεφάλαιο 3 υπήρχε το άρθρο 21, κατά το οποίο «ο TV2 αποτελείται, εκτός από τον σταθμό εθνικής εμβέλειας, από οκτώ περιφερειακούς σταθμούς, στους οποίους προσαρτάται μια επιτροπή με σύνθεση που εκπροσωπεί ευρύτατα την πολιτιστική και κοινωνική ζωή της περιφέρειας».

171 Από αυτές τις διατάξεις προκύπτει ότι ο TV2, για να εκτελεί ένα μέρος της αποστολής που του ανατέθηκε από τον νομοθέτη, ήτοι τη μετάδοση περιφερειακών προγραμμάτων, έπρεπε να προσφεύγει στις υπηρεσίες των περιφερειακών σταθμών, πράγμα που συνεπαγόταν ότι, ως αντιπαροχή, όφειλε να αναλαμβάνει, έναντι των σταθμών αυτών, την υποχρέωση να τους καταβάλλει κατάλληλη αμοιβή γι' αυτές τις υπηρεσίες, που θα τους επέτρεπε να παρέχουν τις εν λόγω υπηρεσίες. Τουτέστιν, ο TV2 έπρεπε να αναλαμβάνει ο ίδιος υποχρεώσεις έναντι των περιφερειακών σταθμών, ο δε ρόλος του δεν περιοριζόταν σ' αυτόν ενός απλώς «διαύλου διαμετακομίσεως» για την πληρωμή ποσών που προέρχονται από τα τηλεοπτικά τέλη και με προορισμό τους περιφερειακούς σταθμούς. Το στοιχείο, αν όντως αληθεύει, ότι οι περιφερειακοί σταθμοί διέθεταν ιδία νομική προσωπικότητα, διακριτή από αυτή του TV2, δεν ασκεί καμία επιρροή εν προκειμένω.

172 Αφενός, οι προηγούμενες σκέψεις επιβεβαιώνονται από την τελευταία τροποποίηση του Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed, που επήλθε κατά το κρίσιμο χρονικό διάστημα, θεωρούμενη υπό το πρίσμα των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας. Η προσφεύγουσα εκθέτει, πράγματι, ότι η αποστολή της ανακατανομής των πόρων από τα τηλεοπτικά τέλη έπαυσε να υφίσταται από το 2003, συνεπεία της μετατροπής του TV2 σε ανώνυμη εταιρία. Κατ' αυτό ακριβώς το χρονικό σημείο, όμως, άρχισε να ισχύει η τροποποίηση του Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed, κατόπιν της οποίας το άρθρο 1 αυτού του νόμου διαμορφώθηκε ως ακολούθως: «Δικαίωμα μεταδόσεως οπτικοακουστικών προγραμμάτων, όπως εκτίθενται στο άρθρο 2, έχουν οι ακόλουθες οντότητες: 1. ο DR, όπως αυτός αναφέρεται στο κεφάλαιο 4· 2. ο TV2, όπως αυτός αναφέρεται στο κεφάλαιο 6· 3. περιφερειακοί σταθμοί του TV2, όπως οι αναφερόμενοι στο κεφάλαιο 6 […]». Η τροποποίηση αυτή επιβεβαιώνει ότι πράγματι από τον Ιανουάριο του 2003 οι περιφερειακοί σταθμοί αποχωρίστηκαν από τον TV2 και επομένως δεν ήταν πλέον αναγκαίο για τον TV2 να αναλαμβάνει υποχρεώσεις έναντι αυτών των σταθμών.

173 Αφετέρου, ερωτηθείσα σχετικώς κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα επιβεβαίωσε ότι η υποχρέωση που τη βάρυνε κατά τα τέλη του 2002 ήταν αυτή της χρηματοδοτήσεως της δραστηριότητας των περιφερειακών σταθμών της, ακόμη και σε μια κατάσταση — υποθετική— στην οποία ο TV2 δεν θα είχε λάβει τα έσοδα από τα τηλεοπτικά τέλη. Εφόσον, το 2003, οι περιφερειακοί σταθμοί ανεξαρτητοποιήθηκαν από τον TV2, εξαφανίσθηκε η υποχρέωση χρηματοδοτήσεώς τους με τα έσοδα από τα τηλεοπτικά τέλη.

174 Λαμβανομένων υπόψη όλων των προηγουμένων σκέψεων, κρίνεται απορριπτέος ο τρίτος λόγος ακυρώσεως.

Επί του τέταρτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από πλάνη περί το δίκαιο, καθόσον η Επιτροπή έκρινε ότι τα έσοδα από τις διαφημίσεις που καταβάλλονταν στον TV2 μέσω του Ταμείου TV2 συνιστούσαν κρατική ενίσχυση

175 Η προσφεύγουσα, με τον τέταρτο λόγο ακυρώσεως, που προβάλλει προς στήριξη του τρίτου επικουρικού αιτήματος, προσάπτει στην Επιτροπή πλάνη περί το δίκαιο, καθόσον αυτή εκτίμησε ως κρατική ενίσχυση το ύψος των ποσών που προέρχονταν από τα έσοδα από τις διαφημίσεις των ετών 1995 και 1996, τα οποία μεταφέρθηκαν σ' αυτή μέσω του Ταμείου TV2. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι επρόκειτο για έσοδα που προέρχονταν από τη δική της δραστηριότητα και τα οποία δεν μπορούσαν να θεωρηθούν ως κρατική ενίσχυση.

176 Προκειμένου να γίνει ορθώς αντιληπτό το ιδιαίτερο ζήτημα που αποτελεί το αντικείμενο αυτού του λόγου ακυρώσεως, πρέπει, εξαρχής, να τονισθεί ότι, όπως προκύπτει από την απόφαση TV2 I, σκέψη 11 ανωτέρω (EU:T:2008:457, σκέψη 160), κατά τα έτη 1995 και 1996 (και αντιθέτως προς το μεταγενέστερο διάστημα) δεν εμπορευόταν ο ίδιος ο TV2 τον διαφημιστικό χρόνο του, αλλά μια τρίτη εταιρία (η TV2 Reklame A/S), και κατά τη διάρκεια των ετών αυτών το προϊόν της εν λόγω εμπορίας μεταβιβαζόταν στον TV2 μέσω του Ταμείου TV2.

177 Με την απόφασή του TV2 I, σκέψη 11 ανωτέρω (EU:T:2008:457, σκέψεις 162 και 167), το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι, με την απόφαση της Επιτροπής TV2 I, η Επιτροπή συγχέει, στην πράξη, τις διαφημιστικές δαπάνες των ετών 1995 και1996 με τα ραδιοτηλεοπτικά τέλη και παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως που υπέχει όσον αφορά τον εν τοις πράγμασι συνυπολογισμό των εσόδων από διαφημίσεις των ετών 1995 και 1996 ως κρατικών πόρων. Συνεπώς, το Γενικό Δικαστήριο κατέληξε ότι πρέπει να γίνει δεκτή η προσφυγή σ' αυτή την υπόθεση, κατά το μέτρο που αφορά τα έσοδα από τις διαφημίσεις των ετών 1995 και 1996, και, επομένως, να ακυρωθεί η προσβαλλομένη απόφαση καθόσον περιλαμβάνει τα έσοδα αυτά μεταξύ των κρατικών πόρων.

178 Κατόπιν αυτής της ακυρώσεως, η Επιτροπή αναγκάσθηκε να επανεξετάσει, με την προσβαλλόμενη απόφαση, το ζήτημα του χαρακτήρα ως κρατικής ενισχύσεως των εσόδων από διαφημίσεις του TV2 κατά τα έτη 1995 και 1996, πράγμα που έπραξε με τις αιτιολογικές σκέψεις 75 έως 90 αυτής της αποφάσεως.

179 Με την αιτιολογική σκέψη 77 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή τονίζει ότι όφειλε να εξετάσει αν τα έσοδα από τις διαφημίσεις των ετών 1995 και 1996 μπορούν να χαρακτηριστούν ως κρατικοί πόροι, υπό το φως της αποφάσεως της 13ης Μαρτίου 2001, PreussenElektra (C-379/98, Συλλογή, EU:C:2001:160). Για τον σκοπό αυτό, έπρεπε να εκτιμήσει αν τα εν λόγω έσοδα από διαφημίσεις ήταν υπό τον έλεγχο του κράτους.

180 Η Επιτροπή κατέληξε ότι αυτό συνέβαινε, στηριζόμενη στις προβλεπόμενες από τη δανική νομοθεσία λεπτομέρειες διαχειρίσεως αυτών των εσόδων. Έτσι, διαπίστωσε ότι μια αυτοτελής, ανεξάρτητη από τον TV2, εταιρία, η εταιρία TV2 Reklame, δημιουργήθηκε για να διαμεσολαβεί στην πώληση τηλεοπτικού διαφημιστικού χρόνου του TV2. Η TV2 Reklame είχε συμβατική σχέση με τους διαφημιζόμενους πελάτες (αιτιολογική σκέψη 80 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

181 Με την αιτιολογική σκέψη 81 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή τόνισε τα εξής:

«Δεν υπήρχε υποχρέωση μεταφοράς χρημάτων από τ[η]ν TV2 Reklame στο Ταμείο TV2. Η μεταφορά αποφασίστηκε από το δανικό κράτος. Ο υπουργός πολιτισμού έπρεπε να αποφασίσει το ποσοστό των κερδών τ[ης] TV2 Reklame τα οποία θα μεταφέρονταν στο Ταμείο TV2. Η απόφαση αυτή λαμβάνονταν κάθε φορά για ένα ή περισσότερα έτη και με την έγκριση του δανικού Κοινοβουλίου (της διαρκούς κοινοβουλευτικής επιτροπής οικονομικών). Ο υπουργός πολιτισμού μπορούσε να αποφασίσει αν τα μη μεταφερθέντα κέρδη θα χρησιμοποιούνταν, με την επιφύλαξη της έγκρισης της επιτροπής οικονομικών, για την αποπληρωμή προηγούμενης κρατικής εγγύησης υπέρ τ[ης] TV2 Reklame ή για πολιτιστικούς σκοπούς».

182 Η υποσημείωση 37, στην οποία παραπέμπει η αιτιολογική σκέψη 81 της προσβαλλομένης αποφάσεως, μνημονεύει το άρθρο 29 του Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed, ως είχε κατόπιν της τροποποιήσεως της 24ης Ιουνίου 1994, για να στηρίξει την άποψη ότι ο Δανός υπουργός πολιτισμού αποφάσιζε ποιο μέρος των εσόδων από διαφημίσεις θα καταβαλλόταν στο Ταμείο TV2. Η διάταξη αυτή προβλέπει, μεταξύ άλλων, ότι «[στο Ταμείο TV2 περιέρχονται επιπλέον] τα κέρδη που προκύπτουν από τις διαφημίσεις στον TV2» και ότι «ο υπουργός πολιτισμού [καθορίζει] για ένα ή περισσότερα έτη, με την έγκριση της επιτροπής οικονομικών του Κοινοβουλίου, το μέρος των κερδών τ[ης] TV2 Reklame A/S που πρέπει να καταβάλλεται στο Ταμείο TV2».

183 Η Επιτροπή διαπίστωσε, εντούτοις, με την αιτιολογική σκέψη 82 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι «[σ]την πράξη, το 1995 και το 1996, ολόκληρο το ποσό των κερδών [που πραγματοποιήθηκε με τα έσοδα από τις διαφημίσεις του TV2] μεταφέρθηκε από τ[η]ν TV2 Reklame στο Ταμείο TV2».

184 Στη συνέχεια, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι δεν υπήρχε καμία υποχρέωση μεταφοράς, σε ετήσια βάση, των κεφαλαίων του Ταμείου TV2 στον TV2. Η μεταφορά αυτή αποφασίσθηκε από το δανικό κράτος και, στην πράξη ο TV2 δεν εισέπραξε από το Ταμείο TV2 όλα τα έσοδα από τις διαφημίσεις το 1995 και το 1996 (αιτιολογικές σκέψεις 84 και 85 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Επιπλέον, δεν υπήρχαν χωριστοί λογαριασμοί στο Ταμείο TV2 μεταξύ των εσόδων από διαφημίσεις και των εσόδων από ραδιοτηλεοπτικά τέλη και τα έσοδα που δεν μεταφέρονταν στον TV2 συσσωρεύονταν στο Ταμείο TV2. Μεταφέρθηκαν στον TV2 όταν το Ταμείο TV2 καταργήθηκε (αιτιολογική σκέψη 86 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

185 Με την αιτιολογική σκέψη 87 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή απέρριψε ένα επιχείρημα των δανικών αρχών, οι οποίες, στηριζόμενες σε ένα έγγραφο του Δανού υπουργού δικαιοσύνης της 22ας Νοεμβρίου 2003, προέβαλαν ότι ο TV2 είχε δικαιώματα επί των εσόδων από διαφημίσεις. Αυτό το έγγραφο διευκρίνιζε ότι οι πόροι του Ταμείου TV2 μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν μόνο για τις δραστηριότητες του TV2. Συναφώς, η Επιτροπή επικαλέσθηκε το γεγονός ότι ο δανικός νόμος δεν προέβλεπε καμία υποχρέωση μεταφοράς του συνόλου των εσόδων από διαφημίσεις στον TV2 και ο Δανός υπουργός πολιτισμού ήταν αυτός που αποφάσιζε ποιο ποσό καταβάλλεται στον TV2.

186 Η Επιτροπή υπενθύμισε επίσης ότι ο TV2 ούτε είχε συμβατική σχέση με τους τελικούς διαφημιζόμενους ούτε είχε επιρροή στις διαφημιστικές δραστηριότητες (αιτιολογική σκέψη 88 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Εκτίμησε, επομένως, υπό το φως όλων αυτών των στοιχείων, ότι ο Δανός υπουργός πολιτισμού είχε τον έλεγχο των πόρων της TV2 Reklame και του Ταμείου TV2 και ότι, κατά συνέπεια, τα έσοδα από τις διαφημίσεις για τα έτη 1995 και 1996 που μεταφέρθηκαν στον TV2 μέσω της TV2 Reklame και του Ταμείου TV2 συνιστούν κρατικούς πόρους (αιτιολογικές σκέψεις 89 και 90 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

187 Η προσφεύγουσα αμφισβητεί το συμπέρασμα ότι τα έσοδα από τις διαφημίσεις των ετών 1995 και 1996 συνιστούν κρατική ενίσχυση. Διευκρινίζει ότι το ιδιαίτερο θεσμικό πλαίσιο, που δημιουργήθηκε για τη διαχείριση της διαφημιστικής δραστηριότητας του TV2, είχε ως σκοπό την αποτροπή του ενδεχομένου να λαμβάνονται αδικαιολογήτως υπόψη τα συμφέροντα των διαφημιζομένων, πράγμα που θα μπορούσε να θίξει την ανεξαρτησία του TV2 ως συντάκτη των κειμένων. Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο, οι σχέσεις με τους διαφημιζόμενους ανατέθηκαν σε μια διακριτή εταιρία, ήτοι στην TV2 Reklame. Είναι όμως επίσης σαφές ότι η TV2 Reklame ασχολούνταν αποκλειστικά με την πώληση του τηλεοπτικού χρόνου διαφημίσεων του TV2 σε διαφημιζόμενους. Οι πόροι από τις διαφημίσεις των ετών 1995 και 1996 προέρχονταν από αυτό που είχε παραγάγει ο TV2 και δεν μπορούσαν, επομένως, να θεωρηθούν ως κρατική ενίσχυση.

188 Η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από τη Viasat, αμφισβητεί τα επιχειρήματα αυτά. Κατ' αυτήν, το ζήτημα αν οι πόροι από τις διαφημίσεις ελέγχονταν από το κράτος είναι καθοριστικό για την εκτίμηση του χαρακτήρα τους ως κρατικής ενισχύσεως. Η Επιτροπή υποστηρίζει όμως ότι το δανικό κράτος ήταν αυτό που αποφάσιζε για τη μεταφορά των εσόδων από τις διαφημίσεις στο Ταμείο TV2. Επιπλέον, ο TV2 δεν είχε καμία κυριότητα επί των πόρων αυτού του Ταμείου και δεν μπορούσε να διαθέτει

ελεύθερα αυτούς τους πόρους. Εφόσον η Δανική Κυβέρνηση ήταν αυτή που είχε τη δυνατότητα να αποφασίζει για τη μεταφορά των εν λόγω πόρων στον TV2, αυτός βρισκόταν, στην πραγματικότητα υπό τον έλεγχο του κράτους. Προς στήριξη αυτής της απόψεως της Επιτροπής, η Viasat επικαλείται τις αποφάσεις της 12ης Δεκεμβρίου 1996, Air France κατά Επιτροπής (T-358/94, Συλλογή, EU:T:1996:194), και της 16ης Μαΐου 2000, Γαλλία κατά Ladbroke Racing και Επιτροπής (C-83/98 P, Συλλογή, EU:C:2000:248), και διατείνεται ότι κρατικοί πόροι μπορούν να έχουν ιδιωτική προέλευση, εφόσον τελούν υπό δημόσιο έλεγχο.

189 Όπως τονίσθηκε στη σκέψη 46 ανωτέρω, ο χαρακτηρισμός ενός μέτρου ως κρατικής ενισχύσεως κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ προϋποθέτει τη συνδρομή τεσσάρων προϋποθέσεων και, ιδίως, να πρόκειται για παρέμβαση του κράτους ή με κρατικούς πόρους. Πράγματι, όπως έκρινε το Δικαστήριο με την απόφασή του PreussenElektra, σκέψη 179 ανωτέρω (EU:C:2001:160, σκέψη 58), μνημονευόμενη στην αιτιολογική σκέψη 77 της προσβαλλομένης αποφάσεως, μόνον τα πλεονεκτήματα που χορηγούνται αμέσως ή εμμέσως με κρατικούς πόρους θεωρούνται ως ενισχύσεις κατά την ανωτέρω έννοια. Πράγματι, η διάκριση που γίνεται, στο άρθρο 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, μεταξύ των «ενισχύσεων που χορηγούνται από τα κράτη» και των ενισχύσεων που χορηγούνται «με κρατικούς πόρους» δεν σημαίνει ότι όλα τα παρεχόμενα από ένα κράτος πλεονεκτήματα συνιστούν ενισχύσεις, ανεξαρτήτως του αν χρηματοδοτούνται από κρατικούς πόρους, αλλά σκοπό έχει να περιλάβει απλώς στην έννοια αυτή τα πλεονεκτήματα που παρέχονται απευθείας από το κράτος, καθώς και τα πλεονεκτήματα που παρέχονται από δημόσιους ή ιδιωτικούς φορείς τους οποίους έχει ορίσει ή ιδρύσει το κράτος αυτό.

190 Από αυτή τη νομολογία προκύπτει ότι πλεονεκτήματα που δεν παρέχονται μέσω κρατικών πόρων δεν είναι ικανά, εν πάση περιπτώσει, να συνιστούν κρατική ενίσχυση (βλ., με αυτό το πνεύμα, αποφάσεις PreussenElektra, σκέψη 179 ανωτέρω, EU:C:2001:160, σκέψεις 59 έως 61, και της 15ης Ιουλίου 2004, Pearle κ.λπ., C-345/02, Συλλογή, EU:C:2004:448, σκέψεις 35 και 36).

191 Το Δικαστήριο οριοθέτησε την έννοια του πλεονεκτήματος που χορηγείται «με κρατικούς πόρους» με μια νομολογία που ενδείκνυται να υπενθυμισθεί στη συνέχεια με συντομία.

192 Έτσι, στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση PreussenElektra, σκέψη 179 ανωτέρω (EU:C:2001:160), το Δικαστήριο επιλήφθηκε ενός μέτρου που προέβλεπε υποχρέωση, για τις ιδιωτικές επιχειρήσεις παροχής ηλεκτρικού ρεύματος, να αγοράζουν το ηλεκτρικό ρεύμα από ανανεώσιμες πηγές ενέργειας σε ελάχιστες τιμές. Διαπιστώνοντας ότι η υποχρέωση αυτή δεν συνεπάγεται άμεση ή έμμεση μεταφορά κρατικών πόρων στις επιχειρήσεις που είναι παραγωγοί αυτού του είδους ηλεκτρικού ρεύματος, το Δικαστήριο τόνισε ότι «το γεγονός ότι η υποχρέωση αγοράς επιβάλλεται από τον νόμο και απονέμει αναμφισβήτητο πλεονέκτημα σε ορισμένες επιχειρήσεις δεν μπορεί να της προσδώσει τον χαρακτήρα κρατικής ενισχύσεως» (απόφαση PreussenElektra, σκέψη 179 ανωτέρω, EU:C:2001:160, σκέψη 61).

193 Ομοίως, στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση Pearle κ.λπ., σκέψη 190 ανωτέρω (EU:C:2004:448), επρόκειτο για μια διαφημιστική εκστρατεία, η οποία οργανώθηκε από φορέα δημοσίου δικαίου, χρηματοδοτηθέντα από πόρους που καταβλήθηκαν από τα μέλη του που ωφελήθηκαν από την εκστρατεία, μέσω εισφορών που επιβλήθηκαν για την οργάνωση της διαφημιστικής αυτής εκστρατείας, το Δικαστήριο τόνισε ότι δεν προκύπτει ότι η διαφημιστική εκστρατεία χρηματοδοτήθηκε με πόρους που αφέθηκαν στη διάθεση των εθνικών αρχών. Εφόσον τα έξοδα στα οποία ο δημόσιος φορέας υποβλήθηκε για την εκστρατεία αυτή αντισταθμίστηκαν πλήρως με τις εισφορές των επιχειρήσεων οι οποίες ωφελήθηκαν από την εν λόγω εκστρατεία, η επέμβαση του οικείου φορέα δημοσίου δικαίου δεν είχε σκοπό να δημιουργήσει ένα πλεονέκτημα που αποτελούσε πρόσθετη επιβάρυνση του κράτους ή του φορέα αυτού (απόφαση Pearle κ.λπ., σκέψη 190 ανωτέρω, EU:C:2004:448, σκέψη 36).

194 Εξάλλου, με την απόφασή του της 5ης Μαρτίου 2009, UTECA (C-222/07, Συλλογή, EU:C:2009:124, σκέψη 47), το Δικαστήριο έκρινε ότι ένα μέτρο που λαμβάνει κράτος μέλος, με το οποίο οι τηλεοπτικοί οργανισμοί υποχρεώνονται να διαθέτουν το 5 % των λειτουργικών εσόδων τους για την προχρηματοδότηση ευρωπαϊκών κινηματογραφικών ταινιών και τηλεταινιών καθώς και, ειδικότερα, το 60 % αυτού του 5 % για έργα των οποίων η γλώσσα του πρωτοτύπου είναι μία από τις επίσημες γλώσσες του ως άνω κράτους μέλους δεν συνιστά κρατική ενίσχυση υπέρ της κινηματογραφικής βιομηχανίας του κράτους μέλους αυτού. Συναφώς, το Δικαστήριο τόνισε ότι δεν προκύπτει ότι το πλεονέκτημα το οποίο παρέχει ένα μέτρο κράτους μέλους στην κινηματογραφική βιομηχανία του εν λόγω κράτους συνιστά πλεονέκτημα χορηγούμενο απευθείας από το κράτος ή από δημόσιους ή ιδιωτικούς φορείς τους οποίους έχει ορίσει ή ιδρύσει το κράτος αυτό, δεδομένου ότι ο πλεονέκτημα αυτό είναι απόρροια μιας γενικής ρυθμίσεως η οποία υποχρεώνει τους τηλεοπτικούς οργανισμούς, ανεξαρτήτως του αν είναι δημόσιοι ή ιδιωτικοί, να διαθέτουν μέρος των λειτουργικών εσόδων τους για την προχρηματοδότηση κινηματογραφικών ταινιών και τηλεταινιών (προπαρατεθείσα απόφαση UTECA, EU:C:2009:124, σκέψεις 44 και 45).

195 Μπορεί να συναχθεί, υπό το φως της μνημονευθείσας ανωτέρω στις σκέψεις 192 έως 1945 νομολογίας, ότι πλεονέκτημα που χορηγείται με κρατικούς πόρους είναι πλεονέκτημα το οποίο, άπαξ και χορηγηθεί, συνεπάγεται αρνητικά αποτελέσματα για τους κρατικούς πόρους.

196 Η πιο απλή μορφή που μπορεί να λάβει αυτό το αρνητικό αποτέλεσμα είναι αυτή της μεταφοράς κρατικών πόρων σ' αυτόν στον οποίο χορηγείται το πλεονέκτημα. Από την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει όμως ότι δεν είναι απαραίτητο να αποδεικνύεται, σε κάθε περίπτωση, ότι υπήρξε μεταβίβαση κρατικών πόρων, προκειμένου το πλεονέκτημα που χορηγείται σε μία ή περισσότερες επιχειρήσεις να μπορεί να θεωρηθεί κρατική ενίσχυση (αποφάσεις της 16ης Μαΐου 2002, Γαλλία κατά Επιτροπής, C-482/99, Συλλογή, EU:C:2002:294, σκέψη 36, και της 30ής Μαΐου 2013, Doux Élevage και Coopérative agricole UKL-ARREE, C-677/11, Συλλογή, EU:C:2013:348, σκέψη 34).

197 Η τελευταία αυτή όμως εκτίμηση δεν σημαίνει ότι ένα μέτρο μπορεί να εμφανίζει τον χαρακτήρα κρατικής ενισχύσεως, ενώ πράγματι δεν πρόκειται για πλεονέκτημα που χορηγείται με κρατικούς πόρους. Μια τέτοια ερμηνεία της παρατεθείσας στη σκέψη 196 ανωτέρω νομολογίας θα ήταν εξάλλου αντίθετη προς την παρατεθείσα ανωτέρω στις σκέψεις 189 και 190 νομολογία.

198 Η παρατιθέμενη ανωτέρω στη σκέψη 196 νομολογία πρέπει, μάλλον, να θεωρηθεί ότι έχει την έννοια ότι είναι νοητώς δυνατό ένα πλεονέκτημα που έχει ως συνέπεια αρνητικά αποτελέσματα για τους κρατικούς πόρους χωρίς να συνεπάγεται μεταφορά κρατικών πόρων. Αυτό συμβαίνει, μεταξύ άλλων, στην περίπτωση ενός μέτρου, με το οποίο οι δημόσιες αρχές παρέχουν σε ορισμένες επιχειρήσεις φορολογική απαλλαγή, η οποία, μολονότι δεν συνεπάγεται μεταβίβαση κρατικών πόρων, περιάγει τους δικαιούχους σε ευνοϊκότερη οικονομική κατάσταση σε σχέση με τους λοιπούς φορολογουμένους (βλ., με αυτή την έννοια, αποφάσεις της 15ης Μαρτίου 1994, Banco Exterior de España, C-387/92, Συλλογή, EU:C:1994:100, σκέψη 14, και της 19ης Μαΐου 1999, Ιταλία κατά Επιτροπής, C-6/97, Συλλογή, EU:C:1999:251, σκέψη 16). Το αρνητικό αποτέλεσμα ενός τέτοιου μέτρου για τους κρατικούς πόρους απορρέει από το γεγονός ότι το κράτος παραιτείται από την είσπραξη, από τις οικείες επιχειρήσεις, ενός φόρου ή μιας άλλης ανάλογης εισφοράς, που εισπράττει από άλλους φορολογούμενους και θα έπρεπε κανονικά να εισπράττει επίσης από αυτές τις επιχειρήσεις. Εξάλλου, ένα τέτοιο μέτρο άγει ακριβώς στο ίδιο αποτέλεσμα με αυτό που θα είχε επιτευχθεί, αν το κράτος εισέπραττε τον εν λόγω φόρο και από τις επιχειρήσεις που ωφελούνται από το οικείο μέτρο, προκειμένου, στη συνέχεια, να τους τον αποδώσει αμέσως, δηλαδή να τους μεταβιβάσει τους πόρους που θα έχει προηγουμένως εισπράξει από αυτές.

199 Σ' αυτήν ακριβώς τη νομολογία, που παρατίθεται ανωτέρω στη σκέψη 198 και αφορά τις φορολογικές απαλλαγές, παραπέμπει το Δικαστήριο με τις αποφάσεις που παρατίθενται ανωτέρω στη σκέψη 196, προς θεμελίωση της θέσεως ότι δεν είναι απαραίτητο να αποδεικνύεται, σε κάθε περίπτωση, ότι υπήρξε μεταβίβαση κρατικών πόρων, προκειμένου το πλεονέκτημα που χορηγείται σε μία ή περισσότερες επιχειρήσεις να μπορεί να θεωρείται ως κρατική ενίσχυση.

200 Μολονότι είναι δεδομένο, κατόπιν των προηγουμένων σκέψεων, ότι μια κρατική ενίσχυση προϋποθέτει αρνητικό αποτέλεσμα για τους κρατικούς πόρους, πρέπει ακόμη να καθορισθεί τι πρέπει να νοείται ως «κρατικοί πόροι». Προδήλως, τα μέσα, υλικά ή χρηματοοικονομικά, που βρίσκονται στην κατοχή του κράτους συνιστούν αδιαμφισβήτητα κρατικούς πόρους. Περιλαμβάνονται φυσικά σ' αυτή την έννοια τα ποσά που έχει λάβει το κράτος από τρίτους κατά την άσκηση των δραστηριοτήτων του, μεταξύ άλλων, με την επιβολή ενός τέλους (βλ., με αυτό το πνεύμα, απόφαση της 17ης Ιουλίου 2008, Essent Netwerk Noord κ.λπ., C-206/06, Συλλογή, EU:C:2008:413, σκέψη 66).

201 Η νομολογία του Δικαστηρίου και του Γενικού Δικαστηρίου έχει υιοθετήσει τη γενικότερη θέση, κατά την οποία το άρθρο 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ περιλαμβάνει όλα τα χρηματικά μέσα τα οποία οι δημόσιες αρχές μπορούν όντως να χρησιμοποιούν προς στήριξη επιχειρήσεων, χωρίς να έχει σημασία συναφώς αν τα μέσα αυτά ανήκουν διαρκώς στην περιουσία του Δημοσίου. Κατά συνέπεια, έστω και αν τα ποσά που αντιστοιχούν στο επίμαχο μέτρο δεν τελούν μονίμως στην κατοχή του Δημόσιου Ταμείου, το γεγονός ότι παραμένουν διαρκώς υπό δημόσιο έλεγχο και συνεπώς στη διάθεση των αρμόδιων εθνικών αρχών αρκεί για να χαρακτηρισθούν ως κρατικοί πόροι (βλ. απόφαση Doux Élevage και Coopérative agricole UKL-ARREE, σκέψη 196 ανωτέρω, EU:C:2013:348, σκέψη 35 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και απόφαση της 15ης Ιανουαρίου 2013, Aiscat κατά Επιτροπής, T-182/10, Συλλογή, EU:T:2013:9, σκέψη 104).

202 Η μνημονευθείσα ανωτέρω στη σκέψη 201 νομολογία αφετηρία έχει την απόφαση Air France κατά Επιτροπής, σκέψη 188 ανωτέρω (EU:T:1996:194), την οποία επικαλείται η Viasat. Η υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε αυτή η υπόθεση αφορούσε την απόκτηση ολόκληρου σχεδόν του κεφαλαίου της αεροπορικής εταιρίας Air France από μια θυγατρική, την οποία κατείχε κατά 100 % το Ταμείο παρακαταθηκών, ένα γαλλικό ειδικό δημόσιο ίδρυμα (απόφαση Air France κατά Επιτροπής, σκέψη 188 ανωτέρω, EU:T:1996:194, σκέψεις 4 έως 7).Τέθηκε τότε το ζήτημα αν οι πόροι που χρησιμοποιούνταν για αυτόν τον σκοπό μπορούσαν να χαρακτηρισθούν ως κρατικοί πόροι, δεδομένου ότι η Γαλλική Δημοκρατία προέβαλε ότι επρόκειτο για δημόσια κεφάλαια ιδιωτικής προελεύσεως που διαχειρίζεται το Ταμείο παρακαταθηκών, όπου οι καταθέτες των κεφαλαίων αυτών μπορούσαν ανά πάσα στιγμή να ζητήσουν την απόδοσή τους (απόφαση Air France κατά Επιτροπής, σκέψη 188 ανωτέρω, EU:T:1996:194, σκέψη 63).

203 Το Γενικό Δικαστήριο απάντησε καταφατικώς στο ερώτημα αυτό. Διαπίστωσε ότι οι εισροές και εκροές κεφαλαίων που διενεργούνται στο Ταμείο παρακαταθηκών δημιουργούν ένα σταθερό υπόλοιπο, που το Ταμείο μπορεί να χρησιμοποιεί ως εάν τα κεφάλαια που αντιστοιχούν στο υπόλοιπο αυτό παρέμεναν οριστικά στη διάθεσή του. Επομένως, κατά το Γενικό Δικαστήριο, το Ταμείο παρακαταθηκών μπορεί να υιοθετήσει συμπεριφορά επενδυτή ανάλογα με την εξέλιξη των αγορών, χρησιμοποιώντας, με δική του ευθύνη, το εν λόγω διαθέσιμο υπόλοιπο. Το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η επίδικη επένδυση, χρηματοδοτηθείσα από το διαθέσιμο υπόλοιπο του Ταμείου παρακαταθηκών, είναι ικανή να νοθεύσει τον ανταγωνισμό κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, κατά τον ίδιο τρόπο ως εάν η επένδυση αυτή είχε χρηματοδοτηθεί με έσοδα προερχόμενα από φόρους ή υποχρεωτικές συνεισφορές. Το Γενικό Δικαστήριο πρόσθεσε ότι η διάταξη αυτή περιλαμβάνει επομένως όλα τα χρηματικά μέσα τα οποία ο δημόσιος τομέας μπορεί όντως να χρησιμοποιεί προς υποστήριξη των επιχειρήσεων, χωρίς να ασκεί επιρροή το ότι τα μέσα αυτά ανήκουν ή όχι διαρκώς στην περιουσία του εν λόγω τομέα. Κατέληξε ότι το γεγονός ότι τα χρησιμοποιηθέντα από το Ταμείο παρακαταθηκών κεφάλαια ήσαν αποδοτέα δεν ασκεί επιρροή (απόφαση Air France κατά Επιτροπής, σκέψη 188 ανωτέρω, EU:T:1996:194, σκέψεις 66 και 67).

204 Ο κανόνας που υπενθυμίζεται ανωτέρω στις σκέψεις 201 και 203 επικυρώθηκε, στη συνέχεια, από το Δικαστήριο με την απόφαση Γαλλία κατά Ladbroke Racing και Επιτροπής, σκέψη 188 ανωτέρω, (EU:C:2000:248, σκέψη 50), την οποία επικαλέσθηκε η Viasat.

205 Η υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε αυτή η υπόθεση αφορούσε αίτηση αναιρέσεως, η οποία ασκήθηκε κατά της αποφάσεως της 27ης Ιανουαρίου 1998, Ladbroke Racing κατά Επιτροπής (T-67/94, Συλλογή, EU:T:1998:7), που αφορούσε προσφυγή ακυρώσεως κατά μιας αποφάσεως, με την οποία η Επιτροπή

έκρινε, μεταξύ άλλων, ότι η διάθεση στις κυριότερες εταιρίες ιπποδρομιών στη Γαλλία των αζήτητων κερδών από τους στοιχηματίζοντες, μολονότι σκοπό είχε τη χρηματοδότηση κοινωνικών δαπανών αυτών των εταιριών, δεν συνιστούσε κρατική ενίσχυση, λόγω του ότι δεν υπήρχε μεταφορά κρατικών πόρων. Το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η επίδικη απόφαση της Επιτροπής στηριζόταν σε εσφαλμένη βάση και έπρεπε γι' αυτόν τον λόγο να ακυρωθεί (αποφάσεις Γαλλία κατά Ladbroke Racing και Επιτροπής, σκέψη 188 ανωτέρω, EU:C:2000:248, σκέψη 45, και Ladbroke Racing κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα, EU:T:1998:7, σκέψη 111).

206 Το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι το επίμαχο μέτρο σ' αυτή την υπόθεση είχε ως αποτέλεσμα να επιτρέψει στις εταιρίες ιπποδρομιών να αντιμετωπίσουν ορισμένες κοινωνικές δαπάνες και ότι το σύνολο των ποσών που αντιστοιχούν στα μη αναζητηθέντα κέρδη ελεγχόταν από τις αρμόδιες γαλλικές αρχές. Συνήγαγε το συμπέρασμα ότι, καθ' ο μέτρο η εθνική κανονιστική ρύθμιση διευρύνει τις δυνατότητες χρήσεως των ποσών αυτών για άλλες δραστηριότητες των εταιριών ιπποδρομιών από τις αρχικώς προβλεφθείσες, ο εθνικός νομοθέτης, λόγω της διευρύνσεως αυτής, παραιτήθηκε πράγματι από πόρους οι οποίοι, καταρχήν, θα έπρεπε να καταβληθούν στο δημόσιο Ταμείο. Πρόσθεσε ότι κατά το μέτρο που οι πόροι αυτοί χρησιμοποιήθηκαν για τη χρηματοδότηση των κοινωνικών δαπανών, αποτελούν μείωση των κοινωνικών βαρών που πρέπει συνήθως να φέρει μια επιχείρηση και, ως εκ τούτου, ενίσχυση υπέρ αυτής (αποφάσεις Γαλλία κατά Ladbroke Racing και Επιτροπής, σκέψη 188 ανωτέρω, EU:C:2000:248, σκέψεις 47 έως 49, και Ladbroke Racing κατά Επιτροπής, σκέψη 205 ανωτέρω, EU:T:1998:7, σκέψεις 105 έως 110).

207 Το Δικαστήριο έκρινε ότι αυτή η εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου δεν αφήνει περιθώριο σε ουδεμία κριτική όσον αφορά τη νομική της ορθότητα και επανέλαβε τη διατύπωση που χρησιμοποιήθηκε στη σκέψη 67 της αποφάσεως Air France κατά Επιτροπής, σκέψη 188 ανωτέρω (EU:T:1996:194), υπομνησθείσα στη σκέψη 203 ανωτέρω. Πρόσθεσε ότι, έστω και αν τα ποσά που αντιστοιχούν στα τιθέμενα στη διάθεση των εταιριών ιπποδρομιών μη αναζητηθέντα κέρδη δεν είναι διαρκώς στην κατοχή του δημόσιου Ταμείου, το γεγονός ότι παραμένουν διαρκώς υπό δημόσιο έλεγχο και συνεπώς στη διάθεση των αρμόδιων εθνικών αρχών αρκεί για να χαρακτηρισθούν ως κρατικοί πόροι (απόφαση Γαλλία κατά Ladbroke Racing και Επιτροπής, σκέψη 188 ανωτέρω, EU:C:2000:248, σκέψη 50).

208 Μπορεί να συναχθεί από αυτή τη νομολογία ότι οι κρατικοί πόροι, κατά την έννοια της παρατεθείσας ανωτέρω στη σκέψη 189 νομολογίας, μπορούν επίσης να συνίστανται σε πόρους που προέρχονται από τρίτους, οι οποίοι, όμως, είτε έχουν τεθεί εκουσίως στη διάθεση του κράτους από τους έχοντες την κυριότητα αυτών (βλ. το παράδειγμα των καταθετών του Ταμείου παρακαταθηκών-συμμετοχών στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση Air France κατά Επιτροπής, σκέψη 188 ανωτέρω, EU:T:1996:194) είτε εγκαταλείφθηκαν από τους ιδιοκτήτες τους και των οποίων τη διαχείριση ανέλαβε το κράτος, ασκώντας τα κυριαρχικά του δικαιώματα (βλ. το παράδειγμα των μη αναζητηθέντων από τους στοιχηματίζοντες κερδών στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκαν οι αποφάσεις Γαλλία κατά Ladbroke Racing και Επιτροπής, σκέψη 188 ανωτέρω, EU:C:2000:248, και Ladbroke Racing κατά Επιτροπής, σκέψη 205 ανωτέρω, EU:T:1998:7).

209 Αντιθέτως, δεν θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι πόροι τελούν υπό δημόσιο έλεγχο και, επομένως, συνιστούν κρατικούς πόρους, κατά την ανωτέρω έννοια, από το γεγονός και μόνον ότι, με νομοθετικό μέτρο, το κράτος ορίζει για έναν τρίτο μια ιδιαίτερη χρησιμοποίηση των δικών του πόρων. Συγκεκριμένα, στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση PreussenElektra, σκέψη 179 ανωτέρω (EU:C:2001:160), το γεγονός ότι το κράτος επέβαλε στις ιδιωτικές επιχειρήσεις παροχής ηλεκτρικού ρεύματος την υποχρέωση να αγοράζουν από δικούς τους πόρους το ηλεκτρικό ρεύμα που παράγεται από ανανεώσιμες πηγές ενέργειας σε ελάχιστες τιμές δεν είχε ως αποτέλεσμα να καταλήξει το Δικαστήριο στο συμπέρασμα ότι οι πόροι αυτών των επιχειρήσεων τελούσαν υπό δημόσιο έλεγχο και συνιστούσαν κρατική ενίσχυση. Το ίδιο συμβαίνει με την υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση UTECA, σκέψη 194 ανωτέρω (EU:C:2009:124), όπου το κράτος επέβαλε στους τηλεοπτικούς οργανισμούς την υποχρέωση να διαθέτουν μέρος των λειτουργικών εσόδων τους για μια ιδιαίτερη χρήση (την προχρηματοδότηση ευρωπαϊκών κινηματογραφικών ταινιών και τηλεταινιών).

210 Υπό το πρίσμα ακριβώς όλων αυτών των ως άνω εκτιμήσεων πρέπει να εξετασθεί λεπτομερώς αυτός ο λόγος ακυρώσεως. Συναφώς, πρέπει να τονισθεί, όπως πράττει και η Επιτροπή, ότι η απάντηση στο ζήτημα αν τα έσοδα από τις διαφημίσεις των ετών 1995 και 1996, που μεταφέρθηκαν από την TV2 Reklame στον TV2 μέσω του Ταμείου TV2, συνιστούν κρατικούς πόρους, κατά την έννοια της ως άνω νομολογίας, έχει καθοριστική σημασία για την εκτίμηση αυτού του λόγου ακυρώσεως.

211 Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι τα έσοδα από διαφημίσεις, για τα οποία πρόκειται στο πλαίσιο αυτού του λόγου ακυρώσεως, αποτελούν τη χρηματοοικονομική αντιπαροχή, που καταβαλλόταν από τους διαφημιζόμενους για να τίθεται στη διάθεσή τους ο τηλεοπτικός χρόνος διαφημίσεων του TV2. Αρχικώς, επομένως, τα έσοδα αυτά προέρχονται όχι από κρατικούς πόρους, αλλά από ιδιωτικούς πόρους, αυτούς των διαφημιζομένων. Το ζήτημα, επομένως, είναι αν μπορεί να θεωρηθεί ότι αυτοί οι πόροι, ιδιωτικής προελεύσεως, ελέγχονταν από τις δανικές αρχές, όπως συνέβαινε στην περίπτωση των επίδικων πόρων στις υποθέσεις επί των οποίων εκδόθηκαν οι αποφάσεις που μνημονεύθηκαν ανωτέρω στη σκέψη 188.

212 Αυτό δεν συμβαίνει. Διαφορετικά απ' ό,τι στις υποθέσεις εκείνες, δεν μπορεί εν προκειμένω να γίνεται λόγος ούτε για πόρους που έχουν τεθεί εκουσίως στη διάθεση του κράτους από τους ιδιοκτήτες τους ούτε για πόρους που έχουν εγκαταλειφθεί από τους ιδιοκτήτες τους και των οποίων τη διαχείριση έχει αναλάβει το κράτος. Η παρέμβαση του δανικού κράτους εν προκειμένω συνίστατο συγκεκριμένα στον καθορισμό της αναλογίας των εν λόγω πόρων (των εσόδων από τις διαφημίσεις που εισέπραττε η TV2 Reklame), οι οποίοι μεταβιβάζονταν στον TV2 από το Ταμείο TV2. Οι δανικές αρχές είχαν μόνο τη δυνατότητα, εάν το επιθυμούσαν, να αποφασίζουν ότι ο TV2 θα εισέπραττε όχι το σύνολο αλλά μόνον ένα μέρος αυτών των πόρων. Τουτέστιν, οι δανικές αρχές είχαν την εξουσία να θέτουν ένα ανώτατο όριο στο ποσό που προέρχεται από αυτούς τους πόρους και μεταβιβάζεται στον TV2. Σύμφωνα όμως με την εκτίμηση που εκτίθεται ανωτέρω στη σκέψη 209, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι είναι αρκετή αυτή η εξουσία για να συναχθεί ότι επρόκειτο για πόρους υπό δημόσιο έλεγχο.

213 Πράγματι, το επίδικο μέτρο στην υπό κρίση υπόθεση είναι ανάλογο προς αυτό για το οποίο επρόκειτο στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση PreussenElektra, σκέψη 179 ανωτέρω (EU:C:2001:160), με τη διαφορά ότι, στην εν λόγω υπόθεση, το κράτος είχε καθορίσει ελάχιστες τιμές για την αγορά ηλεκτρικού ρεύματος που παράγεται από ανανεώσιμες πηγές ενέργειας, ενώ, εν προκειμένω, οι δανικές αρχές είχαν ευχέρεια να καθορίσουν, κατ' ουσίαν, ένα ελάχιστο ποσό, το οποίο η TV2 Reklame έπρεπε να καταβάλει στον TV2 για τη διάθεση, από αυτόν, του τηλεοπτικού χρόνου διαφημίσεων προς όφελος των πελατών της πρώτης.

214 Αν, κατόπιν υποδείξεως των δανικών αρχών, η TV2 Reklame παρακρατούσε ένα μέρος των εσόδων από τις διαφημίσεις και τις έθετε στη διάθεση των εν λόγω αρχών, αυτό το μέρος των εσόδων από τις διαφημίσεις θα συνιστούσε πόρους του δανικού κράτους. Αντιθέτως, δεν υπάρχει λόγος να θεωρηθεί ότι το απομένον μέρος των εσόδων από τις διαφημίσεις, που δεν παρακρατήθηκε από την TV2 Reklame, συνιστά κρατικό πόρο.

215 Δεν μπορεί να συναχθεί διαφορετικό συμπέρασμα από το γεγονός ότι, όπως το τονίζει η αιτιολογική σκέψη 81 της προσβαλλομένης αποφάσεως, τα μη παρακρατούμενα έσοδα από τις διαφημίσεις καταβάλλονταν στο Ταμείο TV2, και όχι κατ' ευθείαν στον TV2, και ότι δεν υπήρχε υποχρέωση μεταφοράς, σε ετήσια βάση, των κεφαλαίων του Ταμείου TV2 στον TV2.

216 Η Επιτροπή δεν αμφισβήτησε τη δήλωση του Βασιλείου της Δανίας, που μνημονεύεται στην αιτιολογική σκέψη 87 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι πόροι του Ταμείου TV2 μπορούν να χρησιμοποιούνται μόνο για την κάλυψη των δραστηριοτήτων του TV2 και, επομένως, υπήρχε νομική υποχρέωση να μεταφέρονται, τελικώς, τα έσοδα από διαφημίσεις από το Ταμείο TV2 στον TV2. Η Επιτροπή περιορίσθηκε να απαντήσει, με την ίδια αιτιολογική σκέψη, ότι «δεν υπήρχε νομική υποχρέωση μεταφοράς όλων των διαφημιστικών εσόδων στον TV2». Πρόσθεσε: «αυτό ήταν θέμα συγκεκριμένης απόφασης του Υπουργού αν και πιο ποσό επρόκειτο να μεταφερθεί στον TV2».

217 Όπως όμως τονίσθηκε ανωτέρω, το γεγονός ότι ο Δανός υπουργός πολιτισμού μπορούσε να παρακρατήσει ένα μέρος των εσόδων από τις διαφημίσεις δεν σημαίνει ούτε ότι το μη παρακρατούμενο μέρος συνιστούσε κρατικό πόρο ούτε ότι η μεταφορά του στο Ταμείο TV2 και, τελικώς, στον TV2 συνιστούσε κρατική ενίσχυση υπέρ του TV2.

218 Ούτε η έλλειψη συμβατικού δεσμού μεταξύ των διαφημιζομένων και του TV2, ή επιρροής αυτού επί της διαφημιστικής δραστηριότητας, που μνημονεύεται στην αιτιολογική σκέψη 89 της προσβαλλομένης αποφάσεως έχουν σημασία. Όπως τονίσθηκε ανωτέρω, αυτό που έχει εν προκειμένω σημασία δεν είναι η ύπαρξη συμβατικού δεσμού μεταξύ του TV2 και των διαφημιζομένων, αλλά ο χαρακτηρισμός, ή όχι, ως «κρατικού πόρου» των εσόδων από τις διαφημίσεις. Έχει όμως ήδη διευκρινισθεί για ποιους λόγους τα έσοδα αυτά δεν μπορούν να χαρακτηρισθούν έτσι.

219 Εν πάση περιπτώσει, πρέπει να τονισθεί ότι οι διαφημιζόμενοι, από τους οποίους προέρχονταν τα έσοδα από τις διαφημίσεις, είχαν συμβατικό δεσμό με την TV2 Reklame. Ο TV2, εξάλλου, όφειλε, κατ' εφαρμογή της δανικής νομοθεσίας, να θέτει τηλεοπτικό χρόνο διαφημίσεων στη διάθεση της TV2 Reklame, η οποία τον πωλούσε στους διαφημιζόμενους πελάτες της. Ως αντιπαροχή, ο TV2 ελάμβανε από την TV2 Reklame ένα μέρος, καθοριζόμενο από τον Δανό υπουργό πολιτισμού, των εσόδων από τις διαφημίσεις που πραγματοποιούσε η TV2 Reklame, το οποίο μέρος μπορούσε να ανέλθει στο 100 % αυτών των εσόδων. Όπως τονίσθηκε κατ' επανάληψη, το κατ' αυτόν τρόπο μεταφερόμενο μέρος των εσόδων στον TV2, μέσω του Ταμείου TV2, δεν προερχόταν από κρατικούς πόρους και δεν μπορούσε, επομένως, να συνιστά κρατική ενίσχυση.

220 Από το σύνολο των ανωτέρω σκέψεων προκύπτει ότι, χαρακτηρίζοντας, με την προσβαλλόμενη απόφαση, τα έσοδα από τις διαφημίσεις των ετών 1995 και 1996 ως κρατική ενίσχυση, η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο. Επομένως, αυτός ο λόγος ακυρώσεως είναι βάσιμος. Κατά συνέπεια, ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να γίνει δεκτός και να ακυρωθεί η προσβαλλομένη απόφαση, καθόσον χαρακτηρίζει τα ως άνω έσοδα από τις διαφημίσεις, που έλαβε ο TV2 μέσω της TV2 Reklame και του Ταμείου TV2, ως κρατική ενίσχυση.

Επί του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από τον εσφαλμένο χαρακτηρισμό ως νέων ενισχύσεων των καταβληθέντων στον TV2 πόρων, που προέρχονταν από τα ραδιοτηλεοπτικά τέλη, καθώς και από την απαλλαγή από τον φόρο εταιριών που του είχε παρασχεθεί

221 Με τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι η Επιτροπή, μη χαρακτηρίζοντας το σύστημα χρηματοδοτήσεως του TV2 με τα ραδιοτηλεοπτικά τέλη ως υφιστάμενη ενίσχυση, υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο. Επιπλέον, υποστηρίζει ότι η απαλλαγή από τον φόρο εταιριών, της οποίας έτυχε, έπρεπε επίσης να χαρακτηρισθεί ως υφιστάμενη ενίσχυση.

222 Συναφώς, πρέπει, καταρχάς, να υπομνησθεί ότι οι διαδικαστικοί κανόνες που εγκαθιδρύει η Συνθήκη ΛΕΕ στον τομέα των κρατικών ενισχύσεων ποικίλλουν ανάλογα με το αν οι ενισχύσεις είναι υφιστάμενες ή νέες. Ενώ οι πρώτες διέπονται από το άρθρο 108, παράγραφοι 1 και 2, ΣΛΕΕ, οι δεύτερες υπάγονται, κατά χρονολογική σειρά, στις παραγράφους 2 και 3 του ιδίου άρθρου (απόφαση της 23ης Οκτωβρίου 2002, Diputación Foral de Guipúzcoa κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-269/99, T-271/99 και T-272/99, Συλλογή, EU:T:2002:258, σκέψη 1).

223 Όσον αφορά τις υφιστάμενες ενισχύσεις, το άρθρο 108, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ αναγνωρίζει υπέρ της Επιτροπής την αρμοδιότητα να προβαίνει στη διαρκή εξέτασή τους σε συνεργασία με τα κράτη μέλη. Στο πλαίσιο αυτής της εξετάσεως, η Επιτροπή τους προτείνει τα κατάλληλα μέτρα που απαιτεί η προοδευτική ανάπτυξη ή η λειτουργία της εσωτερικής αγοράς. Το άρθρο 108, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ ορίζει στη συνέχεια ότι, αν, αφού τάξει προηγουμένως στους ενδιαφερομένους προθεσμία για να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους, η Επιτροπή διαπιστώνει ότι μια ενίσχυση δεν συμβιβάζεται με την

εσωτερική αγορά κατά το άρθρο 107 ΣΛΕΕ ή ότι η ενίσχυση αυτή χορηγείται καταχρηστικώς, αποφασίζει ότι το οικείο κράτος οφείλει να την καταργήσει ή να την τροποποιήσει εντός προθεσμίας που ορίζει η ίδια.

224 Κατά το άρθρο 108, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, οι νέες ενισχύσεις πρέπει να κοινοποιούνται προηγουμένως στην Επιτροπή και δεν μπορούν να χορηγούνται πριν από την περάτωση της διαδικασίας με την έκδοση τελικής αποφάσεως. Η Επιτροπή κινεί αμελλητί, δυνάμει της ιδίας διατάξεως, την προβλεπόμενη στο άρθρο 108, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ διαδικασία εφόσον εκτιμά ότι ένα σχέδιο δεν συμβιβάζεται με την εσωτερική αγορά.

225 Συνεπώς, αν η Επιτροπή εφαρμόσει σε μια υφιστάμενη ενίσχυση τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 108, παράγραφοι 2 και 3, για τις νέες ενισχύσεις, η απόφασή της πάσχει ελάττωμα λόγω παραβάσεως αυτού του άρθρου και πρέπει να ακυρωθεί.

226 Όσον αφορά τον ορισμό της «υφιστάμενης ενισχύσεως» και της «νέας ενισχύσεως», το άρθρο 1 του κανονισμού 659/1999 εμπεριέχει τους σχετικούς ορισμούς, που είναι οι ακόλουθοι:

«α) “ενίσχυση”: κάθε μέτρο το οποίο πληροί όλα τα κριτήρια που καθορίζονται στο άρθρο [107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ]·

β) “υφιστάμενη ενίσχυση”:

i) [...] όλες οι ενισχύσεις οι οποίες υφίσταντο πριν από την έναρξη ισχύος της [Σ]υνθήκης στο οικείο κράτος μέλος, δηλαδή καθεστώτα ενισχύσεων και ατομικές ενισχύσεις που είχαν τεθεί σε εφαρμογή πριν, και εφαρμόζονται ακόμη έπειτα, από την έναρξη ισχύος της [Σ]υνθήκης·

ii) κάθε εγκεκριμένη ενίσχυση, δηλαδή τα καθεστώτα ενισχύσεων και οι ατομικές ενισχύσεις που έχουν εγκριθεί από την Επιτροπή ή από το Συμβούλιο·

[...]

v) κάθε ενίσχυση που θεωρείται ως υφιστάμενη ενίσχυση εφόσον μπορεί να αποδειχθεί ότι όταν τέθηκε σε ισχύ δεν αποτελούσε ενίσχυση, αλλά στη συνέχεια έγινε ενίσχυση λόγω της εξέλιξης της κοινής αγοράς και χωρίς να μεταβληθεί από το κράτος μέλος […]·

γ) “νέα ενίσχυση”: κάθε ενίσχυση, δηλαδή τα καθεστώτα ενισχύσεων και οι ατομικές ενισχύσεις οι οποίες δεν αποτελούν υφιστάμενη ενίσχυση, καθώς και οι μεταβολές υφιστάμενων ενισχύσεων·

δ) “καθεστώς ενισχύσεων”: κάθε πράξη βάσει της οποίας, χωρίς να απαιτούνται περαιτέρω μέτρα εκτέλεσης, μπορούν να χορηγούνται ατομικές ενισχύσεις σε επιχειρήσεις οι οποίες ορίζονται στην εν λόγω πράξη κατά τρόπο γενικό και αφηρημένο και κάθε πράξη βάσει της οποίας μπορεί να χορηγείται ενίσχυση μη συνδεόμενη με συγκεκριμένο σχέδιο σε μία ή περισσότερες επιχειρήσεις για αόριστο χρονικό διάστημα ή/και για απροσδιόριστο ποσό·

ε) “ατομική ενίσχυση”: ενίσχυση η οποία δεν χορηγείται με βάση καθεστώς ενισχύσεων ή η οποία χορηγείται με βάση καθεστώς ενισχύσεων, αλλά πρέπει να κοινοποιηθεί·

[…]»

– Επί του παραδεκτού

227 Πριν εξετασθεί αναλυτικά επί της ουσίας αυτός ο λόγος ακυρώσεως, πρέπει να εξετασθεί ένα επιχείρημα της Επιτροπής, με το οποίο ουσιαστικά ζητείται να απορριφθεί αυτός ο λόγος ακυρώσεως ως απαράδεκτος.

228 Η Επιτροπή υπενθυμίζει τη νομολογία, κατά την οποία, στο πλαίσιο της αρχής της ειλικρινούς συνεργασίας μεταξύ κρατών μελών και οργάνων, όπως αυτή απορρέει από το άρθρο 4, παράγραφος 3, ΣΕΕ, και προς αποφυγήν καθυστερήσεως της διαδικασίας, εναπόκειται στο κράτος μέλος που θεωρεί ότι πρόκειται για υφιστάμενη ενίσχυση να παράσχει το συντομότερο δυνατόν στην Επιτροπή, από τη στιγμή που της υποβάλλει το συγκεκριμένο μέτρο, τα στοιχεία που δικαιολογούν τη θέση αυτή (απόφαση της 10ης Μαΐου 2005, Ιταλία κατά Επιτροπής, C-400/99, Συλλογή, EU:C:2005:275, σκέψη 55). Υπενθυμίζοντας επίσης την πάγια νομολογία, κατά την οποία η νομιμότητα αποφάσεως στον τομέα των κρατικών ενισχύσεων πρέπει να εκτιμάται βάσει των πληροφοριακών στοιχείων που είχε στη διάθεσή της η Επιτροπή όταν έλαβε τη σχετική απόφαση (βλ. απόφαση της 15ης Απριλίου 2008, Nuova Agricast, C-390/06, Συλλογή, EU:C:2008:224, σκέψη 54 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία), προβάλλει ότι αυτός ο λόγος ακυρώσεως δεν μπορεί να εξετασθεί κατ' ουσίαν, εφόσον, κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας, ούτε το Βασίλειο της Δανίας ούτε η ίδια η προσφεύγουσα υποστήριξαν ότι η χρηματοδότηση αυτής από τα ραδιοτηλεοπτικά τέλη ή η απαλλαγή της από τον φόρο εταιριών συνιστούν υφιστάμενες ενισχύσεις.

229 Συναφώς, πρέπει να τονισθεί ότι, κατά τη νομολογία, από την κρίση ότι η νομιμότητα αποφάσεως στον τομέα των κρατικών ενισχύσεων πρέπει να εκτιμάται βάσει των πληροφοριακών στοιχείων που είχε στη διάθεσή της η Επιτροπή όταν έλαβε τη σχετική απόφαση, προκύπτει ότι ο προσφεύγων, εάν συμμετέσχε στη διαδικασία έρευνας του άρθρου 108, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, δεν μπορεί παραδεκτώς να προβάλει πραγματικά στοιχεία που ήταν άγνωστα στην Επιτροπή και τα οποία δεν της επισήμανε κατά τη διάρκεια της διαδικασίας έρευνας. Αντιθέτως, τίποτε δεν εμποδίζει τον ενδιαφερόμενο να αναπτύξει κατά της τελικής αποφάσεως έναν νομικό ισχυρισμό τον οποίο δεν είχε προβάλει κατά το στάδιο της διοικητικής διαδικασίας (βλ. απόφαση της 11ης Ιουνίου 2005, Saxonia Edelmetalle και ZEMAG κατά Επιτροπής, T-111/01 και T-133/01, Συλλογή, EU:T:2005:166, σκέψη 68 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

230 Η νομολογία αυτή προβαίνει, επομένως, σε μια διάκριση μεταξύ των πραγματικών ισχυρισμών που ήταν άγνωστοι στην Επιτροπή κατά τον χρόνο εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως και οι οποίοι, επομένως, δεν μπορούν να προβληθούν κατά της αποφάσεως αυτής για πρώτη φορά ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου (βλ., σχετικώς, αποφάσεις Saxonia Edelmetalle και ZEMAG κατά Επιτροπής, σκέψη 229 ανωτέρω, EU:T:2005:166, σκέψη 70, και CBI κατά Επιτροπής, σκέψη 68 ανωτέρω, EU:T:2012:584, σκέψη 233), και των νομικών ισχυρισμών. Η τελευταία αυτή κατηγορία περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, τους ισχυρισμούς που στηρίζονται σε πληροφοριακά στοιχεία, των οποίων η Επιτροπή είχε γνώση κατά το χρονικό σημείο εκδόσεως της αποφάσεώς της. Συνεπώς, οι ισχυρισμοί αυτοί δεν μπορούν να απορριφθούν ως απαράδεκτοι (βλ., με αυτό το πνεύμα, απόφαση της 23ης Νοεμβρίου 2006, Ter Lembeek κατά Επιτροπής, T-217/02, Συλλογή, EU:T:2006:361, σκέψεις 93 έως 101).

231 Επομένως, καθόσον η προσφεύγουσα δεν λαμβάνει αποκλειστικώς ως βάση, προς στήριξη της προσφυγής της, πληροφοριακά στοιχεία άγνωστα στην Επιτροπή κατά το χρονικό σημείο εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, ο υπό κρίση λόγος δεν μπορεί εξ αρχής να αγνοηθεί ως απαράδεκτος. Μπορεί όμως να εξετασθεί, μόνο καθόσον στηρίζεται σε πληροφοριακά στοιχεία, των οποίων είχε γνώση η Επιτροπή κατά το χρονικό σημείο εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως.

– Επί της ουσίας

232 Η Επιτροπή εξέθεσε τους λόγους για τους οποίους εκτίμησε ότι τα οικεία μέτρα συνιστούν νέες ενισχύσεις με την αιτιολογική σκέψη 154 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η οποία έχει την ακόλουθη διατύπωση:

«Δεδομένου ότι ο TV2 άρχισε να εκπέμπει το 1989, όλα τα μέτρα υπέρ του TV2 ελήφθησαν μετά την προσχώρηση της Δανίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Για τον λόγο αυτό, τα μέτρα, συμπεριλαμβανομένων των ραδιοτηλεοπτικών τελών, συνιστούν νέα κρατική ενίσχυση (και όχι υφιστάμενη ενίσχυση κατά την έννοια του άρθρου 108, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ)».

233 Πρώτον, όσον αφορά τη χρηματοδότησή της από τα ραδιοτηλεοπτικά τέλη, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι πρόκειται για σύστημα χρηματοδοτήσεως που υφίστατο πριν από την προσχώρηση του Βασιλείου της Δανίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Το σύστημα αυτό εξακολουθούσε να εφαρμόζεται μετά την προσχώρηση του Βασιλείου της Δανίας και προσαρμόσθηκε κατόπιν της δημιουργίας του TV2, προκειμένου να μπορεί αυτός να λαμβάνει την ίδια χρηματοδότηση με αυτή που χορηγούνταν στον DR. Η επέκταση αυτή, όμως, δεν μετέβαλε κατά τίποτε τη φύση της ενισχύσεως και δεν είχε ως συνέπεια να επέλθουν τροποποιήσεις στο εν λόγω σύστημα, ικανές να επηρεάσουν την εκτίμηση της συμβατότητας της εν λόγω ενισχύσεως. Πρόκειται για ενίσχυση που χορηγήθηκε σε επιχείρηση του ίδιου τύπου, ήτοι σε δημόσιο ραδιοτηλεοπτικό οργανισμό. Συγκεκριμένα, ο TV2 αναλαμβάνει τις ίδιες υποχρεώσεις παροχής δημόσιας υπηρεσίας όπως ο DR, ο φορέας που, αρχικά, ήταν ο μόνος δικαιούχος της ενισχύσεως. Ούτε η περίσταση ότι ο TV2 συστάθηκε ως ανεξάρτητος, και όχι ως ένας νέος ραδιοτηλεοπτικός σταθμός εντός του DR, ούτε η περίσταση ότι τα ραδιοτηλεοπτικά τέλη του μεταβιβάζονταν μέσω του Ταμείου TV2 και δεν ήταν ο μόνος χρηματοοικονομικός πόρος που ελάμβανε μπορούν να έχουν ως αποτέλεσμα διαφορετικό συμπέρασμα.

234 Η προσφεύγουσα επικαλείται, προς στήριξη της επιχειρηματολογίας της, διάφορες αποφάσεις της Επιτροπής που αφορούν τη χρηματοδότηση της δημόσιας τηλεοράσεως εντός άλλων κρατών μελών. Αναφέρεται, όλως ιδιαιτέρως, στην απόφαση C(2005) 1166 τελικό, της 20ής Απριλίου 2005, Γαλλία — Ραδιοτηλεοπτικά τέλη (ενίσχυση E 10/2005) (ΕΕ C 240, σ. 20), με την οποία η Επιτροπή δήλωσε ότι οι χορηγηθείσες από τη Γαλλική Δημοκρατία ενισχύσεις στη France Télévision συνιστούν υφιστάμενες ενισχύσεις, κατά την έννοια του άρθρου 1, στοιχείο β', του κανονισμού 659/1999. Κατά την προσφεύγουσα, παρά τις πολυάριθμες μεταβολές ως προς την ταυτότητα και τον αριθμό των αντλούντων όφελος από το σύστημα των ραδιοτηλεοπτικών τελών στη Γαλλία, η Επιτροπή έκρινε ότι τα τέλη αυτά είχαν πάντοτε αποβεί προς όφελος της δημόσιας ραδιοτηλεοράσεως και, κατά συνέπεια, ότι η φύση του επίδικου μέτρου, ο σκοπός του, το νομικό του έρεισμα, ο προορισμός του, καθώς και η πηγή της χρηματοδοτήσεώς του, δεν είχαν υποστεί μεταβολές. Οι άλλες αποφάσεις, που επικαλείται η προσφεύγουσα, περιέχουν όλες, κατ' αυτήν, παρόμοιες αναλύσεις.

235 Η προσφεύγουσα δεν βλέπει κατά τι η κατάστασή της διαφέρει από αυτές που αφορούσαν οι άλλες αποφάσεις της Επιτροπής, τις οποίες επικαλείται. Εκτιμά ότι, κατά την πρακτική της Επιτροπής, η διεύρυνση ενός υφιστάμενου συστήματος χρηματοδοτήσεως, για να συμπεριληφθεί μια επιχείρηση του ίδιου τύπου με αυτές που αντλούσαν όφελος από αυτό πριν από την προσχώρηση του οικείου κράτους μέλους στην Ένωση, δεν συνιστά ουσιώδη μεταβολή, ικανή να στηρίζει διαφορετικό συμπέρασμα, στην περίπτωσή της, από αυτά στα οποία κατέληξε η Επιτροπή με τις άλλες αποφάσεις της. Επομένως, κατ' αυτήν, η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί, καθόσον κρίνει ότι η χρηματοδότησή της μέσω των πόρων που αντλούνται από τα ραδιοτηλεοπτικά τέλη συνιστά νέα ενίσχυση.

236 Συναφώς, πρέπει να τονισθεί ότι από τους ίδιους τους ορισμούς της έννοιας της «υφιστάμενης ενισχύσεως» και της έννοιας της «νέας ενισχύσεως», που υπομνήσθηκαν ανωτέρω στη σκέψη 226 προκύπτει ότι, οσάκις μια ενίσχυση παρέχεται σε νέο δικαιούχο, διαφορετικό από τους δικαιούχους υφιστάμενης ενισχύσεως, δεν μπορεί, στην περίπτωση του νέου δικαιούχου, παρά να πρόκειται για νέα ενίσχυση.

237 Συναφώς, είναι αναγκαία η διάκριση μεταξύ, αφενός, των καθεστώτων ενισχύσεως και, αφετέρου, των ατομικών ενισχύσεων. Η επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας δεν λαμβάνει υπόψη αυτή τη διάκριση.

238 Καθεστώς ενισχύσεων μπορεί να συνίσταται σε διάταξη καθορίζουσα γενικά και αφηρημένα, χωρίς να είναι αναγκαία μια συμπληρωματική λήψη μέτρων εφαρμογής, τις επιχειρήσεις που μπορούν ενδεχομένως να τύχουν των ενισχύσεων. Επομένως, δεν μπορεί να αποκλεισθεί ότι καθεστώς ενισχύσεων, που συνιστά υφιστάμενη ενίσχυση, μπορεί επίσης να αποβαίνει προς όφελος επιχειρήσεων οι οποίες, κατά τη θέσπιση αυτού του καθεστώτος, δεν υφίστανται, αλλά, αν υφίσταντο, θα πληρούσαν τα κριτήρια για να λάβουν την εν λόγω ενίσχυση. Σε μια τέτοια περίπτωση, αν ένα τέτοιο καθεστώς ενισχύσεων, στη συνέχεια, τροποποιούνταν, μόνον όταν η μεταβολή επηρεάζει την ίδια την ουσία του αρχικού καθεστώτος, μετατρέπεται το καθεστώς αυτό σε νέο καθεστώς ενισχύσεων. Αντιθέτως, όταν το νέο στοιχείο μπορεί σαφώς να αποσπασθεί από το αρχικό καθεστώς, δεν μπορεί να γίνεται λόγος για μια τέτοια ουσιώδη τροποποίηση και, σ' αυτή την περίπτωση, μόνο το νέο στοιχείο είναι αυτό που συνιστά νέα ενίσχυση, η οποία παρέχεται σε δικαιούχους οι οποίοι, χωρίς την τροποποίηση, δεν θα μπορούσαν να έχουν λάβει την εν λόγω ενίσχυση (βλ., με αυτό πνεύμα, απόφαση της 30ής Απριλίου 2002, Government of Gibraltar κατά Επιτροπής, T-195/01 και T-207/01, Συλλογή, EU:T:2002:111, σκέψεις 109 έως 116).

239 Οι παρατηρήσεις αυτές δεν μπορούν να έχουν εφαρμογή στις υφιστάμενες ατομικές ενισχύσεις. Εξ ορισμού, οι ενισχύσεις αυτές αποβαίνουν προς όφελος συγκεκριμένων επιχειρήσεων. Συγκεκριμένα, στην περίπτωση κατά την οποία, εκ των υστέρων, μια ενίσχυση χορηγείται σε μια άλλη επιχείρηση, διαφορετική από αυτή που έλαβε υφιστάμενη ενίσχυση, πρόκειται κατ' ανάγκη, στην περίπτωση αυτής της άλλης επιχειρήσεως, για νέα ενίσχυση, αυτό δε ακόμη κι αν η εν λόγω ενίσχυση είναι πανομοιότυπη, από τη φύση της ή το περιεχόμενό της, προς την υφιστάμενη ενίσχυση.

240 Επομένως, έχει σημασία, εν προκειμένω, να εξακριβωθεί αν οι διατάξεις που αφορούν τα ραδιοτηλεοπτικά τέλη, όπως ίσχυαν κατά το χρονικό σημείο της προσχωρήσεως του Βασιλείου της Δανίας στην Ένωση, συνιστούν καθεστώς ενισχύσεων ή αφορούν ατομική ενίσχυση.

241 Η προσφεύγουσα δεν επικαλέσθηκε κανένα πληροφοριακό στοιχείο που ήταν στη διάθεση της Επιτροπής, όταν αυτή εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση, και θα συνηγορούσε υπέρ της πρώτης από τις δύο περιπτώσεις που σταθμίζονται ανωτέρω στη σκέψη 240.

242 Πράγματι, η προσφεύγουσα αναφέρθηκε μόνο στο κείμενο του εγγράφου της Επιτροπής, της 21ης Ιανουαρίου 2003, με την οποία αυτή κοινοποίησε στο Βασίλειο της Δανίας την απόφασή της να κινήσει τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 108, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ σε σχέση με τα οικεία μέτρα, όπως αυτό δημοσιεύθηκε, στην αυθεντική γλώσσα (τη δανική) στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* (ΕΕ 2003, C 59, σ. 2). Το έγγραφο αυτό μνημονεύει, με την αιτιολογική σκέψη 86, τον πρώτο Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed, ο οποίος χρονολογείται από το 1920. Όπως όμως εκτίθεται στην ίδια αιτιολογική σκέψη, και όπως, εξάλλου, παραδέχεται η ίδια η προσφεύγουσα, τα τέλη που θεσπίσθηκαν με αυτόν τον νόμο είχαν ως μόνο σκοπό τη χρηματοδότηση του DR. Συνάγεται, επομένως, κατ' ανάγκη ότι οι αφορώσες τα τέλη διατάξεις, όπως ίσχυαν κατά το χρονικό σημείο της προσχωρήσεως του Βασιλείου της Δανίας στην Ένωση, δεν συνιστούσαν καθεστώς ενισχύσεων αλλά ατομική ενίσχυση υπέρ του DR.

243 Συναφώς, πρέπει να τονισθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, στο πλαίσιο του δικαίου του ανταγωνισμού, καθώς και για τους σκοπούς της εφαρμογής του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, η έννοια της «επιχειρήσεως» καλύπτει κάθε φορέα που ασκεί οικονομική δραστηριότητα, ανεξάρτητα από το νομικό καθεστώς που τον διέπει και τον τρόπο της χρηματοδοτήσεώς του (βλ. απόφαση της 10ης Ιανουαρίου 2006, Cassa di Risparmio di Firenze κ.λπ., C-222/04, Συλλογή, EU:C:2006:8, σκέψη 107 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και απόφαση της 12ης Σεπτεμβρίου 2013, Γερμανία κατά Επιτροπής, T-347/09, EU:T:2013:418, σκέψη 48).

244 Από αυτή τη νομολογία προκύπτει ότι, για να εξακριβωθεί ο δικαιούχος υφιστάμενης ενισχύσεως, πρέπει να ληφθεί υπόψη η ενιαία οικονομική οντότητα που ήταν ο δικαιούχος αυτής της ενισχύσεως, ανεξάρτητα από οποιαδήποτε ενδεχόμενη μεταβολή της νομικής μορφής της. Κατά συνέπεια, ακόμη και μια ατομική ενίσχυση μπορεί να θεωρηθεί ως υφιστάμενη ενίσχυση, μολονότι είχε χορηγηθεί σε νομική οντότητα η οποία συστάθηκε μετά τη θέσπιση της ενισχύσεως και την προσχώρηση του οικείου κράτους μέλους στην Ένωση, αν αποδεικνύεται ότι η εν λόγω νομική οντότητα, καίτοι ανύπαρκτη ως νομική οντότητα κατά το χρονικό σημείο της θεσπίσεως της ενισχύσεως, αποτελούσε μέρος, κατά το χρονικό αυτό σημείο, της επιχειρήσεως, δηλαδή της ενιαίας οικονομικής οντότητας στην οποία είχε χορηγηθεί η υφιστάμενη ενίσχυση.

245 Από αυτές τις παρατηρήσεις προκύπτει ότι, εν προκειμένω, αυτό που είχε σημασία, για την Επιτροπή, ήταν να εξακριβωθεί όχι το αν ο TV2 είχε συσταθεί, ως νομικό πρόσωπο, μετά τη θέσπιση των τελών (δεν αμφισβητείται μεταξύ των διαδίκων ότι αυτό συνέβη), αλλά το αν ήταν νέα επιχείρηση, πλήρως ανεξάρτητη από τον DR ή αν, αντιθέτως, επρόκειτο απλώς για ένα τμήμα της ενιαίας οικονομικής οντότητας που συνιστούσε ο DR, από την οποία αυτό αποσπάσθηκε. Στη δεύτερη περίπτωση, η ενίσχυση που αποτελούσαν τα ραδιοτηλεοπτικά τέλη θα μπορούσε να θεωρηθεί ως υφιστάμενη έναντι του TV2.

246 Διαπιστώνεται, όμως, κατ' ανάγκη ότι η προσφεύγουσα δεν επικαλέσθηκε κανένα πληροφοριακό στοιχείο που ήταν στη διάθεση της Επιτροπής κατά το χρονικό σημείο εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως και θα έπρεπε να την ωθήσει σε ένα τέτοιο συμπέρασμα. Αντιθέτως, η ίδια η προσφεύγουσα προβάλλει, με τα δικόγραφά της, ότι «ο TV2 συστάθηκε ως αυτοτελής επιχείρηση» και ότι «δημιουργήθηκε για να ενισχύσει τον πλουραλισμό των μέσων μαζικής ενημερώσεως στη δανόφωνη περιφέρεια».

247 Κατά συνέπεια, κανένα σφάλμα δεν μπορεί να προσαφθεί στην Επιτροπή από το γεγονός ότι κατέληξε, σε σχέση με τα πληροφοριακά στοιχεία που διέθετε κατά το χρονικό σημείο εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι ο TV2 ήταν όχι μόνο νομική οντότητα συσταθείσα μετά την προσχώρηση του Βασιλείου της Δανίας στην Ένωση, αλλά και νέα επιχείρηση συσταθείσα μετά από αυτή την προσχώρηση. Κατ' αυτόν τον τρόπο, πράγματι, πρέπει να νοηθεί η διαπίστωση, στην αιτιολογική σκέψη 154 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι «ο TV2 άρχισε να εκπέμπει το 1989». Αυτή η περίσταση όμως, σύμφωνα με την εκτίμηση που εκτίθεται στη σκέψη 239 ανωτέρω, συνεπάγεται κατ' ανάγκη το συμπέρασμα ότι η ενίσχυση που του χορηγήθηκε μέσω των ραδιοτηλεοπτικών τελών ήταν νέα ενίσχυση και όχι υφιστάμενη ενίσχυση.

248 Η περίσταση αυτή καθιστά εξάλλου δυνατή τη διάκριση μεταξύ της εν προκειμένω περιπτώσεως και αυτής για την οποία επρόκειτο στην απόφαση της Επιτροπής που επικαλείται η προσφεύγουσα (βλ. σκέψη 234 ανωτέρω). Πράγματι, από το κείμενο της αιτιολογικής σκέψεως 33 της εν λόγω αποφάσεως προκύπτει ότι, αν είχε μεταβληθεί η νομική προσωπικότητα των δικαιούχων της επίμαχης ενισχύσεως σ' αυτή την υπόθεση οντοτήτων, αυτές θα προέρχονταν από τη «διάλυση» του αρχικού δικαιούχου της υφιστάμενης ενισχύσεως. Τουτέστιν, διαφορετικά απ' ό,τι στην εν προκειμένω υπόθεση, σ' εκείνη την υπόθεση ο δικαιούχος της επίμαχης ενισχύσεως αποτελούσε μέρος της ενιαίας οικονομικής οντότητας που έλαβε την αρχική ενίσχυση.

249 Εν πάση περιπτώσει, η πρακτική της Επιτροπής σε θέματα λήψεως αποφάσεων επί άλλων υποθέσεων δεν μπορεί να θίξει το κύρος της προσβαλλομένης αποφάσεως, δυνάμενο να εκτιμηθεί μόνον υπό το φως των αντικειμενικών κανόνων της Συνθήκης ΛΕΕ (απόφαση της 20ής Μαΐου 2010, Todaro Nunziatina & C., C-138/09, Συλλογή, EU:C:2010:291, σκέψη 21).

250 Από το σύνολο των ανωτέρω σκέψεων προκύπτει ότι ο αυτός ο λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος, καθόσον αφορά τον χαρακτηρισμό ως νέας ενισχύσεως των καταβληθέντων στον TV2 πόρων που προέρχονταν από τα ραδιοτηλεοπτικά τέλη.

251 Δεύτερον, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι η απαλλαγή από τον φόρο εταιριών, που ομοίως χαρακτηρίζεται ως κρατική ενίσχυση με την προσβαλλόμενη απόφαση, πρέπει να θεωρηθεί ως υφιστάμενη ενίσχυση.

252 Κατά την προσφεύγουσα, ο Lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber (νόμος περί φόρου εισοδήματος ανωνύμων εταιριών), ως είχε κατά το χρονικό σημείο της προσχωρήσεως του Βασιλείου της Δανίας στην Ένωση, προέβλεπε, στο άρθρο του 3, παράγραφος 1, σημείο 1, ότι το κράτος και οι οργανισμοί του εξαιρούνται από τη φορολογική υποχρέωση. Η απαλλαγή αυτή επεκτείνεται επίσης στον DR, ο οποίος απέλαυε αυτής της απαλλαγής από της ιδρύσεώς του. Η προσφεύγουσα προβάλλει ότι, κατά τη δημιουργία του TV2, κρίθηκε σκόπιμο να του επιφυλαχθεί η ίδια μεταχείριση και ότι περιελήφθη αυτός στον κατάλογο των δημοσίων οργανισμών που ορίζονται ως απαλλασσόμενοι από τον φόρο εταιριών. Η προσφεύγουσα επικαλείται σχετικώς την πρόταση νόμου 145, της 14ης Ιανουαρίου 1987, περί τροποποιήσεως του Lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber. Από την αιτιολογική έκθεση αυτής της προτάσεως προκύπτει ότι αυτή σκοπό έχει την από φορολογική άποψη εξίσωση του TV2 προς τον DR.

253 Η προσφεύγουσα προβάλλει επίσης ότι στον TV2 δεν χορηγήθηκε ένα ιδιαίτερο πλεονέκτημα, το οποίο δεν είχαν αποκτήσει άλλες παρόμοιες επιχειρήσεις πριν από την προσχώρηση του Βασιλείου της Δανίας στην Ένωση. Απλώς ακολουθήθηκε έναντί του μια καθιερωμένη πρακτική, προκειμένου να του διασφαλισθεί ισότητα μεταχειρίσεως. Επομένως, η απαλλαγή από τον φόρο την οποία έλαβε ο TV2 πρέπει να θεωρηθεί ως υφιστάμενη ενίσχυση.

254 Όσον αφορά αυτό το επιχείρημα, πρέπει να τονισθεί ότι από τις αιτιολογικές σκέψεις και τη νομολογία που παρατίθενται ανωτέρω στη σκέψη 238 προκύπτει ότι ενίσχυση χορηγούμενη στο πλαίσιο καθεστώτος ενισχύσεων δεν μπορεί να θεωρηθεί ως υφιστάμενη για έναν δικαιούχο, ο οποίος δεν θα τη δικαιούνταν χωρίς μεταβολή του συγκεκριμένου καθεστώτος. Μόνον ως προς τις επιχειρήσεις που μπόρεσαν να λάβουν την ενίσχυση υπό το επίμαχο καθεστώς πριν από οποιαδήποτε μεταβολή τίθεται το ζήτημα αν μια ενδεχόμενη μεταβολή επηρεάζει την ίδια την ουσία του αρχικού καθεστώτος, οπότε μετατρέπεται το καθεστώς αυτό σε νέο καθεστώς ενισχύσεων, ή αν η μεταβολή συνίσταται σε ένα νέο στοιχείο που μπορεί σαφώς να αποσπασθεί από το αρχικό καθεστώς, οπότε μόνο αυτό το νέο στοιχείο συνιστά νέα ενίσχυση.

255 Είναι, βεβαίως, αληθές εν προκειμένω ότι διάταξη προβλέπουσα, γενικά και αφηρημένα, απαλλαγή από τον φόρο για τις κρατικές οντότητες θα ήταν ικανή να συνιστά καθεστώς ενισχύσεων, σύμφωνα με το άρθρο 1, στοιχείο δ', του κανονισμού 659/1999. Όμως, ούτε από την επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας ούτε από τα στοιχεία της δικογραφίας προκύπτει ότι η Επιτροπή, κατά το χρονικό σημείο εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, είχε γνώση μιας τέτοιας διατάξεως του δανικού δικαίου, προγενέστερης της προσχωρήσεως αυτού του κράτους μέλους στην Ένωση, που θα μπορούσε επίσης να έχει εφαρμογή στον TV2.

256 Αντιθέτως, η ίδια η προσφεύγουσα προβάλλει (βλ. τη σκέψη 252 ανωτέρω) ότι, κατά τη δημιουργία της, «κρίθηκε σκόπιμο να της επιφυλαχθεί η ίδια μεταχείριση» από φορολογική άποψη με αυτή της οποίας απέλαυε ο DR. Επιπλέον, η προσφεύγουσα επικαλείται μια τροποποίηση, το 1987, της σχετικής δανικής νομοθεσίας, η οποία την ενέγραψε στον κατάλογο των δημοσίων οργανισμών που ορίζονται ως απαλλασσόμενοι από τον φόρο εταιριών. Σύμφωνα όμως με τις παρατηρήσεις που διατυπώθηκαν ανωτέρω στη σκέψη 254, οι δηλώσεις αυτές, μακράν από του να αποδεικνύουν ότι η απαλλαγή από τον φόρο εταιριών που χορηγήθηκε στην προσφεύγουσα ήταν υφιστάμενη ενίσχυση, επιβεβαιώνουν, μάλλον, ότι επρόκειτο για νέα ενίσχυση, καθόσον μόνο δυνάμει νομοθετικής διατάξεως, θεσπισθείσας μετά την προσχώρηση του Βασιλείου της Δανίας στην Ένωση, θα είχε λάβει η προσφεύγουσα αυτή την απαλλαγή.

257 Με την απάντησή της, η προσφεύγουσα προέβαλε ότι, «ήδη από το χρονικό σημείο της δημιουργίας της, περιλαμβανόταν στη γενική φορολογική απαλλαγή του κράτους και των οργανισμών του» και ότι, επομένως, ήταν «ανώφελο να ορισθεί ρητώς απαλλαγή» υπέρ αυτής. Η μεταγενέστερη τροποποίηση του σχετικού νόμου το 1987 «επήλθε απλώς για να διασαφησθεί το γεγονός ότι ο DR και ο TV2 βρίσκονταν στην ίδια κατάσταση από φορολογικής απόψεως».

258 Ανεξαρτήτως του γεγονότος ότι τα επιχειρήματα αυτά φαίνονται, εν μέρει, αντιφατικά έναντι εκείνων που προβάλλονται με το δικόγραφο προσφυγής, διαπιστώνεται ότι η προσφεύγουσα δεν ισχυρίσθηκε ότι, κατά το χρονικό σημείο εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή διέθετε στοιχεία που θα έπρεπε να την οδηγήσουν στο συμπέρασμα ότι η απαλλαγή από τον φόρο εταιριών, που χορηγήθηκε στον TV2, ήταν απλώς εφαρμογή ενός υφιστάμενου καθεστώτος ενισχύσεων. Αντιθέτως, η προσφεύγουσα αναγνωρίζει ότι «με το δικόγραφο προσφυγής ο TV2 πληροφόρησε, για πρώτη φορά, την Επιτροπή για την ύπαρξη της απαλλαγής από τον φόρο εταιριών για το δανικό κράτος και τους οργανισμούς του». Ελλείψει όμως τέτοιων στοιχείων, και λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι η απαλλαγή αυτή προβλέφθηκε, για πρώτη φορά, με νόμο ψηφισθέντα το 1987, κανένα σφάλμα δεν θα μπορούσε να προσαφθεί στην Επιτροπή, λόγω του ότι την έκρινε ως νέα ενίσχυση.

259 Επαλλήλως, διαπιστώνεται ότι το στοιχείο το οποίο επικαλέσθηκε η προσφεύγουσα ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου προς στήριξη του επιχειρήματός της, που συνοψίσθηκε ανωτέρω στη σκέψη 257 (στοιχείο, εξάλλου, που δεν ανακοινώθηκε στην Επιτροπή κατά τη διοικητική διαδικασία), δεν φαίνεται να επιβεβαιώνει την άποψη, ότι ο νόμος που ψηφίσθηκε το 1987 για τη χορήγηση απαλλαγής από τον φόρο στην προσφεύγουσα απλώς επιβεβαίωσε υφιστάμενη νομική κατάσταση. Πράγματι, αναφερόμενη στην πριν από την ψήφιση της προταθείσας τροποποιήσεως νομική κατάσταση, η αιτιολογική έκθεση της μνημονευθείσας ανωτέρω στη σκέψη 252 προτάσεως νόμου τονίζει, ως προς τη φορολογική κατάσταση του TV2 και του Ταμείου TV2, τα εξής: «Πάντως, κάθε ενδεχομένως έσοδο από επιχειρηματική δραστηριότητα θα φορολογούνταν». Φαίνεται, επομένως, ότι οι προτείναντες την τροποποίηση εκτιμούσαν ότι ελλείψει αυτής της τροποποιήσεως τα έσοδα του TV2 που προέρχονταν από «επιχειρηματικές δραστηριότητες» θα ήταν φορολογητέα. Ειδικότερα, από το απόσπασμα αυτό προκύπτει ότι επρόκειτο όχι για ρητή επιβεβαίωση μιας ήδη υφιστάμενης νομικής καταστάσεως, αλλά για την εισαγωγή, υπέρ της προσφεύγουσας, μιας απαλλαγής από τον φόρο, της οποίας αυτή δεν απέλαυε προηγουμένως.

260 Από το σύνολο των ανωτέρω σκέψεων προκύπτει ότι ούτε ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως είναι βάσιμος, καθόσον αναφέρεται στον χαρακτηρισμό ως νέας ενισχύσεως της απαλλαγής της προσφεύγουσας από τον φόρο εταιριών.

261 Κατά συνέπεια, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

262 Από το σύνολο των ανωτέρω σκέψεων προκύπτει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί, καθόσον η Επιτροπή έκρινε ότι τα έσοδα από τις διαφημίσεις των ετών 1995 και 1996 που καταβλήθηκαν στον TV2 μέσω του Ταμείου TV2 συνιστούσαν κρατική ενίσχυση, και να απορριφθεί η προσφυγή κατά τα λοιπά.

**Επί των δικαστικών εξόδων**

263 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Κατά την παράγραφο 3 του ιδίου αυτού άρθρου, σε περίπτωση μερικής ήττας των διαδίκων, κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα. Πάντως, αν τούτο δικαιολογείται από τις περιστάσεις της συγκεκριμένης υποθέσεως, το Γενικό Δικαστήριο μπορεί να αποφασίσει ότι ένας διάδικος, πέραν των δικαστικών εξόδων του, φέρει και μέρος των εξόδων του αντιδίκου.

264 Εν προκειμένω, τόσο η προσφεύγουσα όσο και η Επιτροπή ηττήθηκαν, εν μέρει, καθόσον το Γενικό Δικαστήριο ακυρώνει μερικώς την προσβαλλόμενη απόφαση και απορρίπτει την προσφυγή κατά τα λοιπά. Εφόσον η προσφεύγουσα δεν ζήτησε να καταδικασθεί η Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα, ενώ η Επιτροπή ζήτησε να καταδικασθεί η προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα, το Γενικό Δικαστήριο αποφασίζει ότι η προσφεύγουσα πρέπει να φέρει το σύνολο των δικαστικών εξόδων της, καθώς και τα τρία τέταρτα των δικαστικών εξόδων της Επιτροπής. Η Επιτροπή φέρει το ένα τέταρτο των δικών της δικαστικών εξόδων.

265 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, τα κράτη μέλη που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα. Κατά συνέπεια, το Βασίλειο της Δανίας φέρει τα δικαστικά του έξοδα. Εξάλλου, δεδομένου ότι η Viasat δεν ζήτησε ρητώς να καταδικασθεί η προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα της παρεμβάσεως, το Γενικό Δικαστήριο ορίζει ότι φέρει τα δικά της δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο τμήμα)

αποφασίζει:

**1) Ακυρώνει την απόφαση 2011/839/ΕΕ της Επιτροπής, της 20ής Απριλίου 2011, σχετικά με τα μέτρα (C 2/03) που εφάρμοσε η Δανία υπέρ του TV2/Danmark, καθόσον η Επιτροπή έκρινε ότι τα έσοδα από τις διαφημίσεις των ετών 1995 και 1996 που καταβλήθηκαν στον TV2/Danmark μέσω του Ταμείου TV2 συνιστούν κρατική ενίσχυση.**

**2) Απορρίπτει κατά τα λοιπά την προσφυγή.**

**3) Η TV2/Danmark A/S φέρει τα δικαστικά της έξοδα, καθώς και τα τρία τέταρτα των δικαστικών εξόδων της Ευρωπαϊκής Επιτροπής.**

**4) Η Επιτροπή φέρει το ένα τέταρτο των δικαστικών εξόδων της.**

**5) Το Βασίλειο της Δανίας και η Visat Broadcasting UK Ltd φέρουν έκαστος τα δικαστικά του έξοδα.**

Γρατσίας Forwood Wetter

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 24 Σεπτεμβρίου 2015.

(υπογραφές)